

ichcap

United Nations
Educational, Scientific and
Cultural Organization
국제연합
교육과학문화기구
International Information and Networking Centre
for Intangible Cultural Heritage in the Asia-Pacific Region
under the auspices of UNESCO
유네스코 아태무형유산센터

คำแนะนำสำหรับกรอบผลลัพธ์
โดยรวมของอนุสัญญาว่าด้วย
การสงวนรักษามรดกทาง
วัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

GUIDANCE NOTES
FOR THE OVERALL
RESULTS FRAMEWORK
FOR THE 2003
CONVENTION FOR
THE SAFEGUARDING
OF THE INTANGIBLE
CULTURAL HERITAGE

United Nations
Educational, Scientific and
Cultural Organization

Intangible
Cultural
Heritage

ichcap

United Nations
Educational, Scientific and
Cultural Organization
국제연합
교육과학문화기구
International Information and Networking Centre
for Intangible Cultural Heritage in the Asia-Pacific Region
under the auspices of UNESCO
유네스코 아태무형유산센터

คำแนะนำสำหรับกรอบผลลัพธ์
โดยรวมของอนุสัญญาว่าด้วย
การสงวนรักษามรดกทาง
วัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

GUIDANCE NOTES
FOR THE OVERALL
RESULTS FRAMEWORK
FOR THE 2003
CONVENTION FOR
THE SAFEGUARDING
OF THE INTANGIBLE
CULTURAL HERITAGE

United Nations
Educational, Scientific and
Cultural Organization

Intangible
Cultural
Heritage

กรอบผลลัพธ์โดยรวมของอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

กระบวนการพัฒนากรอบผลลัพธ์โดยรวมเริ่มขึ้นจากข้อเสนอแนะของแผนงานควบคุมดูแลภายใน (Internal Oversight Service) ในฐานะส่วนหนึ่งของการประเมินผลงานกำหนดมาตรฐาน ปี ค.ศ. ๒๐๑๓ ของแผนกวัฒนธรรม ยูเนสโก ในปีเดียวกันนั้น คณะกรรมการระหว่างรัฐบาลเพื่อการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมได้ตัดสินใจพัฒนากรอบผลลัพธ์โดยรวมดังกล่าว (ข้อตัดสินใจ ๘.COM ๕.c.๑) และในปีต่อมา ได้เรียกร้องให้จัดตั้งคณะทำงานอิสระระหว่างรัฐบาล เพื่อทำงานในด้านนี้ (ข้อตัดสินใจ ๙.COM ๑๓.e)

ในก้าวแรกสู่การตั้งคณะทำงานระหว่างรัฐบาล ยูเนสโกได้จัดการประชุมผู้เชี่ยวชาญประเภทที่ ๖ ณ กรุงปักกิ่ง สาธารณรัฐประชาชนจีน เมื่อวันที่ ๗-๙ กันยายน ปี ค.ศ. ๒๐๑๖ เพื่อริเริ่มความพยายามนี้ ด้วยการสนับสนุนจากคณะกรรมการแห่งชาติของสาธารณรัฐประชาชนจีนว่าด้วยการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๑๑ คณะกรรมการฯ ได้แสดงความพึงพอใจต่อแผนที่ผลลัพธ์ระดับสูง ซึ่งเป็นผลจากการประชุมผู้เชี่ยวชาญ (ข้อตัดสินใจ ๑๑.COM ๑๔)

กระบวนการนี้ดำเนินต่อไปในปี ค.ศ. ๒๐๑๗ เมื่อได้จัดประชุมคณะทำงานอิสระระหว่างรัฐบาลขึ้น เมื่อวันที่ ๑๑-๑๓ มิถุนายน ณ เมืองเฉิงตู สาธารณรัฐประชาชนจีน ด้วยการสนับสนุนจากกระทรวงวัฒนธรรมแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน และศูนย์เพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในเมืองเฉิงตู อ้างอิงจากแผนที่ผลลัพธ์ระดับสูง คณะทำงานได้อภิปรายอย่างยาวนานเกี่ยวกับแต่ละตัวชี้วัดทั้ง ๒๖ ตัว และสามารถพัฒนากรอบผลลัพธ์โดยรวม ที่อธิบายรายละเอียดของปัจจัยการประเมินทั้ง ๘๖ ปัจจัย ในการประชุมครั้งที่ ๑๒ คณะกรรมการฯ ตรวจสอบร่างกรอบผลลัพธ์โดยรวม ซึ่งร่างโดยคณะทำงานอิสระระหว่างรัฐบาล และเสนอแนะให้ที่ประชุมสมัชชาใหญ่อนุมัติร่างฉบับนี้ในการประชุมครั้งที่ ๗ เมื่อปี ค.ศ. ๒๐๑๘ (ข้อตัดสินใจ ๑๒.COM ๙)

ตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการฯ การประชุมสมัชชาใหญ่ครั้งที่ ๗ ที่ประกอบด้วยรัฐภาคีต่าง ๆ ที่ลงนามในอนุสัญญา ได้อนุมัติกรอบผลลัพธ์โดยรวมนี้ (มติ ๗.GA.๙)

ข้อความเหล่านี้มาจากเว็บไซต์ของสำนักเลขาธิการของอนุสัญญา: <https://ich.unesco.org/en/overall-results-framework-00984>

การตีพิมพ์ในภาษาต่าง ๆ ในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก

รัฐภาคีในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกจะต้องส่งรายงานตามระยะในปี ค.ศ. ๒๐๒๔

ศูนย์ข้อมูลและเครือข่ายระหว่างประเทศสำหรับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกภายใต้การอุปถัมภ์ของยูเนสโก (ICHCAP) มุ่งสนับสนุนการดำเนินการภายใต้อนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพระดับประเทศ โดยเผยแพร่และสร้างความตระหนักเกี่ยวกับกรอบผลลัพธ์โดยรวมและแนวทางของกรอบผลลัพธ์นี้สู่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับอนุสัญญาฯ ในภูมิภาค และจัดพิมพ์เอกสารดังกล่าวในภาษาต่าง ๆ

กรอบผลลัพธ์โดยรวมของอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

ตารางที่ ๑: กรอบผลลัพธ์โดยรวมของอนุสัญญาฯ ระดับสูง และตัวชี้วัดโดยสังเขป

ผลกระทบ	มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมได้รับการส่งเสริมและรักษาโดยชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลที่ดำเนินการอย่าง			
ผลลัพธ์ระยะยาว	ประกันการปฏิบัติและการถ่ายทอดอย่างต่อเนื่องของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม		เคารพความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	
ผลลัพธ์ระยะกลาง	ความสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพกับกลุ่มชุมชน กลุ่มชนและปัจเจกบุคคล และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่น ๆ ที่หลากหลาย เพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม			
ผลลัพธ์ระยะสั้น	พัฒนาศักยภาพเพื่อสนับสนุนการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมโดยทั่วไป			
ประเด็น	ศักยภาพบุคคลและสถาบัน	การถ่ายทอดและการศึกษา	การจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการวิจัย	นโยบาย รวมถึงมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการ
ตัวชี้วัดหลัก (โดยสังเขป)	๑. องค์กรที่มีความสามารถสนับสนุนการปฏิบัติและการถ่ายทอด	๔. การศึกษา ทั้งในระบบและนอกระบบ สนับสนุนการถ่ายทอดและส่งเสริมความเคารพ	๗. ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมสะท้อนความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและนำไปสู่การส่งเสริมและรักษา	๑๑. นโยบายด้านวัฒนธรรม และมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการสะท้อนความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และอยู่ระหว่างดำเนินการ

แข็งขันและต่อเนื่อง จึงเอื้อต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนเพื่อความเป็นอยู่ที่ดี ศักดิ์ศรี และความคิดสร้างสรรค์ของคนในสังคมที่สงบสุขและครอบคลุม

ประกันการยอมรับและความตระหนักด้านความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษา

ปรับปรุงการมีส่วนร่วมและความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อส่งเสริมและรักษากับกลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในทุกกระดับ

การพัฒนาและการดำเนินการมาตรการหรือแผนการส่งเสริมและรักษาต่าง ๆ อย่างมีพลวัต เพื่อรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง ที่นำโดยชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลที่หลากหลาย

พัฒนาศักยภาพเพื่อดำเนินมาตรการและแผนการส่งเสริมและรักษาสำหรับรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง

บทบาทของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และการส่งเสริมและรักษาในสังคม	การสร้างความตระหนัก	การมีส่วนร่วมของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล รวมถึงผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่น ๆ	การมีส่วนร่วมระหว่างประเทศ
๑๕. ความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมได้รับการยอมรับในสังคมอย่างกว้างขวาง	๑๗. ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางด้านการสร้างความตระหนัก	๒๑. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของกลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง	๒๓. คณะกรรมการฯ นำองค์กรเอกชน (NGOs) หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน และปัจเจกบุคคล ^๑ เข้ามาเกี่ยวข้อง

๑. ตัวชี้วัดนี้ได้รับการติดตามผลและรายงานในระดับโลกเท่านั้น

<p>๒. โครงการต่าง ๆ สนับสนุนการเสริมสร้างศักยภาพบุคคลเพื่อการส่งเสริมและรักษา</p> <p>๓. การฝึกอบรมดำเนินการโดยหรือจัดขึ้นเพื่อชุมชนต่าง ๆ และผู้ที่ทำงานในขอบเขตของวัฒนธรรมและมรดก</p>	<p>๕. มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา</p> <p>๖. การศึกษาระดับต่อจากมัธยมศึกษา สนับสนุนการส่งเสริมและรักษา และการศึกษาด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>	<p>๘. กระบวนการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ครอบคลุม เคารพความหลากหลาย และสนับสนุนการส่งเสริมและรักษาโดยชุมชน และกลุ่มชน</p> <p>๙. การวิจัยและการจัดการเอกสารสนับสนุนการส่งเสริมและรักษา</p> <p>๑๐. สามารถเข้าถึงผลการวิจัย และนำไปใช้ได้</p>	<p>๑๒. นโยบายด้านการศึกษา และมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการสะท้อนความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและอยู่ระหว่างดำเนินการ</p> <p>๑๓. นโยบายและมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการในด้านอื่น ๆ นอกเหนือจากวัฒนธรรมและการศึกษา สะท้อนความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและอยู่ระหว่างดำเนินการ</p> <p>๑๔. นโยบาย และมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการ เคารพธรรมเนียมปฏิบัติ สิทธิและการแสดงออกตามจารีตประเพณี</p>
--	--	---	---

<p>๑๖. โครงการและแผนต่าง ๆ ที่ครอบคลุม ยอมรับ ความสำคัญของการส่งเสริมและรักษามรดก ภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และส่งเสริมความเคารพ ต่อดตนเองและความเคารพต่อผู้อื่น</p>	<p>๑๘. สื่อมีส่วนร่วมด้านการสร้างความตระหนัก</p> <p>๑๙. มาตรการข้อมูลสาธารณะ สร้างความตระหนัก</p> <p>๒๐. เคารพหลักจริยธรรมในการสร้างความตระหนัก</p>	<p>๒๒. ประชาสังคมมีส่วนร่วม ติดตามผลการส่งเสริมและรักษา</p>	<p>๒๔. รัฐภาคีต่าง ๆ ร่วมมือกัน ส่งเสริมและรักษา</p> <p>๒๕. รัฐภาคีต่าง ๆ มีส่วนร่วม ในการสร้างเครือข่าย ระหว่างประเทศและความร่วมมือระหว่างสถาบัน</p> <p>๒๖. กองทุนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมสนับสนุน การส่งเสริมและรักษา และการมีส่วนร่วม ระหว่างประเทศ^๑</p>
---	---	---	--

๒. ตัวชี้วัดนี้ได้รับการติดตามผลและรายงานในระดับโลกเท่านั้น

ตารางที่ ๒: ตัวชี้วัดหลัก และปัจจัยการประเมินที่กำหนดโดยประเด็นต่าง ๆ

ประเด็น	ตัวชี้วัดหลัก	การประเมินข้อดังต่อไปนี้
ศักยภาพบุคคล และสถาบัน	๑. ขอบเขตที่องค์กรและสถาบันที่มีความสามารถ และกลไกการประสานสนับสนุนการปฏิบัติและการถ่ายทอดของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง	<p>๑.๑ ได้มอบหมายหรือจัดตั้งองค์กรที่มีความสามารถหนึ่งองค์กรหรือมากกว่านั้นเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> <p>๑.๒ ได้จัดตั้งองค์กรที่มีความสามารถขึ้นเพื่อส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง ไม่ว่าจะได้รับการขึ้นบัญชีหรือไม่^๕</p> <p>๑.๓ ได้ส่งเสริมการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางและครอบคลุม^๕ เพื่อส่งเสริมและรักษาและจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลที่เกี่ยวข้อง ผ่านคณะที่ปรึกษา หรือกลไกการประสานงานอื่น ๆ</p> <p>๑.๔ ได้ส่งเสริมสถาบัน องค์กร และ/หรือ กิจกรรมที่ริเริ่มต่าง ๆ เพื่อการจัดการเอกสารทางมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และใช้เอกสารเหล่านี้เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติและการถ่ายทอดของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> <p>๑.๕ ศูนย์วัฒนธรรม ศูนย์ความเชี่ยวชาญ สถาบันการวิจัย พิพิธภัณฑ์ หอจดหมายเหตุ ห้องสมุด ฯลฯ สนับสนุนให้เกิดการส่งเสริมและรักษาและจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>
	๒. ขอบเขตที่โครงการสนับสนุนการเสริมสร้างศักยภาพบุคคลเพื่อสนับสนุนการส่งเสริมและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	<p>๒.๑ สถาบันอุดมศึกษาจัดหลักสูตรการเรียนการสอนและให้ปริญญาด้านการส่งเสริมและรักษาและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างครอบคลุม</p> <p>๒.๒ สถาบัน ศูนย์ และหน่วยงานอื่น ๆ ของรัฐจัดอบรมด้านการส่งเสริมและรักษาและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างครอบคลุม</p> <p>๒.๓ โครงการที่ริเริ่ม โดยชุมชนหรือองค์กรเอกชน (NCOs) จัดอบรมด้านการส่งเสริมและรักษาและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างครอบคลุม</p>

๓. การอ้างอิงถึง “ไม่ได้รับการขึ้นบัญชีหรือไม่” หมายถึง “การขึ้นบัญชีรายชื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ต้องการส่งเสริมและรักษาอย่างเร่งด่วน หรือบัญชีรายชื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่เป็นตัวแทน”

๔. การอ้างอิงถึง “อย่างครอบคลุม” หมายถึง “อย่างครอบคลุมถึงทุกภาคส่วนและทุกชนชั้นของสังคม รวมถึงคนพื้นเมือง ผู้ชายถิ่น ผู้อพยพ ผู้ลี้ภัย คนทุกเพศทุกวัย บุคคลทุพพลภาพ สมาชิกของกลุ่มน้อย โฉกาส” (ดูเพิ่มเติมในแนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๕ และ ๑๗๕ และ ๑๗๕) สนับสนุนให้รัฐภาคีได้รับการสนับสนุนให้จัดเตรียมข้อมูลแจ้งแก่เพื่ออธิบายว่าประกันความครอบคลุมดังกล่าวอย่างไร เมื่อรายงานการปฏิบัติและผลลัพธ์เหล่านี้

ประเด็น	ตัวชี้วัดหลัก	การประเมินตามข้อดังต่อไปนี้
ศักยภาพบุคคลและสถาบัน	๓. ขอบเขตที่การฝึกอบรมดำเนินการโดยหรือจัดขึ้นเพื่อชุมชน กลุ่มชน หรือปัจเจกบุคคล รวมถึงบุคคลที่ทำงานด้านวัฒนธรรมและมรดก	<p>การประเมินตามข้อดังต่อไปนี้</p> <p>๓.๑ โครงการฝึกอบรม รวมถึงที่ดำเนินการโดยชุมชนเอง จัดอบรมเพื่อเสริมสร้างศักยภาพด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างครอบคลุมถึงชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล</p> <p>๓.๒ โครงการจัดฝึกอบรมเสริมสร้างศักยภาพด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างครอบคลุมถึงบุคคลที่ทำงานด้านวัฒนธรรมและมรดก</p>
การถ่ายทอดและการศึกษา	๔. ขอบเขตที่การศึกษาในระบบและนอกระบบส่งเสริมการถ่ายทอดและความเคารพต่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	<p>๔.๑ ผู้ปฏิบัติและผู้ถือครอง^๕ มีส่วนร่วมด้านการออกแบบและการพัฒนาแผนการศึกษาด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และ/หรือ นำเสนอและถ่ายทอดมรดกของพวกเขา^๖)</p> <p>๔.๒ รูปแบบและวิธีการถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลยอมรับ ได้รับการศึกษา และ/หรือ ส่งเสริม และเป็นส่วนหนึ่งในแผนการศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบ</p> <p>๔.๓ แผนการศึกษา และ/หรือ กิจกรรมนอกหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและการถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ร่วมดำเนินการโดยชุมชน กลุ่มชน องค์กรเอกชน (NGOs) หรือสถาบันมรดกต่าง ๆ มีความพร้อมและได้รับการสนับสนุน</p> <p>๔.๔ โครงการฝึกอบรมครูและโครงการสำหรับผู้ให้การศึกษาในระบบ ได้รับรวมแนวทางเพื่อสอดแทรกมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษาไว้ในแผนการศึกษา</p>

๕. เมื่อผู้ศึกษา จะใช้คำว่า “ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล” เสมอ แต่ปัจจุบันการประเมินหลายปัจจัย เช่นเดียวกับแนวปฏิบัติที่ดำเนินการตามอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ เลือกว่าจะใช้ “ผู้ปฏิบัติและผู้ถือครอง” เพื่อระบุสมาชิกที่ทำหน้าที่เฉพาะด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ประเด็น	ตัวชี้วัดหลัก	การประเมินเบื้องต้นต่อไปนี้
การถ่ายทอดและ การศึกษา	<p>๕. ขอบเขตที่มรดก ภูมิปัญญาทาง วัฒนธรรมและการส่ง เสริมและรักษาเป็นส่วน หนึ่งของการศึกษา ระดับประถมศึกษาและ มัธยมศึกษา และเนื้อหา สาระของแผนการ ศึกษาในทุกระดับที่ เกี่ยวข้อง และใช้เพื่อส่ง เสริมการเรียนรู้ การสอน เกี่ยวกับ/ด้วยมรดก ภูมิปัญญาทาง วัฒนธรรม รวมถึง เคารพมรดกภูมิปัญญา ทางวัฒนธรรมของ ตนเองและผู้อื่น</p>	<p>๕.๑ รวมความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้ากับเนื้อหาสาระของแผนการศึกษาในทุกสาขาที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ประโยชน์จากตัวมรดกเอง หรือเพื่อใช้เป็นวิธีการอธิบาย หรือการสาธิตในวิชาอื่น ๆ</p> <p>๕.๒ นักเรียนเรียนรู้ที่จะเคารพและสะท้อนถึงมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในชุมชนหรือกลุ่มชนของพวกเขา รวมถึงมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของผู้อื่นผ่านแผนการศึกษาและหลักสูตรต่าง ๆ</p> <p>๕.๓ ความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของผู้เริ่มจะสะท้อนผ่านภาษาแม่ หรือการศึกษาแบบหลายภาษา และ/หรือ การรวม “เนื้อหาสาระท้องถิ่น” เข้าในหลักสูตรการศึกษา</p> <p>๕.๔ แผนการศึกษาสอนเกี่ยวกับการปกป้องพื้นที่และสถานที่แห่งความทรงจำทางวัฒนธรรมชาติและทางวัฒนธรรม ซึ่งจำเป็นสำหรับการแสดงออกทางด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>
	<p>๖. ขอบเขตที่การศึกษาต่อจากมัธยมศึกษา จนจบมัธยมศึกษา สนับสนุนการปฏิบัติ และการถ่ายทอดมรดก ภูมิปัญญาทาง วัฒนธรรม รวมถึงการ ศึกษาด้านสังคม วัฒนธรรม และมีผู้อื่น ๆ</p>	<p>๖.๑ สถาบันการศึกษาต่อจากมัธยมศึกษาจัดหลักสูตรและปริญญา (ในหลากหลายด้าน เช่น ดนตรี ศิลปะ หัตถกรรม การฝึกอบรมด้านเทคนิคและการอาชีพศึกษา ฯลฯ) ที่ส่งเสริมการปฏิบัติและการถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> <p>๖.๒ สถาบันการศึกษาต่อจากมัธยมศึกษาจัดหลักสูตรและปริญญาเพื่อศึกษาชมรมกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม รวมถึงด้านสังคม วัฒนธรรม และมีผู้อื่น ๆ</p>

ประเด็น	ตัวชี้วัดหลัก	การประเมินตามข้อดังต่อไปนี้
<p>การจัดทำทะเบียน มรดกภูมิปัญญา ทางวัฒนธรรมและ การวิจัย</p>	<p>๗. ขอบเขตที่ทะเบียน มรดกภูมิปัญญาทาง วัฒนธรรมสะท้อน ความหลากหลายของ มรดกภูมิปัญญาทาง วัฒนธรรม และ สนับสนุนการส่งเสริม และรักษา</p>	<p>๗.๑ ได้จัดทำหรือปรับปรุงระบบการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหนึ่งระบบหรือมากกว่าที่มุ่งเน้นการส่งเสริมและรักษาและการสะท้อนความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมตั้งแต่การลงนามเป็นรัฐภาคีของอนุสัญญา</p> <p>๗.๒ ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเฉพาะด้าน และ/หรือ ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่มีขอบเขตหลากหลายต้องสะท้อนความหลากหลายและสนับสนุนการส่งเสริมและรักษา</p> <p>๗.๓ ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาที่มีอยู่ได้รับการปรับปรุงระหว่างการทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อสะท้อนความอยู่รอดของรายการปัจจุบันที่อยู่ในทะเบียน</p> <p>๗.๔ การเข้าถึงทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมต้องทำได้ง่าย ในขณะเดียวกัน ต้องเคารพต่อธรรมเนียมปฏิบัติที่ใช้บังคับการเข้าถึงมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเฉพาะด้าน และใช้ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อสนับสนุนการส่งเสริมและรักษา</p>
	<p>๘. ขอบเขตที่กระบวนการ การจัดทำทะเบียน มรดกภูมิปัญญาทาง วัฒนธรรมครอบคลุม มี ความเคารพต่อความ หลากหลายของมรดก ภูมิปัญญาทาง วัฒนธรรมและผู้ปฏิบัติ และสนับสนุนการส่งเสริมและรักษาโดย ชุมชน กลุ่มชน และ ปัจเจกบุคคลที่เกี่ยวข้อง</p>	<p>๘.๑ ชุมชน กลุ่มชน และองค์กรเอกชน (NGOs) ที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมอย่างครอบคลุมเพื่อจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ซึ่งสื่อถึงและสนับสนุนความพยายามเพื่อส่งเสริมและรักษา</p> <p>๘.๒ กระบวนการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเคารพต่อความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและผู้ปฏิบัติ รวมถึงการปฏิบัติและการแสดงออกของทุกภาคส่วนในสังคม เพศ และภูมิภาค</p>

ประเด็น	ตัวชี้วัดหลัก	การประเมินข้อตกลงไปนี้
การจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการวิจัย	๙. ขอบเขตที่การวิจัยและจัดการเอกสาร รวมถึงการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และศิลปะสนับสนุนการส่งเสริมและรักษา	<p>๙.๑ การสนับสนุนทางการเงินและรูปแบบอื่น ๆ ส่งเสริมการวิจัย การศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และศิลปะ การจัดการเอกสาร และการเก็บรักษา ซึ่งมุ่งเน้นส่งเสริมและรักษา และดำเนินการตามข้อตกลงไว้ในหลักจริยธรรมที่เกี่ยวข้อง</p> <p>๙.๒ ได้ส่งเสริมการวิจัยด้านแนวทางการส่งเสริมและผลกระทบของสารส่งเสริมและรักษาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมแบบทั่วไป และรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง ไม้ว่าได้รับการยืนยันหรือไม</p> <p>๙.๓ ผู้ปฏิบัติและผู้ถือครองมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมีส่วนร่วมด้านการจัดการ การดำเนินการ และการเผยแพร่ผลการวิจัย และการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และศิลปะ โดยการกระทำนี้ต้องได้รับฉันทานุมัติที่ได้รับทราบรู้ เห็นพ้อง บอกร่างล่วงหน้า และเป็นอิสระ</p>
	๑๐. ขอบเขตที่ผลการวิจัยและการจัดการเอกสารเข้าถึงได้ และใช้เพื่อสนับสนุนการกำหนดนโยบาย และพัฒนาการส่งเสริมและรักษา	<p>๑๐.๑ การจัดการเอกสารและผลการวิจัยต้องเข้าถึงได้โดยชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล ในขณะเดียวกันต้องเคารพต่อธรรมเนียมปฏิบัติที่ควบคุมการเข้าถึงรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง</p> <p>๑๐.๒ นำผลการวิจัย การจัดการเอกสาร และการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และศิลปะด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมาใช้เพื่อสนับสนุนการกำหนดนโยบายของทุกภาคส่วน</p> <p>๑๐.๓ นำผลการวิจัย การจัดการเอกสาร และการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และศิลปะด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมาใช้เพื่อพัฒนาการส่งเสริมและรักษา</p>

ประเด็น	ตัวชี้วัดหลัก	การประเมินตามข้อดังต่อไปนี้
นโยบาย รวมถึง มาตรการทาง กฎหมายและ ทางการบริหาร จัดการ	๑๑. ขอบเขตที่นโยบาย รวมถึงมาตรการทาง กฎหมายและทางการ บริหารจัดการในด้าน วัฒนธรรมสะท้อน ความหลากหลายของ มรดกภูมิปัญญาทาง วัฒนธรรม และความ สำคัญของการดำเนิน การส่งเสริมและรักษา	<p>การประเมินตามข้อดังต่อไปนี้</p> <p>๑๑.๑ นโยบายทางวัฒนธรรม และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการที่รวมมรดก ภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษาและสะท้อนความหลากหลายได้รับการกำหนดหรือ ปรับปรุง และอยู่ระหว่างดำเนินการ</p> <p>๑๑.๒ กลุ่มที่รณรงค์หรืออิทธิพลภูมิภาค และ/หรือ แผนปฏิบัติการสนับสนุนส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทาง วัฒนธรรมได้รับการกำหนดหรือปรับปรุง และอยู่ระหว่างดำเนินการ รวมถึงแผนการส่งเสริมและรักษา สำหรับรายการเฉพาะ ไม่ว่าจะได้รับการสนับสนุนหรือไม่</p> <p>๑๑.๓ จัดหากำลังสนับสนุนทางการเงิน และ/หรือ ทางการเงินโดยปราศจากเงื่อนไขพื้นฐานของความเสมอภาค เพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ไม่ว่าจะได้รับการสนับสนุนหรือไม่ เฉกเช่นการ สนับสนุนโดยรวมต่อวัฒนธรรมและมรดกทั้งหมด ขณะที่ดำเนินกิจกรรมที่ วัฒนธรรมที่ ต้องการส่งเสริมและรักษาอย่างเร่งด่วนเป็นสำคัญ</p> <p>๑๑.๔ ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลผู้ปฏิบัติงาน มีส่วนให้ข้อมูลด้านนโยบายทางวัฒนธรรม และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการที่รวมมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริม และรักษา</p>
	๑๒. ขอบเขตที่นโยบาย รวมถึงมาตรการทาง กฎหมายและทางการ บริหารจัดการในด้าน วัฒนธรรมสะท้อน ความหลากหลายของ มรดกภูมิปัญญาทาง วัฒนธรรม และความ สำคัญของการดำเนิน การส่งเสริมและรักษา	<p>๑๒.๑ นโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการสำหรับการศึกษาได้รับการกำหนด และแก้ไข และอยู่ระหว่างดำเนินการ เพื่อประกันการยอมรับ ความเคารพต่อ และการส่งเสริมมรดก ภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>
	รวมถึงมาตรการทาง กฎหมายและทางการ บริหารจัดการในด้าน การศึกษาสะท้อนความ หลากหลายของมรดก ภูมิปัญญาทาง วัฒนธรรม และความ สำคัญของการส่งเสริมและรักษา และ อยู่ระหว่างดำเนินการ	<p>๑๒.๒ นโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการสำหรับการศึกษาได้รับการกำหนด และแก้ไข และอยู่ระหว่างดำเนินการ เพื่อส่งเสริมการถ่ายทอดและการปฏิบัติของมรดกภูมิปัญญาทาง วัฒนธรรม</p>
		<p>๑๒.๓ นโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการส่งเสริมการสอนภาษาแม่และการ ศึกษาแบบหลายภาษา</p>

ประเด็น	ตัวชี้วัดหลัก	การประเมินเบื้องต้นต่อไปนี้
นโยบาย รวมถึง มาตรการทาง กฎหมายและ ทางการบริหาร	<p>๑๓. ขอบเขตที่นโยบาย รวมถึงมาตรการทาง กฎหมายและทางการ บริหารจัดการในด้าน อื่นนอกเหนือจาก วัฒนธรรมและการ ศึกษาสะท้อนความ หลากหลายของมรดก ภูมิปัญญาทาง วัฒนธรรม และความ สำคัญของการส่งเสริมและรักษา และอยู่ระหว่างดำเนินการ</p>	<p>การประเมินเบื้องต้นต่อไปนี้</p> <p>๑๓.๑ หลักจริยธรรมเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ได้รับความเคารพในแผนการพัฒนา นโยบาย และโครงการต่าง ๆ</p> <p>๑๓.๒ กำหนดหรือปรับปรุงนโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการสำหรับการ พัฒนาสังคมอย่างครอบคลุม* และความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อมเพื่อพิจารณาการลดภูมิปัญญาทาง วัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษา</p> <p>๑๓.๓ กำหนดหรือปรับปรุงนโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการเพื่อตอบสนอง ต่อสถานการณ์ภัยพิบัติทางธรรมชาติหรือการสู้รบ เพื่อรวมมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ได้รับผลกระทบ และเพื่อพิจารณาความสำคัญสำหรับการรับมือของกลุ่มคนที่ได้รับผลกระทบ</p> <p>๑๓.๔ กำหนดหรือปรับปรุงนโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการสำหรับการ พัฒนาสังคมอย่างครอบคลุม เพื่อพิจารณาการลดภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษา**</p> <p>๑๓.๕ กำหนดหรือปรับปรุงมาตรการหรือตัวกระตุกทางการเงินและการคลังที่เอื้ออำนวยเพื่ออำนวยความสะดวก และ/หรือ กระตุ้นการปฏิบัติและการถ่ายทอดของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และเพิ่มความ พร้อมของทรัพยากรทางธรรมชาติและอื่น ๆ สำหรับการปฏิบัติ</p>

๖. ตามที่ตกลงในบทที่ ๖ ของแนวปฏิบัติการค้าที่เป็นงานตามอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ “การพัฒนาสังคมอย่างครอบคลุม” ประกอบด้วย ความมั่นคงทางอาหาร การดูแลรักษาสุขภาพ ความเสมอภาคทางเพศ การเข้าถึงน้ำสะอาดและปลอดภัยและการใช้กันอย่างยั่งยืน คุณภาพการศึกษา รวมถึงอยู่ในตัวชี้วัดที่ ๑๒

๗. ตามที่ตกลงในบทที่ ๖ ของแนวปฏิบัติการค้าที่เป็นงานตามอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ “การพัฒนาสังคมอย่างครอบคลุม” ประกอบด้วย การสร้างรายได้และการครองชีพที่ยั่งยืน การจ้างงานที่มีประสิทธิภาพและงานที่เหมาะสม และผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและผลในทางกลับกัน

ประเด็น	ตัวชี้วัดหลัก	การประเมินตามข้อดังต่อไปนี้
นโยบาย รวมถึง มาตรการทาง กฎหมายและ ทางการบริหาร จัดการ	๑๔. ขอบเขตที่นโยบาย รวมถึงมาตรการทาง กฎหมายและทางการ บริหารจัดการเคารพ ต่อธรรมเนียมนปฏิบัติ สิทธิและการ แสดงออกตามจารีต ประเพณี โดยเฉพาะ อย่างยิ่งเมื่อคำนึงถึง การปฏิบัติและการ ถ่ายทอดมรดก ภูมิปัญญาทาง วัฒนธรรม	<p>๑๔.๑ ให้การคุ้มครองตามกฎหมายในรูปแบบต่าง ๆ เช่น สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาและสิทธิส่วนบุคคลแก่ผู้ปฏิบัติ ผู้ถือครอง และชุมชนเจ้าของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม เมื่อผู้อื่นนำมรดกภูมิปัญญาทาง วัฒนธรรมของพวกเขาไปใช้เพื่อหาประโยชน์ทางการค้าหรือวัตถุประสงค์อื่น</p> <p>๑๔.๒ ยอมรับความสำคัญของสิทธิทางจารีตประเพณีของชุมชนและกลุ่มชนท้องถิ่นชนเผ่า และระบบ นิเวศป่าไม้ ซึ่งจำเป็นต่อการปฏิบัติและการถ่ายทอดของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในนโยบาย และ/ หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการ</p> <p>๑๔.๓ นโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการที่ยอมรับการปฏิบัติ การแสดง และการแสดงออกทางวัฒนธรรมที่สนับสนุนการป้องกันความขัดแย้งและการแก้ไข ความขัดแย้งอย่างสันติ</p>
บทบาทของมรดก ภูมิปัญญาทาง วัฒนธรรม และการ ส่งเสริมและรักษา ในสังคม	๑๕. ขอบเขตที่ความสำคัญ ของมรดกภูมิปัญญา ทางวัฒนธรรมและ การส่งเสริมและรักษา ในสังคมได้รับการ ยอมรับ ทั้งโดยชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลที่ เกี่ยวข้อง และสังคม โดยรวม	<p>๑๕.๑ ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลใช้ประโยชน์จากมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเป็นอย่างดีของ พวกเขา รวมถึงในบริบทของโครงการพัฒนาที่ยั่งยืน</p> <p>๑๕.๒ ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลใช้ประโยชน์จากมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อการแสวงหาที่ส่ง เสริมความเคารพซึ่งกันและกัน การแก้ไขความขัดแย้งอย่างสันติ และการสร้างสันติภาพ</p> <p>๑๕.๓ การแทรกแซงการพัฒนาต่าง ๆ ยอมรับความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในสังคม ในฐานะ จุดกำเนิดของอัตลักษณ์และความต่อเนื่อง และในฐานะจุดกำเนิดของความรู้อันลึกซึ้ง และส่งเสริม บทบาทของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในฐานะทรัพยากรเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน</p>

ประเด็น	ตัวชี้วัดหลัก	การประเมินตามข้อตั้งต่อไปนี้
บทบาทของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และการส่งเสริมและรักษาในสังคม	<p>๑๖. ขอบเขตที่ความสำคัญด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมได้รับการยอมรับผ่านแผนและโครงการที่ครอบคลุมที่สนับสนุนความเคารพต่อตนเองและความเคารพซึ่งกันและกัน</p>	<p>๑๖.๑ แผนและโครงการด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมครอบคลุมทุกภาคส่วนและทุกชุมชนในสังคม รวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียงคนพื้นเมือง</p> <ul style="list-style-type: none"> • กลุ่มชุมชนที่มีอัตลักษณ์ชาติพันธุ์แตกต่างกัน • ผู้ชายถิ่น ผู้อพยพ และ ผู้ลี้ภัย • คนทุพภิกขภัย • คนทุกเพศ • บุคคลทุกสภาพ • สมาชิกของกลุ่มคนชายขอบ <p>๑๖.๒ ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลสนับสนุนความเคารพต่อตนเองและความเคารพซึ่งกันและกัน ผ่านแผนและโครงการด้านการส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั่วไป และ/หรือรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง ไม่ว่าจะได้รับการขึ้นทะเบียนหรือไม่</p>
การสร้างความตระหนัก	<p>๑๗. ขอบเขตที่ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางเพื่อสร้างความตระหนักเกี่ยวกับความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษา</p>	<p>๑๗.๑ การดำเนินการด้านการสร้างความตระหนักร่วมกันมีส่วนรวมที่ครอบคลุมและกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการสร้างความตระหนักที่เกี่ยวข้องกับรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจงของพวกเขา</p> <p>๑๗.๒ รักษาฉันท์หน้าที่ได้รับการรับรู้ เห็นพ้อง บอกรับแจ้งล่วงหน้า และเป็นอิสระของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดกิจกรรมด้านการสร้างความตระหนักที่เกี่ยวข้องกับรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจงของพวกเขา</p> <p>๑๗.๓ สิทธิของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล และความชื่นชมชอบทางจิตใจและการคุ้มครองอย่างเหมาะสมเมื่อสร้างความตระหนักเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของพวกเขา</p> <p>๑๗.๔ เขียวชนมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในกิจกรรมด้านการสร้างความตระหนัก รวมถึงการรวบรวมและการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชุมชนและกลุ่มชนของพวกเขา</p> <p>๑๗.๕ ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และสื่อรูปแบบอื่น โดยเฉพาะสื่อสมัยใหม่ เพื่อสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษา</p>

ประเด็น	ตัวชี้วัดหลัก	การประเมินตามข้อดังต่อไปนี้
<p>การสร้าง ความ ตระหนัก</p>	<p>๑๘. ขอบเขตที่สื่อมีส่วนร่วมกับการสร้าง ความตระหนักด้าน ความสำคัญ ของมรดก ภูมิปัญญา ทางวัฒนธรรม และการส่งเสริม และการศึกษา และการส่งเสริม ความเข้าใจ และความ ตระหนัก ซึ่งกัน และกัน</p>	<p>๑๘.๑ รายงานข่าวสร้างความตระหนักถึงความสำคัญ ของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริม และรักษา และการส่งเสริมความตระหนัก และกันระหว่างชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล</p> <p>๑๘.๒ จัดและดำเนินกิจกรรมหรือโครงการ ด้านความร่วมมือเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิ ปัญญาทางวัฒนธรรมระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และองค์การด้านวัฒนธรรม รวมถึงกิจกรรม การเสริมสร้างศักยภาพ</p> <p>๑๘.๓ รายการสื่อด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ครอบคลุมและใช้ภาษาของชุมชนและกลุ่มชนที่ เกี่ยวข้องและ/หรือ กล่าวถึงกลุ่มเป้าหมายที่ แตกต่างกัน</p> <p>๑๘.๔ รายงานข่าวด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และการส่งเสริมและรักษาสอดคล้องกับแนวคิดและ ศัพท์บัญญัติของอนุสัญญาฯ</p>
	<p>๑๙. ขอบเขตที่มาตรการ ข้อมูลสาธารณะสร้าง ความตระหนักเกี่ยวกับ ความสำคัญ ของมรดกภูมิ ปัญญาทาง วัฒนธรรมและการส่งเสริม และการศึกษา และ ส่งเสริมความเข้าใจ และความตระหนัก ซึ่งกันและกัน</p>	<p>๑๙.๑ ผู้ปฏิบัติและผู้สื่อของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ได้รับการยอมรับอย่างสาธารณะและครอบคลุม ผ่านนโยบายและโครงการต่าง ๆ</p> <p>๑๙.๒ จัดงานสาธารณะที่เกี่ยวข้องกับความสำคัญ และการส่งเสริมและรักษา มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และอนุสัญญาฯ เพื่อชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล สาธารณะชนทั่วไป นักวิจัย สื่อ และผู้มีส่วน เกี่ยวข้องอื่น ๆ</p> <p>๑๙.๓ สนับสนุนโครงการที่ส่งเสริมและเผยแพร่การปฏิบัติ ที่ดีด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> <p>๑๙.๔ ข้อมูลสาธารณะเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ส่งเสริมให้เกิดความตระหนักและกัน และการ ชื่นชมภายในและระหว่างชุมชนและกลุ่มชน</p>

ประเด็น	ตัวชี้วัดหลัก	การประเมินเบื้องต้นต่อไปนี้
การสร้างความตระหนัก	๒๐. ขอบเขตที่โครงการดำเนินการสร้างความตระหนักของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมแก่ทรัพยากรหลัก	๒๐.๑ กิจกรรมด้านการสร้างความตระหนักโครงการพิธีกรรมเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ๒๐.๒ กิจกรรมด้านการสร้างความตระหนักโครงการหลักจริยธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่รวบรวมในหลักหรือมาตรฐานทางวิชาชีพ
การมีส่วนร่วมของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล รวมถึงผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่น ๆ	๒๑. ขอบเขตที่การปรับปรุงดำเนินการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมได้รับการสนับสนุน โดยกลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง	๒๑.๑ ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลเข้าร่วมอย่างครอบคลุมและกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เพื่อส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง ๒๑.๒ องค์การเอกชน (NGOs) และผู้มีบทบาทด้านประชาสังคมมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั่วไป และรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง ๒๑.๓ หน่วยงานภาคเอกชนมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั่วไป และรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง ๒๑.๔ หน่วยงานภาคเอกชนมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง ๒๑.๕ หน่วยงานภาคเอกชนมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง
การมีส่วนร่วมของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล รวมถึงผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่น ๆ	๒๒. ขอบเขตที่ประชาสังคมมีส่วนร่วมติดตามผลการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	๒๒.๑ มีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อติดตามผลและดำเนินการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และศิลปะสำหรับการดำเนินการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ๒๒.๒ มีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อองค์กรเอกชน (NGOs) และหน่วยงานประชาสังคมอื่น ๆ เพื่อติดตามผลและดำเนินการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และศิลปะสำหรับการดำเนินการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ๒๒.๓ มีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อนักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญ สถาบันการวิจัยและศูนย์ความรู้ความเชี่ยวชาญเพื่อติดตามผลและดำเนินการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และศิลปะสำหรับการดำเนินการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

ประเด็น	ตัวชี้วัดหลัก	การประเมินตามข้อดังต่อไปนี้
	<p>๒๓. จำนวนและการกระจายไปตามภูมิภาคต่าง ๆ ขององค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรองเพื่อให้คำปรึกษา การกระจายไปตามภูมิภาคต่าง ๆ ขององค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรองที่มีส่วนร่วมเข้าประชุมและคณะทำงานของหน่วยงานที่กำกับดูแลของอนุสัญญาฯ และการกระจายไปตามภูมิภาค</p> <p>๒๓.๒ ร้อยละขององค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรองที่มีส่วนร่วมเข้าประชุมและคณะทำงานของหน่วยงานที่กำกับดูแลของอนุสัญญาฯ และการกระจายไปตามภูมิภาค</p> <p>๒๓.๓ จำนวนของโอกาสและกิจกรรมที่คณะกรรมการฯ ได้รับความจากองค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรอง เพื่อวัตถุประสงค์ด้านการให้คำปรึกษา นอกเหนือจากกลไกการประเมินผล</p>	<p>๒๓.๑ จำนวนขององค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรองเพื่อให้คำปรึกษา การกระจายไปตามภูมิภาคต่าง ๆ และการแสดงออกถึงประเภทต่าง ๆ ของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> <p>๒๓.๒ ร้อยละขององค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรองที่มีส่วนร่วมเข้าประชุมและคณะทำงานของหน่วยงานที่กำกับดูแลของอนุสัญญาฯ และการกระจายไปตามภูมิภาค</p> <p>๒๓.๓ จำนวนของโอกาสและกิจกรรมที่คณะกรรมการฯ ได้รับความจากองค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรอง เพื่อวัตถุประสงค์ด้านการให้คำปรึกษา นอกเหนือจากกลไกการประเมินผล</p>
<p>การมีส่วนร่วมระหว่างประเทศ</p>	<p>๒๔. ร้อยละของรัฐภาคีที่มีส่วนร่วมอย่างแข็งขันกับรัฐภาคีอื่น ๆ เพื่อความร่วมมือด้านการส่งเสริมและรักษา</p>	<p>๒๔.๑ เกิดความร่วมมือทวิภาคี พหุภาคี ระดับภูมิภาค และระหว่างประเทศเพื่อใช้มาตรการด้านการส่งเสริมและรักษาสำหรับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั่วไป</p> <p>๒๔.๒ เกิดความร่วมมือทวิภาคี พหุภาคี ระดับภูมิภาค และระหว่างประเทศเพื่อใช้มาตรการด้านการส่งเสริมและรักษาสำหรับรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง โดยเฉพาะมรดกที่อยู่ในอันตราย มรดกที่อยู่ในดินแดนของรัฐมากกว่าหนึ่งรัฐ และรายการข้ามพรมแดน</p> <p>๒๔.๓ แลกเปลี่ยนข้อมูลและประสบการณ์ด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษา รวมถึงปฏิบัติที่ดีด้านการส่งเสริมและรักษากับรัฐภาคีอื่น ๆ</p> <p>๒๔.๔ แลกเปลี่ยนการจัดจัดการเอกสารที่เกี่ยวข้องกับรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ปรากฏบนดินแดนของรัฐภาคีอื่น</p>

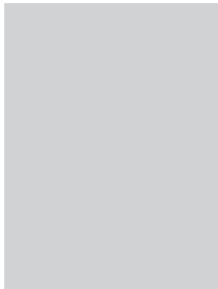
๔. ตัวชี้วัดนี้ได้รับการคิดตามผลและรายงานในระดับโลกเท่านั้น

ประเด็น	ตัวชี้วัดหลัก	การประเมินข้อดีต่อไปนี
	<p>๒๕. ร้อยละของรัฐภาคีที่มีส่วนร่วมอย่างแข็งขันด้านการสร้างเครือข่ายระหว่างประเทศและความร่วมมือระหว่างสถาบัน</p>	<p>๒๕.๑ รัฐภาคีเข้าร่วมในฐานะเจ้าภาพหรือผู้ได้รับผลประโยชน์ในกิจกรรมของศูนย์ประเภทที่ ๒ ด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> <p>๒๕.๒ ส่งเสริมเครือข่ายระหว่างประเทศในชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล องค์กรเอกชน (NGOs) ผู้เชี่ยวชาญ ศูนย์ความเชี่ยวชาญ และสถาบันการวิจัยที่ปฏิบัติงานด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> <p>๒๕.๓ รัฐภาคีมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของหน่วยงานระหว่างประเทศและระดับภูมิภาคนอกเหนือจากยูเนสโก</p>
<p>การมีส่วนร่วมระหว่างประเทศ</p>	<p>๒๖. กองทุนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมสนับสนุนการส่งเสริมและรักษาและการมีส่วนร่วมระหว่างประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ^๕</p>	<p>๒๖.๑ รัฐภาคีแสวงหาความช่วยเหลือทางการเงินและทางเทคนิคจากกองทุนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและดำเนินโครงการส่งเสริมและรักษาซึ่งเป็นผลมาจากความช่วยเหลือดังกล่าว</p> <p>๒๖.๒ รัฐภาคีหรือองค์กรอื่น ๆ ให้เงินอุดหนุนเพิ่มเติมแบบสมัครใจต่อกองทุนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะหรือทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการเสริมสร้างศักยภาพระดับโลก</p> <p>๒๖.๓ ใช้กองทุนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อสนับสนุนค่าใช้จ่ายเข้าร่วมประชุมของหน่วยงานที่กำกับดูแลของอนุสัญญาฯ โดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหลากหลาย ซึ่งรวมถึงผู้เชี่ยวชาญด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและองค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรองจากประเทศกำลังพัฒนา หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน และสามารถชักชวนกลุ่มชน ที่ได้รับเชิญเข้าร่วมประชุมเพื่อทำหน้าที่ให้คำปรึกษา</p>

๕. ตัวชี้วัดนี้ได้รับการติดตามผลและรายงานในระดับโลกเท่านั้น

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

ตัวชี้วัด	๑. ขอบเขตที่องค์กรและสถาบันที่มีความสามารถและกลไกการศึกษานับสนุนการปฏิบัติและการถ่ายทอดของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง	
ปัจจัยการประเมิน	การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๕ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล	
	๑.๑ ได้มอบหมายหรือจัดตั้งองค์กรที่มีความสามารถหนึ่งองค์กรหรือมากกว่านั้นเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	ข้อ ๑๓(ข) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๕๕(ก)
	๑.๒ ได้จัดตั้งองค์กรที่มีความสามารถขึ้นเพื่อส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง ไม่ว่าจะได้รับการขึ้นบัญชีหรือไม่	ข้อ ๑๓(ข) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๕๘(ก) แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๖๒(ง)
	๑.๓ ได้ส่งเสริมการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางและครอบคลุมเพื่อส่งเสริมและรักษา และจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลที่เกี่ยวข้องผ่านคณะที่ปรึกษา หรือกลไกการประสานงานอื่น ๆ	แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๘๐
	๑.๔ ได้ส่งเสริมสถาบัน องค์กร และ/หรือ กิจกรรมที่ริเริ่มต่าง ๆ เพื่อการจัดการเอกสารทางมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และใช้เอกสารเหล่านี้เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติและการถ่ายทอดอย่างต่อเนื่องของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	ข้อ ๑๓(ง)(๓) ของอนุสัญญาฯ
	๑.๕ ศูนย์วัฒนธรรม ศูนย์ความเชี่ยวชาญ สถาบันการวิจัย พิพิธภัณฑ์ หอจดหมายเหตุ ห้องสมุด ฯลฯ สนับสนุนให้เกิดการส่งเสริมและรักษาและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๗๙, แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๙
ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และตัวชี้วัดอื่น ๆ	เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: ตัวชี้วัดนี้ตอบสนองโดยรวมต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก” ปัจจัยการประเมินที่ ๑.๓ ช่วยเสริมเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๖.๖ ซึ่งมุ่ง “พัฒนาสถาบันที่มีประสิทธิภาพ มีความรับผิดชอบ และโปร่งใสในทุกระดับ” รวมถึงเป้าประสงค์ที่ ๑๖.๗ ที่มุ่ง “สร้างหลักประกันว่าจะมีกระบวนการตัดสินใจที่มีความรับผิดชอบ ครอบคลุม มีส่วนร่วม และเป็นตัวแทนที่ดีในทุกระดับการตัดสินใจ” โดยสนับสนุนหน่วยงานหรือกลไกทางการเพื่อประสานงานให้ประชาชนมีส่วนร่วมส่งเสริมและรักษา	

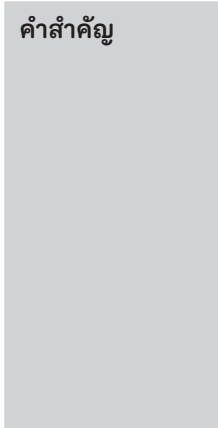
ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น ๆ: ตัวชี้วัดนี้ให้ความสนใจกับศักยภาพสถาบัน ในขณะที่ตัวชี้วัดที่ ๒ ให้ความสนใจกับศักยภาพบุคคล โดยองค์กรและสถาบันที่กล่าวถึงนี้หมายถึงหน่วยงานทั่วไปของรัฐ หรือหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นจากการสนับสนุนของรัฐบาล ในขณะที่กิจกรรมเสริมขององค์กรเอกชน (NGOs) สมาคมชุมชน และหน่วยงานภาคเอกชน จะกล่าวถึงในตัวชี้วัดที่ ๒๑ ทั้งนี้ กิจกรรมและผลจากการวิจัยและการจัดการเอกสาร จะกล่าวถึงในตัวชี้วัดที่ ๙ และ ๑๐ ตัวชี้วัดที่ ๑ นี้มุ่งเน้นสถาบันต่าง ๆ เป็นหลัก เรื่องการมีส่วนร่วมของสถาบันการวิจัยและศูนย์ความเชี่ยวชาญเพื่อติดตามผลนั้นจะอยู่ในตัวชี้วัดที่ ๒๒ ในขณะที่เรื่องเครือข่ายระหว่างประเทศระหว่างสถาบันและศูนย์ต่าง ๆ จะกล่าวถึงในตัวชี้วัดที่ ๒๕

หลักการและเหตุผลของการปฏิบัติ

ข้อ ๑๓(ข) ได้สรุปความรับผิดชอบของรัฐภาคีเพื่อจัดตั้งหรือมอบหมายองค์กรที่มีความสามารถเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหนึ่งองค์กรหรือมากกว่านั้น ในอนุสัญญาฯ นี้ โครงสร้างพื้นฐานทางสถาบันดังกล่าวถือเป็นสิ่งจำเป็นต่อการส่งเสริมและรักษาอย่างมีประสิทธิภาพ และในหลายประเทศ องค์กรดังกล่าวทำหน้าที่รับผิดชอบเฉพาะด้านเพื่อดำเนินการภายใต้อนุสัญญาฯ ในระดับชาติ

เนื่องจากอนุสัญญาฯ ให้ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลเป็นศูนย์กลางเพื่อส่งเสริมและรักษา และคาดการณ์การมีส่วนร่วมของผู้มีบทบาทอื่น ๆ รัฐต่าง ๆ จึงเห็นว่าการจัดตั้งองค์กรหรือกลไกเพิ่มเติมเพื่อประสานงานการมีส่วนร่วมนั้นเป็นประโยชน์ การส่งเสริมและรักษาองค์กรหรือสถาบัน รวมถึงศูนย์วัฒนธรรม ศูนย์ความเชี่ยวชาญ พิพิธภัณฑที่ หอจดหมายเหตุ ห้องสมุด และสถาบันการวิจัยอื่น ๆ ที่อาจมีบทบาทในการบันทึกมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (ข้อ ๑๓(ง)(๓)) รวมถึงบทบาทที่กว้างขึ้นด้านการส่งเสริมและรักษาและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

คำสำคัญ

- องค์กรที่มีความสามารถ
- รายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- การขึ้นบัญชี (ไม่ว่าได้รับการขึ้นบัญชีหรือไม่)
- อย่างครอบคลุม (ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย)
- การมีส่วนร่วมหรือการมีส่วนเกี่ยวข้อง
- ชุมชน กลุ่มชน หรือในบางกรณี ปัจเจกบุคคล
- คณะที่ปรึกษาหรือกลไกการประสานงาน
- ศูนย์ความเชี่ยวชาญ
- สถาบันการวิจัย

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล

การติดตามผลตัวชี้วัดนี้ทำให้รัฐภาคีมีแผนที่ของสถาบันที่ปฏิบัติงานด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และช่วยระบุและแก้ไขช่องว่างหรือจุดอ่อนของสถาบัน นอกจากนี้ ยังช่วยประเมินว่าองค์กรที่มีความสามารถเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ ทำงานและประสานความพยายามเพื่อส่งเสริมและรักษาของผู้มีบทบาทอื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่

ในระดับโลก การติดตามผลสามารถแสดงภาพรวมของโครงสร้างพื้นฐานทางสถาบันเพื่อการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และสามารถเสนอตัวอย่างของกลไกการประสานงานที่ผ่านการรับรองประสิทธิภาพได้

แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม

ในหลายกรณี สำนักงานที่รับผิดชอบด้านการติดตามผลและการรายงานจะได้รับมอบหมายในระดับชาติให้เป็นองค์กรที่มีความสามารถเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และประสานงานเพื่อดำเนินการภายใต้อนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และด้วยเหตุนี้ จึงมีแนวโน้มเข้าถึงข้อมูลที่มีอยู่ในหน่วยงานสถาบัน และกลไกหลักที่อ้างถึงในที่นี้ หน่วยงานรัฐและองค์กรระดับชาติอื่น ๆ อาจเป็นหนึ่งในผู้ร่วมงานและภาคี รวมถึงภาคส่วนอื่นนอกเหนือจากภาควัฒนธรรม และควรคำนึงถึงองค์กรและสถาบันระดับจังหวัดและท้องถิ่นต่าง ๆ และอาจต้องสร้างเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของปัจจัยการประเมินที่ ๑.๒ และองค์กรที่มีความสามารถเพื่อส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอื่นเฉพาะเจาะจง รัฐภาคีอาจต้องทำการสำรวจอย่างสม่ำเสมอเพื่อติดตามผลว่าเกิดอะไรขึ้นในระดับท้องถิ่น หากมีคณะที่ปรึกษาหรือกลไกการประสานงานที่ดี การติดตามผลในหลายระดับนี้จะมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

แหล่งข้อมูลอื่น ๆ

- ราชกิจจานุเบกษา หนังสือพิมพ์ หรือประมวลกฎหมายและข้อบังคับทางกฎหมาย
- งบประมาณประจำปี แผนการปฏิบัติงาน และรายงานของแผนกวัฒนธรรมภาครัฐและสถาบันมรดก
- รายงานประจำปีหรือรายงานการประชุมของคณะที่ปรึกษาระดับชาติ
- การรายงานตามระยะต่อรัฐที่เกี่ยวข้องกับรายการที่ขึ้นบัญชีระดับชาติหรือบัญชีใดบัญชีหนึ่งของยูเนสโก
- เว็บไซต์ และรายชื่อสำนักงานทางวัฒนธรรมและสถาบันมรดก

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

ตัวชี้วัด	๒. ขอบเขตที่โครงการสนับสนุนการเสริมสร้างศักยภาพบุคคลเพื่อสนับสนุนการส่งเสริมและรักษาและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม							
ปัจจัยการประเมิน	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๓ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p> <table border="1" data-bbox="376 487 1295 893"> <tr> <td data-bbox="376 487 1096 638">๒.๑ สถาบันอุดมศึกษาจัดหลักสูตรการเรียนการสอนและให้ปริญญา ด้านการส่งเสริมและรักษาและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างครอบคลุม</td> <td data-bbox="1096 487 1295 638">ข้อ ๑๔(ก)(๓) ของอนุสัญญาฯ แนວປຶ້ມບີດີຊຸຍ່ອູ່ນຳທີ່ 107(ກ)</td> </tr> <tr> <td data-bbox="376 638 1096 766">๒.๒ สถาบัน คุนย และหน่วยงานอื่น ๆ ของรัฐจัดอบรมด้านการส่งเสริมและรักษาและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างครอบคลุม</td> <td data-bbox="1096 638 1295 766">ข้อ ๑๔(ก)(๓) ของอนุสัญญาฯ</td> </tr> <tr> <td data-bbox="376 766 1096 893">๒.๓ โครงการที่ริเริ่มโดยชุมชนหรือองค์กรเอกชน (NGOs) จัดอบรมด้านการส่งเสริมและรักษาและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างครอบคลุม</td> <td data-bbox="1096 766 1295 893">ข้อ ๑๔(ก)(๓) ของอนุสัญญาฯ</td> </tr> </table>		๒.๑ สถาบันอุดมศึกษาจัดหลักสูตรการเรียนการสอนและให้ปริญญา ด้านการส่งเสริมและรักษาและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างครอบคลุม	ข้อ ๑๔(ก)(๓) ของอนุสัญญาฯ แนວປຶ້ມບີດີຊຸຍ່ອູ່ນຳທີ່ 107(ກ)	๒.๒ สถาบัน คุนย และหน่วยงานอื่น ๆ ของรัฐจัดอบรมด้านการส่งเสริมและรักษาและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างครอบคลุม	ข้อ ๑๔(ก)(๓) ของอนุสัญญาฯ	๒.๓ โครงการที่ริเริ่มโดยชุมชนหรือองค์กรเอกชน (NGOs) จัดอบรมด้านการส่งเสริมและรักษาและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างครอบคลุม	ข้อ ๑๔(ก)(๓) ของอนุสัญญาฯ
๒.๑ สถาบันอุดมศึกษาจัดหลักสูตรการเรียนการสอนและให้ปริญญา ด้านการส่งเสริมและรักษาและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างครอบคลุม	ข้อ ๑๔(ก)(๓) ของอนุสัญญาฯ แนວປຶ້ມບີດີຊຸຍ່ອູ່ນຳທີ່ 107(ກ)							
๒.๒ สถาบัน คุนย และหน่วยงานอื่น ๆ ของรัฐจัดอบรมด้านการส่งเสริมและรักษาและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างครอบคลุม	ข้อ ๑๔(ก)(๓) ของอนุสัญญาฯ							
๒.๓ โครงการที่ริเริ่มโดยชุมชนหรือองค์กรเอกชน (NGOs) จัดอบรมด้านการส่งเสริมและรักษาและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างครอบคลุม	ข้อ ๑๔(ก)(๓) ของอนุสัญญาฯ							
ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และตัวชี้วัดอื่น ๆ	<p>เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: ตัวชี้วัดนี้ตอบสนองโดยรวมต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก” หากรัฐภาคีที่กำลังพัฒนาได้รับประโยชน์จากการสนับสนุนระหว่างประเทศเพื่อเสริมสร้างศักยภาพ ตัวชี้วัดนี้จะตอบสนองต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๗.๙ ด้วย ซึ่งมุ่ง “เพิ่มพูนการสนับสนุนระหว่างประเทศเพื่อดำเนินการเสริมสร้างศักยภาพที่มีประสิทธิผลและมีการตั้งเป้าในประเทศกำลังพัฒนา” เพื่อส่งเสริมการดำเนินการระดับประเทศด้านเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ตัวชี้วัดนี้ยังเสริมต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๔.๗ ซึ่งกล่าวถึงการที่ผู้เรียนทุกคนจะได้รับ “ความรู้และทักษะที่จำเป็นสำหรับส่งเสริมการพัฒนาอย่างยั่งยืน ...[โดยเฉพาะ]... ความนิยมในความหลากหลายทางวัฒนธรรมและในความร่วมมือของวัฒนธรรมต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน”</p> <p>ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น ๆ: ตัวชี้วัดนี้เกี่ยวข้องกับภารกิจอบรมเฉพาะทางด้านการส่งเสริมและรักษาและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในระดับต่อจากมัธยมศึกษา ตลอดจนโอกาสด้านการอบรมระยะสั้นที่ไม่ถึงระดับปริญญา โดยมุ่งเน้นที่ความพร้อมของโอกาสที่หลากหลายดังกล่าว ตัวชี้วัดที่ ๓ กล่าวถึงผู้เข้าร่วมและประสิทธิภาพของโครงการฝึกอบรมดังกล่าว ตัวชี้วัดที่ ๔ และ ๖ กล่าวถึงโครงการด้านการศึกษาในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และต่อจากมัธยมศึกษา ซึ่งโดยทั่วไป ไม่ได้มุ่งเน้นด้านการส่งเสริมและรักษาและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม แต่มุ่งเน้นด้านการศึกษาและการถ่ายทอด รวมถึงส่งเสริมให้เกิดความเคารพต่อมรดกมากขึ้น</p>							

**หลักการและ
เหตุผลของการ
ปฏิบัติ**

การเสริมสร้างศักยภาพเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเป็นความจำเป็นที่ขาดไม่ได้ของทุกรัฐไม่ว่าจะมีประสบการณ์ด้านนี้มาก่อนหรือเพิ่งเริ่มก็ตาม ความจำเป็นเพื่อเสริมสร้างศักยภาพบุคคลไม่เพียงแต่จะสามารถแก้ไขได้ผ่านการฝึกอบรมทางวิชาการที่เสนอโดยวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย แต่ยังสามารถทำได้ผ่านการฝึกอบรมระยะสั้นที่เสนอโดยสถาบันและหน่วยงานของรัฐหลายประเภท รวมถึงองค์กรเอกชน (NGOs) หรือองค์กรชุมชน ความครอบคลุมคือหัวใจของการฝึกอบรมและการเสริมสร้างศักยภาพทุกประเภท โดยต้องให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ในกระบวนการส่งเสริมและรักษาและจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (ข้อ ๑๕)

คำสำคัญ

- อย่างครอบคลุม (ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย)
- การฝึกอบรม
- องค์กรเอกชน (NGOs) / องค์กรชุมชน
- การเสริมสร้างศักยภาพ
- การศึกษาระดับอุดมศึกษา

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล	<p>การตรวจสอบจำนวนโครงการและสถาบันฝึกอบรมสามารถช่วยให้รัฐเข้าใจระดับและขอบเขตของการเสริมสร้างศักยภาพที่ต้องการเพื่อจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ช่วยประเมินว่าความต้องการใดได้รับการตอบสนองในปัจจุบัน และสามารถระบุช่องว่างเพื่อนำมาแก้ไขในระยะกลางและระยะยาว ซึ่งทำให้รัฐมั่นใจได้ว่าบุคลากรของตนสามารถเข้าถึงโอกาสด้านการฝึกอบรมและทรัพยากรที่เหมาะสม</p> <p>ในระดับโลก การติดตามผลและการรายงานเน้นย้ำถึงโอกาสด้านความร่วมมือระหว่างประเทศ รวมถึงบุคลากรอาจได้รับประโยชน์จากโอกาสด้านการฝึกอบรมนอกประเทศ และสามารถระบุช่องว่างของการฝึกอบรมที่ยูเนสโกร่วมกับภาคีและสถาบันในเครือข่ายจะสามารถแก้ไขได้ผ่านโครงการเสริมสร้างศักยภาพระดับโลก</p>
แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม	<p>กระทรวงศึกษาธิการ หรือกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม อาจรับผิดชอบเรื่องการออกใบปริญญาบัตรหรือใบรับรองเฉพาะสาขา เช่น มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และหากเป็นเช่นนั้น จะมีข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ที่เปิดสอนหลักสูตรดังกล่าวเก็บไว้ด้วย (ปัจจุบันการประเมินที่ ๒.๑) หากรัฐมีคณะที่ปรึกษาหรือกลไกการประสานงาน (ดูเพิ่มเติมในหัวข้อที่ ๑) อาจรวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลด้านโอกาสการฝึกอบรมที่จัดโดยสถาบันของรัฐ (ปัจจุบันการประเมินที่ ๒.๒) หรือโดยองค์กรเอกชน (NGOs) และชุมชนเอง (ปัจจุบันการประเมินที่ ๒.๓)</p> <p>แหล่งข้อมูลอื่น</p> <ul style="list-style-type: none">• บันทึกลงและประกาศของกระทรวงศึกษาธิการหรือกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม• หลักสูตรการเรียนการสอนและเว็บไซต์ของวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย• กลยุทธ์การเสริมสร้างศักยภาพของกระทรวงวัฒนธรรมหรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม• องค์กรและหน่วยงานที่จัดฝึกอบรมโดยเฉพาะ• เว็บไซต์ของหน่วยงานเอกชนที่ทำงานด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม• การประกาศและการรับสมัครสำหรับการประชุมเชิงปฏิบัติการและโอกาสเหมาะสมอื่น ๆ• รายงานข่าวของการประชุมเชิงปฏิบัติการและกิจกรรมฝึกอบรม• แฟ้มข้อมูลออนไลน์ของยูเนสโกด้านโครงการเสริมสร้างศักยภาพ

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

<p>ตัวชี้วัด</p>	<p>๓. ขอบเขตที่การฝึกอบรมดำเนินการโดยหรือจัดขึ้นเพื่อชุมชน กลุ่มชน หรือปัจเจกบุคคล รวมถึงบุคคลที่ทำงานด้านวัฒนธรรมและมรดก</p>				
<p>ปัจจัยการประเมิน</p>	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๒ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p> <table border="1" data-bbox="354 487 1272 911"> <tr> <td data-bbox="354 487 1072 766"> <p>๓.๑ โครงการฝึกอบรม รวมถึงที่ดำเนินการโดยชุมชนเอง จัดอบรมเพื่อเสริมสร้างศักยภาพด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างครอบคลุมถึงชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล</p> </td> <td data-bbox="1076 487 1272 766"> <p>ข้อ ๑๔(ก)(๒) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๒ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข) แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๕(ข)</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="354 771 1072 911"> <p>๓.๒ โครงการจัดฝึกอบรมเสริมสร้างศักยภาพด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างครอบคลุมถึงบุคคลที่ทำงานด้านวัฒนธรรมและมรดก</p> </td> <td data-bbox="1076 771 1272 911"> <p>ข้อ ๑๔(ก)(๓) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข)</p> </td> </tr> </table>	<p>๓.๑ โครงการฝึกอบรม รวมถึงที่ดำเนินการโดยชุมชนเอง จัดอบรมเพื่อเสริมสร้างศักยภาพด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างครอบคลุมถึงชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล</p>	<p>ข้อ ๑๔(ก)(๒) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๒ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข) แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๕(ข)</p>	<p>๓.๒ โครงการจัดฝึกอบรมเสริมสร้างศักยภาพด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างครอบคลุมถึงบุคคลที่ทำงานด้านวัฒนธรรมและมรดก</p>	<p>ข้อ ๑๔(ก)(๓) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข)</p>
<p>๓.๑ โครงการฝึกอบรม รวมถึงที่ดำเนินการโดยชุมชนเอง จัดอบรมเพื่อเสริมสร้างศักยภาพด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างครอบคลุมถึงชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล</p>	<p>ข้อ ๑๔(ก)(๒) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๒ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข) แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๕(ข)</p>				
<p>๓.๒ โครงการจัดฝึกอบรมเสริมสร้างศักยภาพด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างครอบคลุมถึงบุคคลที่ทำงานด้านวัฒนธรรมและมรดก</p>	<p>ข้อ ๑๔(ก)(๓) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข)</p>				
<p>ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และตัวชี้วัดอื่น ๆ</p>	<p>เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: เช่นเดียวกับตัวชี้วัดทั้งหมด ตัวชี้วัดนี้ตอบสนองต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๕ “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก” หากประเทศกำลังพัฒนาได้รับประโยชน์จากการสนับสนุนระหว่างประเทศด้านความพยายามเพื่อเสริมสร้างศักยภาพ ตัวชี้วัดนี้จะตอบสนองต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๗.๙ ด้วย ซึ่งมุ่งเน้นการสนับสนุนระหว่างประเทศเพื่อดำเนินการเสริมสร้างศักยภาพที่มีประสิทธิภาพและตรงเป้าหมาย เพื่อสนับสนุนการดำเนินการระดับชาติให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เช่นเดียวกับตัวชี้วัดที่ ๒ ตัวชี้วัดนี้ยังเสริมต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๕.๗ ซึ่งกล่าวถึงการที่ผู้เรียนทุกคนจะได้รับ “ความรู้และทักษะที่จำเป็นต่อการส่งเสริมการพัฒนาอย่างยั่งยืน ...[โดยเฉพาะ]... ความนิยมในความหลากหลายทางวัฒนธรรมและในความร่วมมือของวัฒนธรรมต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน”</p> <p>ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น ๆ: ในขณะที่ตัวชี้วัดที่ ๒ ให้ความสนใจกับสถาบัน หน่วยงาน หรือองค์กรที่จัดโครงการเสริมสร้างศักยภาพเพื่อส่งเสริมและรักษาและจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ตัวชี้วัดนี้ให้ความสนใจกับบุคคลที่เข้าร่วมโครงการ การมุ่งเน้นเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเพื่อส่งเสริมและรักษาและจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทำให้ตัวชี้วัดนี้แตกต่างจากตัวชี้วัดที่ ๔ ๕ และ ๖ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความเคารพ การปฏิบัติ และการถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>				

**หลักการและ
เหตุผลของการ
ปฏิบัติ**

อนุสัญญาฯ เน้นย้ำความสำคัญด้านการส่งเสริมศักยภาพทั้งของชุมชนและกลุ่มชนที่เกี่ยวข้อง (ข้อ ๑๔(ก)(๒)) และของผู้เชี่ยวชาญด้านการส่งเสริมและรักษาและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (ข้อ ๑๔(ก)(๓)) หากชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลต้องการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เพื่อส่งเสริมและรักษาและจัดการมรดก (ข้อ ๑๕) พวกเขาอาจต้องเรียนรู้ทักษะและกระบวนการเฉพาะทางที่ยังขาด เช่นเดียวกัน ผู้เชี่ยวชาญที่ทำงานในขอบเขตวัฒนธรรมและมรดกอาจมีความรู้และประสบการณ์ที่กว้าง ซึ่งสามารถสนับสนุนการทำงานของพวกเขาได้ แต่อาจขาดความรู้ด้านแนวทางเฉพาะที่ปรับให้เข้ากับการส่งเสริมและรักษาและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม การเลือกบุคคลที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอาจเป็นสิ่งที่เหมาะสม แต่ในขณะเดียวกันต้องคำนึงถึงความสำคัญของความครอบคลุมสำหรับกิจกรรมเสริมสร้างศักยภาพ

คำสำคัญ

- การฝึกอบรม
- การเสริมสร้างศักยภาพ
- ชุมชน กลุ่มชน หรือในบางกรณี ปัจเจกบุคคล
- อย่างครอบคลุม (ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย)

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล

ในขณะที่ตัวชี้วัดที่ ๒ ให้ความสำคัญกับความพร้อมของโครงการเสริมสร้างศักยภาพ ตัวชี้วัดนี้มุ่งเน้นว่าโครงการเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ ดังนั้น การติดตามผลในระดับประเทศสามารถให้ข้อเสนอแนะต่อผู้จัดโครงการดังกล่าวและต่อเจ้าหน้าที่รัฐ (ซึ่งในบางกรณีอาจเป็นผู้ให้ทุน) เกี่ยวกับระดับของการฝึกอบรมที่จัดขึ้นที่เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้จริง และอาจต้องปรับเปลี่ยนเพื่อตอบสนองยิ่งขึ้นต่อความต้องการของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง การติดตามผลและการรายงานในระดับโลกสามารถช่วยระบุตัวอย่างที่ดีเพื่อจัดกิจกรรมด้านการเสริมสร้างศักยภาพที่มีคุณภาพ และสามารถช่วยให้ผู้อื่น ๆ เรียนรู้จากแนวทางและกระบวนการที่มีประสิทธิภาพ

แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม

ข้อมูลของผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมที่กระจัดกระจายล้วนสำคัญทั้งสิ้น ข้อมูลเหล่านี้สามารถพบได้ในรายงานต่าง ๆ ที่ส่งให้ภาคีหรือบุคคลทั่วไปหลังจากโครงการฝึกอบรมจบลง เมื่ออิงตามหลักการ รายงานเหล่านี้ควรจะระบุว่า ผู้เข้าร่วมอบรมคือสมาชิกของชุมชนและกลุ่มชน (ปัจจัยการประเมินที่ ๓.๑) หรือเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านวัฒนธรรมและมรดก (ปัจจัยการประเมินที่ ๓.๒) ข้อมูลที่แสดงความแตกต่างระหว่างช่วงอายุ เพศ ภาษา (ถ้ามี) ชาติพันธุ์ ฯลฯ สามารถใช้เพื่อติดตามผลความครอบคลุมได้ การติดตามผลของผู้เข้าร่วมอบรมในระยะกลางและระยะยาวสามารถติดตามขอบเขตของทักษะและความรู้ที่พวกเขาได้รับมาระหว่างโครงการฝึกอบรม

แหล่งข้อมูลอื่น

- รายงานโครงการและรายชื่อผู้เข้าร่วมกิจกรรมและโครงการฝึกอบรม
- การประเมินจากผู้เข้าร่วมการฝึกอบรม (ในตอนท้ายและภายหลังการฝึกอบรม หากเป็นไปได้)
- ข้อมูลที่รวบรวมจากองค์กรเอกชน (NGOs) และองค์กรชุมชนเป็นฐาน
- รายงานข่าวของการประชุมเชิงปฏิบัติการและกิจกรรมฝึกอบรม
- ศึกษาและติดตามผลจากผู้เข้าร่วมอบรมเพื่อประเมินว่าพวกเขาใช้ความรู้และทักษะที่ได้จากการฝึกอบรมเฉพาะทางอย่างไร

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

ตัวชี้วัด	๔. ขอบเขตที่การศึกษาในระบบและนอกระบบส่งเสริมการถ่ายทอดและความเคารพต่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	
ปัจจัยการประเมิน	การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๔ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล	
	๔.๑ ผู้ปฏิบัติและผู้ถือครอง ^{๑๐} มีส่วนร่วมด้านการออกแบบและการพัฒนาแผนการศึกษาด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และ/หรือ นำเสนอและถ่ายทอดมรดกของพวกเขา	แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๗ (จ)
	๔.๒ รูปแบบและวิธีการถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลยอมรับ ได้รับการศึกษา และ/หรือ ส่งเสริม และเป็นส่วนหนึ่งในแผนการศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบ	ข้อ ๑๔(ก)(ฉ) ของอนุสัญญาฯ ข้อ ๑๔(ก)(ข) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๘(ก) (๓)
	๔.๓ แผนการศึกษา และ/หรือ กิจกรรมนอกหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและการถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ร่วมดำเนินการโดยชุมชน กลุ่มชน องค์กรเอกชน (NGOs) หรือสถาบันมรดกต่าง ๆ มีความพร้อมและได้รับการสนับสนุน	แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๙
	๔.๔ โครงการฝึกอบรมครูและโครงการสำหรับผู้ให้การศึกษาในระบบได้รวมแนวทางเพื่อสอดแทรกมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษาไว้ในแผนการศึกษา	ข้อ ๑๔ ของอนุสัญญาฯ

๑๐. แม้อนุสัญญาฯ จะใช้คำว่า “ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล” เสมอ แต่ปัจจัยการประเมินหลายปัจจัย เช่นเดียวกับแนวปฏิบัติฯ ดำเนินงานตามอนุสัญญาฯ ด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ เลือกที่จะใช้ “ผู้ปฏิบัติและผู้ถือครอง” เพื่อระบุสมาชิกที่ทำหน้าที่เฉพาะด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และตัวชี้วัดอื่น ๆ

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: ตัวชี้วัดนี้เสริมต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๔.๗ เนื่องจากเกี่ยวข้องกับการศึกษาเพื่อสนับสนุน “ความนิยมในความหลากหลายทางวัฒนธรรมและในมีส่วนร่วมของวัฒนธรรมต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน” โดยทั่วไป ตัวชี้วัดนี้ยังส่งเสริมเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก”

ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น ๆ: ตัวชี้วัดที่ ๔.๕ และ ๖ เกี่ยวข้องกับการถ่ายทอดและการศึกษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม แต่มีขอบเขตเฉพาะที่ต่างกัน ตัวชี้วัดที่ ๔ ดูแลเรื่องการศึกษาระบบและนอกระบบ และให้ความสำคัญด้านการส่งเสริม การถ่ายทอด และความเคารพต่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ตัวชี้วัดที่ ๕ เน้นเรื่องการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา และมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมสามารถส่งเสริมการศึกษาได้อย่างไร ในขณะที่ตัวชี้วัดที่ ๖ เกี่ยวข้องกับการศึกษาในระดับต่อจากมัธยมศึกษา โดยเฉพาะเมื่อการศึกษานั้นมุ่งเน้นถึงการส่งเสริมการปฏิบัติ การถ่ายทอด และการศึกษาสภาพมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในสังคม ตัวชี้วัดทั้งสามนี้มีความแตกต่างจากตัวชี้วัดที่ ๒ และ ๓ ซึ่งไม่ได้ให้ความสำคัญกับการศึกษาต่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม แต่เน้นการฝึกอบรมบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและรักษาและการจัดการ ตัวชี้วัดที่ ๑๒ เกี่ยวข้องกับนโยบายด้านการศึกษา แต่ตัวชี้วัดนี้มุ่งเน้นถึงแผนและกิจกรรม

หลักการและเหตุผลของการปฏิบัติ

ภายใต้อนุสัญญาฯ การศึกษาถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับรัฐด้านความรับผิดชอบเพื่อส่งเสริมและรักษาในระดับประเทศ ข้อ ๑๔(ก)(๑) เน้นย้ำเรื่องความสำคัญของแผนการศึกษาเพื่อสาธารณชน โดยเฉพาะเยาวชน ในขณะที่ข้อ ๑๔(ก)(๒) เกี่ยวข้องกับแผนการศึกษาภายในชุมชนและกลุ่มชนที่เกี่ยวข้อง ข้อ ๑๔(ก)(๔) เน้นย้ำเรื่องความเกี่ยวข้องของวิธีการถ่ายทอดความรู้แบบไม่เป็นทางการ รัฐต่าง ๆ ได้คิดค้นกลยุทธ์และแนวทางการศึกษาที่สร้างสรรค์มากมายเพื่อตอบสนองต่อความรับผิดชอบเหล่านี้ กิจกรรมมากมายเกิดขึ้นนอกเวลาเรียนและจัดขึ้นสำหรับเด็กและผู้ใหญ่ ในขณะที่กิจกรรมเหล่านี้ได้รับการสนับสนุนในฐานะองค์ประกอบของระบบการศึกษาของรัฐบ่อยครั้ง แต่ชุมชน กลุ่มชน องค์กรเอกชน (NGOs) และองค์กรอื่น ๆ สามารถจัดขึ้นได้เช่นกัน และอาจไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรในระบบ แนวทางนี้อาจทำให้เกิดวิธีการเรียนการสอนใหม่ ๆ ที่สามารถส่งเสริมระบบการศึกษาให้กว้างขึ้น โดยเฉพาะเมื่อผู้ปฏิบัติและผู้ถือครองมีส่วนเกี่ยวข้องกับการคิดค้นและส่งต่อแผนการศึกษา และเมื่อพวกเขาใช้รูปแบบและวิธีการเรียนการสอนของตน

คำสำคัญ

- การศึกษาในระบบ
- การศึกษานอกระบบ
- ผู้ปฏิบัติและผู้ถือครอง
- อย่างครอบคลุม (ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย)
- ชุมชน กลุ่มชน หรือในบางกรณีปัจเจกบุคคล
- กิจกรรมนอกหลักสูตร
- องค์กรเอกชน (NGOs)
- สถาบันมรดก
- การฝึกอบรม

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล

ตัวชี้วัดนี้ช่วยให้รัฐสามารถระบุและติดตามแผนการศึกษาและกลยุทธ์ที่เป็นนวัตกรรมใหม่ ๆ ในดินแดนของตน ภาพรวมของกิจกรรมริเริ่มและผลลัพธ์จะช่วยให้รัฐสามารถระบุแนวทางและรูปแบบที่มีประสิทธิภาพ และชี้ให้เห็นถึงโอกาสเพื่อขยายแนวทางไปยังพื้นที่ต่าง ๆ ที่ยังไม่ได้รับการนำเสนอ การติดตามผลยังสามารถชี้ให้เห็นถึงช่องว่างของกิจกรรมที่มีอยู่ และช่วยแจ้งให้ทราบถึงการแทรกแซงในอนาคต

ในระดับโลก การติดตามผลสามารถช่วยให้รัฐต่าง ๆ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านแผนการศึกษาที่ประสบความสำเร็จ (หรือไม่สำเร็จก็ตาม) ซึ่งจะช่วยกำหนดว่าแนวทางใดเหมาะสมที่สุดต่อสภาพแวดล้อมของรัฐนั้น ๆ ได้ดียิ่งขึ้น

แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม

ผู้ที่รับผิดชอบด้านการติดตามผลและการรายงานอาจปรารถนาที่จะทำงานร่วมกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่น ๆ ในกระทรวงศึกษาธิการ (สำหรับปัจจัยการประเมินที่ ๔.๑ ๔.๒ และ ๔.๓) และกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม (สำหรับปัจจัยการประเมินที่ ๔.๔) สถาบันการวิจัยทางการศึกษาหรือสถาบันฝึกอบรมครูอาจดำเนินการวิจัยด้านการออกแบบแผนและวิธีการสอน และอาจรับผิดชอบด้านการประเมินความมีประสิทธิภาพและการติดตามผลลัพธ์ของแผนและวิธีการด้วย โดยทั่วไป แผนเพื่ออบรมครูและผู้สอนในการศึกษานอกระบบต่าง ๆ จะดำเนินการโดยสถาบันฝึกอบรมครู ร่วมกำกับดูแลโดยกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม โดยหลักสูตรและแนวทางควรเข้าถึงได้

แหล่งข้อมูลอื่น

- หลักสูตรการศึกษาหรือการเรียนการสอนอิงมาตรฐาน
- หลักสูตรและรายชื้อวิชาของสถาบันฝึกอบรมครู
- การติดตามผลและการรายงานตามระยะจากกระทรวงศึกษาธิการและกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม
- สถิติ การสำรวจ การประเมินทางการศึกษา และรายงานตามระยะของความสำเร็จทางการศึกษา
- รายงานเกี่ยวกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๔ โดยเฉพาะเป้าประสงค์ที่ ๔.๗
- ผลการวิจัยด้านการออกแบบแผนการศึกษาและด้านวิธีการและแนวทางการสอน

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

ตัวชี้วัด	<p>๕. ขอบเขตที่มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษาเป็นส่วนหนึ่งของ การศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา และเนื้อหาสาระของแผนการศึกษาใน ทุกสาขาที่เกี่ยวข้อง และใช้เพื่อส่งเสริมการเรียนการสอนเกี่ยวกับ/ด้วยมรดกภูมิปัญญา ทางวัฒนธรรม รวมถึงเคารพมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของตนเองและผู้อื่น</p>	
ปัจจัยการ ประเมิน	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๔ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำ หน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p>	
	<p>๕.๑ รวมความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้ากับ เนื้อหาสาระของแผนการศึกษาในทุกสาขาที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ ประโยชน์จากตัวมรดกเอง หรือเพื่อใช้เป็นวิธีการอธิบาย หรือการ สาธิตในวิชาอื่น ๆ</p>	<p>ข้อ ๑๔(ก)(๑) ของ อนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๗ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๘(ก) (๒)</p>
	<p>๕.๒ นักเรียนเรียนรู้ที่จะเคารพและสะท้อนถึงมรดกภูมิปัญญาทาง วัฒนธรรมในชุมชนหรือกลุ่มชนของพวกเขา รวมถึงมรดก ภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของผู้อื่นผ่านแผนการศึกษาและ หลักสูตรต่าง ๆ</p>	<p>ข้อ ๑๔(ก)(๑) ของ อนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๕ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๘(ก) (๑) หลักจริยธรรมที่ ๑๑</p>
	<p>๕.๓ ความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของผู้เรียน จะสะท้อนผ่านภาษาแม่ หรือการศึกษาแบบหลายภาษา และ/หรือ การรวม “เนื้อหาสาระท้องถิ่น” เข้าในหลักสูตรการศึกษา</p>	<p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๗</p>
	<p>๕.๔ แผนการศึกษาสอนเกี่ยวกับการปกป้องพื้นที่และสถานที่แห่ง ความทรงจำทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรม ซึ่งจำเป็นสำหรับการ แสดงออกทางด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>	<p>ข้อ ๑๔(ค) ของอนุ สัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๕(จ) แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๘(ง) หลักจริยธรรมที่ ๕</p>

**ความสัมพันธ์กับ
เป้าหมายการ
พัฒนาที่ยั่งยืน
และตัวชี้วัดอื่น ๆ**

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: ตัวชี้วัดนี้เสริมต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๔.๗ เนื่องจากเกี่ยวข้องกับการศึกษาเพื่อสนับสนุน “ความนิยมในความหลากหลายทางวัฒนธรรมและในความร่วมมือของวัฒนธรรมต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน” ตัวชี้วัดนี้ยังสนับสนุนเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๒.๘ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการศึกษาเพื่อ “การพัฒนาที่ยั่งยืนและวิถีชีวิตที่สอดคล้องกับธรรมชาติ” และยังสนับสนุนเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ ด้านการส่งเสริมและรักษามรดกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติของโลก

ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น ๆ: ตัวชี้วัดนี้ให้ความสนใจกับทบบัญญัติข้อ ๑๔ ของอนุสัญญาฯ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการศึกษาในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา โดยเฉพาะทบบัญญัติที่มีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมความเข้าใจและความเคารพต่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของตนเองและผู้อื่น ตัวชี้วัดนี้ยังตอบสนองต่อบริบทที่กว้างขึ้นของบทบาทของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อสนับสนุนความหลากหลายทางวัฒนธรรมและการพัฒนาที่ยั่งยืน ตามที่กล่าวในคำปรารภของอนุสัญญาฯ ดังนั้น จึงตระหนักถึงความสำคัญของภาษาในฐานะพาหนะของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และตระหนักถึงความสามารถของภาษาในฐานะภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเองเพื่อใช้เสริมเนื้อหาสาระและวิธีการเรียนที่มีบริบทเฉพาะ แต่ตัวชี้วัดที่ ๔ มุ่งเน้นว่าจะใช้การศึกษาในระบบและนอกระบบเพื่อส่งเสริมการถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมได้อย่างไร ในขณะที่ตัวชี้วัดที่ ๖ ให้ความสนใจด้านการศึกษาในระดับต่อจากมัธยมศึกษา กฎหมายและนโยบายที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการศึกษา ปรากฏในตัวชี้วัดที่ ๑๒ โอกาสด้านการฝึกอบรมด้านการส่งเสริมและรักษาและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม รวมถึงกิจกรรมอื่น ๆ ตามโอกาส เช่น การประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อเสริมสร้างศักยภาพ คือประเด็นหลักของตัวชี้วัดที่ ๒ และ ๓

**หลักการและ
เหตุผลของการ
ปฏิบัติ**

ข้อ ๑๔ ของอนุสัญญาฯ เรียกร้องให้รัฐต่าง ๆ ให้ความรู้แก่ประชาชน โดยเฉพาะเยาวชน ว่ามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมคืออะไร และทำไมถึงสำคัญต่อการส่งเสริมและรักษา รวมถึงการปกป้องพื้นที่และสถานที่แห่งความทรงจำทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรมซึ่งจำเป็นสำหรับการแสดงออกทางด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

ในหลายประเทศ ระบบการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเป็นบริบทที่สำคัญที่สุดในความพยายามนี้ กิจกรรมที่เป็นไปได้ในขอบเขตนี้ให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนเกี่ยวกับ/ด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั้งของนักเรียนและของผู้อื่น ทำให้ผู้สอนสามารถส่งเสริมความเคารพต่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและความเคารพซึ่งกันและกันระหว่างนักเรียนได้ ประสบการณ์ที่ผ่านมาแสดงให้เห็นว่าการใช้เนื้อหาสาระและวิถีทางมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อสอนและเรียนรู้วิชาอื่น ๆ เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ หรือวรรณกรรม โรงเรียนสามารถเน้นย้ำความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในชีวิตประจำวัน กระตุ้นการใฝ่รู้ใฝ่เรียนของนักเรียน และสนับสนุนการส่งเสริมและรักษา และทำให้การเรียนน่าตื่นเต้นและเข้าถึงได้ยิ่งขึ้น

คำสำคัญ

- การศึกษาในระบบ
- ความเคารพต่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- การศึกษาภาษาแม่
- การศึกษาแบบหลายภาษา
- เนื้อหาสาระท้องถิ่น
- สถานที่แห่งความทรงจำ
- การศึกษาระดับประถมศึกษา
- การศึกษาระดับมัธยมศึกษา

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล

การติดตามผลในระดับประเทศสามารถช่วยให้รัฐระบุว่าได้ใช้ประโยชน์จากแนวทางและวิธีการทางการศึกษาซึ่งแสดงให้เห็นถึงความมีประสิทธิภาพที่ทำให้เกิดความเคารพและความเข้าใจต่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมากน้อยเพียงใด รวมทั้งการพัฒนาผลการเรียนรู้ ซึ่งยังช่วยเพิ่มความเคารพต่อเยาวชนด้วยกันและต่อชุมชนอื่น ๆ

การติดตามผลในระดับโลกสามารถช่วยระบุโอกาสเพื่อส่งเสริมแนวทางและวิธีเหล่านี้เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในระดับนานาชาติ

แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม

ตัวชี้วัดที่ ๕ ให้ความสนใจกับการศึกษาในระบบในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา รัฐอาจจำเป็นต้องปรึกษากับหน่วยงานด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่มีอำนาจและกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อการติดตามผลและการรายงาน ข้อมูลนี้อาจพบได้ในการดำเนินการติดตามผลของกระทรวงศึกษาธิการ การพิจารณาแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการรวมมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้ากับการศึกษาอาจเป็นประโยชน์ เช่น การศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน การศึกษาเพื่อความเป็นพลเมืองโลก การศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ การศึกษาภาษาแม่ การศึกษาแบบหลายภาษา การศึกษาพหุวัฒนธรรม และการศึกษามุมชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาเพื่อการติดตามผลของเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๔.๗ และ ๑๒.๘ อาจเกี่ยวข้อง

แหล่งข้อมูลอื่น

- หลักสูตรการศึกษาทั้งในระดับประเทศและระดับที่ต่ำกว่า รวมถึงเป้าหมายการเรียนรู้และผลที่คาดว่าจะได้รับ
- สถิติ การสำรวจ และการประเมินทางการศึกษา และรายงานประจำปีหรือตามระยะด้านความสำเร็จทางการศึกษา
- รายงานระดับประเทศต่อยูเนสโกด้านการดำเนินการตามอนุสัญญา ปี ค.ศ. ๑๙๖๐ และข้อเสนอแนะต่อต้านการเลือกปฏิบัติทางการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อภาษาของชนกลุ่มน้อยในการศึกษา
- รายงานระดับประเทศต่อยูเนสโกด้านการดำเนินการตามข้อเสนอแนะ ปี ค.ศ. ๑๙๗๔ ว่าด้วยการศึกษาเพื่อความเข้าใจอันดีระหว่างประเทศ ความร่วมมือและสันติภาพ และการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน
- รายงานระดับประเทศต่อคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติด้านการดำเนินการตามข้อ ๑๓ ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ปี ค.ศ. ๑๙๖๖
- รายงานระดับประเทศต่อองค์การแรงงานระหว่างประเทศด้านการดำเนินการตามอนุสัญญาฉบับที่ ๑๖๙ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามส่วนที่ ๖ เรื่อง การศึกษาและวิถีทางการสื่อสาร

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

<p>ตัวชี้วัด</p>	<p>๖. ขอบเขตที่การศึกษาต่อจากมัธยมศึกษาสนับสนุนการปฏิบัติและการถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม รวมถึงการศึกษาด้านสังคม วัฒนธรรม และมีดีอื่น ๆ</p>					
<p>ปัจจัยการประเมิน</p>	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๒ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p> <table border="1" data-bbox="354 511 1273 802"> <tr> <td data-bbox="354 511 1072 680"> <p>๖.๑ สถาบันการศึกษาต่อจากมัธยมศึกษาจัดหลักสูตรและปริญญา (ในหลากหลายด้าน เช่น ดนตรี ศิลปะ หัตถกรรม การฝึกอบรมด้านเทคนิคและการอาชีพศึกษา ฯลฯ) ที่ส่งเสริมการปฏิบัติและการถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> </td> <td data-bbox="1072 511 1273 680"> <p>ข้อ ๑๔ ของอนุสัญญาฯ</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="354 680 1072 802"> <p>๖.๒ สถาบันการศึกษาต่อจากมัธยมศึกษาจัดหลักสูตรและปริญญาเพื่อศึกษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม รวมถึงด้านสังคม วัฒนธรรม และมีดีอื่น ๆ</p> </td> <td data-bbox="1072 680 1273 802"> <p>ข้อ ๑๔ ของอนุสัญญาฯ</p> </td> </tr> </table>		<p>๖.๑ สถาบันการศึกษาต่อจากมัธยมศึกษาจัดหลักสูตรและปริญญา (ในหลากหลายด้าน เช่น ดนตรี ศิลปะ หัตถกรรม การฝึกอบรมด้านเทคนิคและการอาชีพศึกษา ฯลฯ) ที่ส่งเสริมการปฏิบัติและการถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>	<p>ข้อ ๑๔ ของอนุสัญญาฯ</p>	<p>๖.๒ สถาบันการศึกษาต่อจากมัธยมศึกษาจัดหลักสูตรและปริญญาเพื่อศึกษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม รวมถึงด้านสังคม วัฒนธรรม และมีดีอื่น ๆ</p>	<p>ข้อ ๑๔ ของอนุสัญญาฯ</p>
<p>๖.๑ สถาบันการศึกษาต่อจากมัธยมศึกษาจัดหลักสูตรและปริญญา (ในหลากหลายด้าน เช่น ดนตรี ศิลปะ หัตถกรรม การฝึกอบรมด้านเทคนิคและการอาชีพศึกษา ฯลฯ) ที่ส่งเสริมการปฏิบัติและการถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>	<p>ข้อ ๑๔ ของอนุสัญญาฯ</p>					
<p>๖.๒ สถาบันการศึกษาต่อจากมัธยมศึกษาจัดหลักสูตรและปริญญาเพื่อศึกษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม รวมถึงด้านสังคม วัฒนธรรม และมีดีอื่น ๆ</p>	<p>ข้อ ๑๔ ของอนุสัญญาฯ</p>					
<p>ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และตัวชี้วัดอื่น ๆ</p>	<p>เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: ตัวชี้วัดนี้สนับสนุนเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก” โดยเน้นย้ำการปฏิบัติและการถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ตัวชี้วัดนี้ยังเสริมต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๔.๗ เนื่องจากการศึกษาด้านสังคม วัฒนธรรม และมีดีอื่น ๆ ของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมสามารถส่งเสริม “ความนิยมในความหลากหลายทางวัฒนธรรมและในส่วนของวัฒนธรรมต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน” การสนับสนุนเป้าหมายอื่น ๆ เช่น เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๘ ด้านการจ้างงานเต็มที่และมีผลิตภาพ และการมีงานที่สมควรสำหรับทุกคน โดยเฉพาะเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๘.๙ มีความเกี่ยวข้องกับตัวชี้วัดนี้</p> <p>ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น ๆ: ตัวชี้วัดนี้ให้ความสนใจกับการศึกษาต่อจากมัธยมศึกษา ในฐานะแหล่งสำหรับการถ่ายทอดทักษะและความรู้ของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม หรือ สำหรับการสอนเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในสังคม เช่นเดียวกับตัวชี้วัดที่ ๔ ที่เกี่ยวข้องกับปฏิบัติและการถ่ายทอดแม้จะเน้นการศึกษาในระดับอุดมศึกษาก็ตาม ในทิศทางเดียวกัน ตัวชี้วัดนี้เสริมส่วนสำคัญของตัวชี้วัดที่ ๕ ด้านการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ด้วยการมุ่งเน้นการศึกษาระดับอุดมศึกษา บ่อยครั้งที่แผนการศึกษาด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในสังคม (ปัจจัยการประเมินที่ ๖.๒) รวมอยู่กับแผนด้านการส่งเสริมทักษะของการส่งเสริมและรักษา และการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (ปัจจัยการประเมินที่ ๒.๑) นโยบายด้านการศึกษา และมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการ อยู่ภายใต้ตัวชี้วัดที่ ๑๒</p>					

**หลักการและ
เหตุผลของการ
ปฏิบัติ**

ข้อ ๑๔ ของอนุสัญญาฯ ไม่ได้ครอบคลุมเพียงเยาวชนที่กำลังศึกษาในระดับประถมศึกษาหรือมัธยมศึกษาเท่านั้น แต่ยังรวมถึงบุคคลที่กำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษาด้วย ในบางประเทศ ความรู้และทักษะที่ใช้ด้านการปฏิบัติทางมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมได้รับการรวมเข้ากับหลักสูตรของวิชาสถาบันด้านศิลปะ โรงเรียนสอนดนตรีและนาฏศิลป์ และสถาบันการศึกษาต่อจากมัธยมศึกษาอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน นอกจากนี้ วิทยาลัยหรือศูนย์อาชีวศึกษา ไม่ว่าจะอยู่ในระดับมัธยมศึกษาหรือต่อจากมัศึกษามักจะจัดการฝึกอบรมที่สำคัญในสาขาและขอบเขตต่าง ๆ ของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (เช่น ฝีมือช่าง ศิลปะการแสดง ฯลฯ) แผนการศึกษาในระดับต่อจากมัธยมศึกษาในหลายประเทศรวมการศึกษาด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้าไว้ในแผนการศึกษาหลากหลายสาขา เช่น มานุษยวิทยา ประวัติศาสตร์ สังคมวิทยา การศึกษาด้านวัฒนธรรม การศึกษาคติชน และด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยแผนการศึกษาในระดับต่อจากมัศึกษามักจะเกี่ยวกับการศึกษาด้านการส่งเสริมและรักษาและการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

คำสำคัญ

- การศึกษาในระบบ
- การฝึกอบรม
- การศึกษาต่อจากมัธยมศึกษา
- การฝึกอบรมด้านเทคนิคและการอาชีวศึกษา

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล

การติดตามผลในระดับประเทศด้านความพร้อมและการใช้ประโยชน์จากแผนการศึกษาในระดับต่อจากมัธยมศึกษาที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม สามารถช่วยให้รัฐประเมินขอบเขตว่าได้รับประโยชน์จากการศึกษาในระดับอุดมศึกษาในฐานะเป็นแหล่งเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติและการถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมากน้อยเพียงใด และยังสามารถประเมินขอบเขตการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่ช่วยเพิ่มพูนความรู้ด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเอง และด้านสังคม วัฒนธรรม และมีดีอื่น ๆ การติดตามผลสามารถระบุโอกาสเพื่อส่งเสริมการศึกษาเหล่านี้ โดยร่วมกับสถาบันทางการศึกษาที่หลากหลาย และรวมมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้ากับการฝึกอบรมทางศิลปะ เทคนิค และวิชาชีพอย่างเต็มที การติดตามผลในระดับโลกสามารถระบุแนวการปฏิบัติที่ดีที่ปฏิบัติอยู่ในบางประเทศ ในขณะเดียวกัน ยังชี้ให้เห็นถึงความร่วมมือระหว่างประเทศด้านการวิจัย การพัฒนาหลักสูตร และวิธีการเรียนการสอน ว่าจะสามารถส่งเสริมศักยภาพภายในรัฐได้อย่างไร

แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม

กระทรวงศึกษาธิการหรือกระทรวงอุดมศึกษามักจะเก็บสถิติและข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับสถาบันระดับต่อจากมัธยมศึกษา ในบางกรณี หลักสูตรปริญญาต้องได้รับการอนุมัติโดยกระทรวงเหล่านี้ ซึ่งอาจมีข้อมูลพร้อมว่าปริญญาใดอยู่ในหลักสูตรการศึกษาใดและในสถาบันใด ในกรณีไม่มีระบบดังกล่าว ผู้ที่รับผิดชอบด้านการติดตามผลและการรายงานอาจต้องสำรวจสถาบันทางการศึกษาและศูนย์ฝึกอบรม หรือค้นหาข้อมูลในเว็บไซต์ว่าสถาบันเหล่านี้มีปริญญาและหลักสูตรที่เกี่ยวข้องหรือไม่

แหล่งข้อมูลอื่น

- รายงานและข้อมูลจากกระทรวงศึกษาธิการหรือกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม เกี่ยวกับปริญญาที่ได้รับการอนุมัติในสถาบันระดับต่อจากมัธยมศึกษาต่าง ๆ
- เว็บไซต์ของสถาบันระดับต่อจากมัธยมศึกษาที่แสดงหลักสูตรทางวิชาการและปริญญา
- สมาคมวิชาชีพและรายชื่อหลักสูตรที่เกี่ยวข้อง
- เครือข่ายเพื่อการประกอบอาชีพในสาขาศิลปะและวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

ตัวชี้วัด	๗. ขอบเขตที่ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมสะท้อนความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและสนับสนุนการส่งเสริมและรักษา									
ปัจจัยการประเมิน	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๔ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p> <table border="1" data-bbox="376 487 1295 1215"> <tr> <td data-bbox="376 487 1096 702"> ๗.๑ ได้จัดทำหรือปรับปรุงระบบการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหนึ่งระบบหรือมากกว่าที่มุ่งเน้นการส่งเสริมและรักษาและการสะท้อนความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมตั้งแต่การลงนามเป็นรัฐภาคีของอนุสัญญาฯ </td> <td data-bbox="1096 487 1295 702"> ข้อ ๑๑ และ ๑๒ ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๒ </td> </tr> <tr> <td data-bbox="376 702 1096 822"> ๗.๒ ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเฉพาะด้าน และ/หรือทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่มีขอบเขตหลากหลายต้องสะท้อนความหลากหลายและสนับสนุนการส่งเสริมและรักษา </td> <td data-bbox="1096 702 1295 822"> ข้อ ๑๒ ของอนุสัญญาฯ </td> </tr> <tr> <td data-bbox="376 822 1096 1033"> ๗.๓ ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาที่มีอยู่ได้รับการปรับปรุงระหว่างช่วงการรายงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อสะท้อนความอยู่รอดของรายการปัจจุบันที่อยู่ในทะเบียน </td> <td data-bbox="1096 822 1295 1033"> ข้อ ๑๒ ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๒ </td> </tr> <tr> <td data-bbox="376 1033 1096 1215"> ๗.๔ การเข้าถึงทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมต้องทำได้ง่ายในขณะเดียวกัน ต้องเคารพต่อธรรมเนียมปฏิบัติที่ใช้อยู่บังคับการเข้าถึงมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเฉพาะด้าน และใช้ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อสนับสนุนการส่งเสริมและรักษา </td> <td data-bbox="1096 1033 1295 1215"> ข้อ ๑๓(ง)(๒) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๕ </td> </tr> </table>		๗.๑ ได้จัดทำหรือปรับปรุงระบบการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหนึ่งระบบหรือมากกว่าที่มุ่งเน้นการส่งเสริมและรักษาและการสะท้อนความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมตั้งแต่การลงนามเป็นรัฐภาคีของอนุสัญญาฯ	ข้อ ๑๑ และ ๑๒ ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๒	๗.๒ ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเฉพาะด้าน และ/หรือทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่มีขอบเขตหลากหลายต้องสะท้อนความหลากหลายและสนับสนุนการส่งเสริมและรักษา	ข้อ ๑๒ ของอนุสัญญาฯ	๗.๓ ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาที่มีอยู่ได้รับการปรับปรุงระหว่างช่วงการรายงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อสะท้อนความอยู่รอดของรายการปัจจุบันที่อยู่ในทะเบียน	ข้อ ๑๒ ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๒	๗.๔ การเข้าถึงทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมต้องทำได้ง่ายในขณะเดียวกัน ต้องเคารพต่อธรรมเนียมปฏิบัติที่ใช้อยู่บังคับการเข้าถึงมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเฉพาะด้าน และใช้ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อสนับสนุนการส่งเสริมและรักษา	ข้อ ๑๓(ง)(๒) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๕
๗.๑ ได้จัดทำหรือปรับปรุงระบบการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหนึ่งระบบหรือมากกว่าที่มุ่งเน้นการส่งเสริมและรักษาและการสะท้อนความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมตั้งแต่การลงนามเป็นรัฐภาคีของอนุสัญญาฯ	ข้อ ๑๑ และ ๑๒ ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๒									
๗.๒ ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเฉพาะด้าน และ/หรือทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่มีขอบเขตหลากหลายต้องสะท้อนความหลากหลายและสนับสนุนการส่งเสริมและรักษา	ข้อ ๑๒ ของอนุสัญญาฯ									
๗.๓ ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาที่มีอยู่ได้รับการปรับปรุงระหว่างช่วงการรายงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อสะท้อนความอยู่รอดของรายการปัจจุบันที่อยู่ในทะเบียน	ข้อ ๑๒ ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๒									
๗.๔ การเข้าถึงทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมต้องทำได้ง่ายในขณะเดียวกัน ต้องเคารพต่อธรรมเนียมปฏิบัติที่ใช้อยู่บังคับการเข้าถึงมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเฉพาะด้าน และใช้ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อสนับสนุนการส่งเสริมและรักษา	ข้อ ๑๓(ง)(๒) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๕									
ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนและตัวชี้วัดอื่น ๆ	<p>เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: ในประเด็นการเข้าถึงทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ตัวชี้วัดนี้สนับสนุนเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๖.๑๐ “สร้างหลักประกันว่าสาธารณชนสามารถเข้าถึงข้อมูลและมีการปกป้องเสรีภาพขั้นพื้นฐาน โดยเป็นไปตามกฎหมายภายในประเทศและความตกลงระหว่างประเทศ” เช่นเดียวกับตัวชี้วัดอื่น ๆ ตัวชี้วัดนี้สนับสนุนเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก”</p>									

ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น ๆ: ตัวชี้วัดที่ ๗ และ ๘ เกี่ยวข้องกับการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ในขณะที่ตัวชี้วัดที่ ๙ และ ๑๐ คำนึงถึงการวิจัยและการจัดการเอกสาร ตัวชี้วัดทั้งหมดมีความเกี่ยวข้องกัน เนื่องจากการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมีกรรมมิติและผลลัพธ์ด้านการวิจัยในรูปแบบการจัดการเอกสารหนึ่งหรือมากกว่านั้น จุดมุ่งเน้นของตัวชี้วัดนี้คือผลิตผลของการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ตัวทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเอง และการนำไปใช้อย่างไรให้เกิดการส่งเสริมและรักษา ตัวชี้วัดที่ ๘ มุ่งเน้นกระบวนการการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและความครอบคลุม ตัวชี้วัดที่ ๙ ขยายขอบเขตเพื่อรวมรูปแบบอื่น ๆ ของการวิจัยที่อาจเกิดขึ้นภายนอกการจัดการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ในขณะที่ตัวชี้วัดที่ ๑๐ เสริมต่อปัจจัยการประเมินที่ ๗.๔ ที่ให้ความสำคัญเรื่อง การเข้าถึงผลการวิจัยที่นอกเหนือจากทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

หลักการและเหตุผลของการปฏิบัติ

การจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมถือเป็นหน้าที่หลักของแต่ละรัฐภาคี ซึ่งกล่าวถึงในข้อกําหนดข้อที่ ๑๑(ข) ของอนุสัญญาฯ ว่ารัฐภาคี “จะจําแนกและนิยามรายการต่าง ๆ ของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่อยู่ในอาณาเขตของตน ทั้งนี้ โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน กลุ่มชน และองค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้อง” และกล่าวเพิ่มเติมในข้อกําหนดข้อที่ ๑๒.๑ “เพื่อประกันว่ามี การจําแนกเพื่อการสงวนรักษา แต่ละรัฐภาคีจะจัดทำทะเบียนไว้หนึ่งรายการหรือมากกว่านั้นตามความเหมาะสมของตน เพื่อแสดงมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ในอาณาเขตของตน โดยทะเบียนมรดกทางวัฒนธรรมเหล่านี้จะปรับให้เป็นปัจจุบันอยู่อย่างสม่ำเสมอ” รัฐภาคีต้องพยายามประกันการเข้าถึง ในขณะเดียวกัน ต้องเคารพต่อธรรมเนียมปฏิบัติที่ใช้อยู่บังคับการเข้าถึงนั้น (ข้อ ๑๓(ง)(๒))

คำสำคัญ

- ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- ความหลากหลาย (ของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและผู้ปฏิบัติ)
- ความอยู่รอด
- รายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- ธรรมเนียมปฏิบัติ
- ประเภทของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- การเข้าถึง
- หลักการจัดอันดับ
- เกณฑ์คัดเข้า
- ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมพิเศษ

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล

นอกเหนือจากข้อกำหนดทั่วไปที่รายงานด้าน “การออกกฎหมาย กฎเกณฑ์ และมาตรการอื่น ๆ เพื่อดำเนินการตามอนุสัญญาฯ ฉบับนี้” (ข้อ ๒๙) รัฐบาลได้รับการร้องขอให้ “ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องในเรื่องทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ดังกล่าว” (ข้อ ๑๒.๒) การติดตามผลสามารถช่วยให้รัฐภาคีตรวจสอบได้ว่ามีการปฏิบัติตามความรับผิดชอบภาคบังคับในขอบเขตของการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหรือไม่ และทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมได้รับการปรับให้เป็นปัจจุบันระหว่างช่วงการรายงานหรือไม่ การติดตามผลนี้ยังสามารถเปิดเผยว่ามีความรับผิดชอบเพิ่มเติมสำหรับรัฐภาคีเพื่อส่งเสริมการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมผ่านการปรับปรุงทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเฉพาะด้าน หรือทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่มีขอบเขตหลากหลายหรือไม่ การติดตามผลในระดับโลกสามารถระบุการปฏิบัติที่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการใช้ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อสนับสนุนการส่งเสริมและรักษา และสามารถชี้ให้เห็นถึงโอกาสเพื่อความร่วมมือและการช่วยเหลือทางเทคนิคระหว่างรัฐต่าง ๆ

แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม

ในหลายประเทศ กระทรวงวัฒนธรรมหรือองค์กรที่มีความสามารถอื่น ๆ มีหน้าที่เพื่อดำเนินการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม หรือประสานงานเพื่อจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ดำเนินการโดยผู้อื่น หน่วยงานเหล่านี้มักมีภาพรวมของการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่เป็นปัจจุบันและสถานะของการปรับปรุง การขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของรายการมีข้อกำหนดเบื้องต้น คือ ต้องได้รับการเสนอชื่อในบัญชีรายชื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ต้องการการส่งเสริมและรักษาอย่างเร่งด่วน หรือบัญชีรายชื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่เป็นตัวแทน หากรัฐภาคีมีส่วนร่วมในกระบวนการเสนอชื่อ จะสามารถเข้าถึงข้อมูลการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมได้ทันที รายงานตามระยะที่เคยส่งเข้ามาอาจมีข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับรายการที่ได้รับการขึ้นบัญชีรายชื่อของอนุสัญญาฯ หากรัฐมีคณะที่ปรึกษาหรือกลไกการประสานงาน อาจเป็นแหล่งสำหรับข้อมูลปัจจุบันเกี่ยวกับการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมซึ่งดำเนินการโดยสถาบันเฉพาะทางหรือในระดับท้องถิ่น

แหล่งข้อมูลอื่น

- เว็บไซต์ของกระทรวงวัฒนธรรมหรือองค์กรที่มีความสามารถอื่น ๆ ที่รับผิดชอบด้านการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- เว็บไซต์ของสถาบันเฉพาะทางที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- เอกสารการเสนอชื่อที่จัดเตรียมเพื่อส่งไปยังบัญชีรายชื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ต้องการการส่งเสริมและรักษาอย่างเร่งด่วน หรือบัญชีรายชื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่เป็นตัวแทน
- รายงานฉบับก่อนหน้าด้านการดำเนินการตามอนุสัญญาฯ และด้านสถานะของรายการที่ได้รับการขึ้นบัญชีรายชื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ต้องการการส่งเสริมและรักษาอย่างเร่งด่วน หรือบัญชีรายชื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่เป็นตัวแทน
- นโยบายและกฎระเบียบการเข้าถึงสาธารณะของสถาบันจดหมายเหตุหรือผู้อื่นที่มีข้อมูลด้านทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

<p>ตัวชี้วัด</p>	<p>๘. ขอบเขตที่กระบวนการการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมครอบคลุม มีความเคารพต่อความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและผู้ปฏิบัติ และสนับสนุนการส่งเสริมและรักษาโดยชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลที่เกี่ยวข้อง</p>				
<p>ปัจจัยการประเมิน</p>	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๒ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p> <table border="1" data-bbox="354 515 1273 1070"> <tr> <td data-bbox="354 515 1072 920"> <p>๘.๑ ชุมชน กลุ่มชน และองค์กรเอกชน (NGOs) ที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมอย่างครอบคลุมเพื่อจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ซึ่งสื่อถึงและสนับสนุนความพยายามเพื่อส่งเสริมและรักษา</p> </td> <td data-bbox="1076 515 1273 920"> <p>ข้อ ๑๑ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๒ หลักจริยธรรมที่ ๑ หลักจริยธรรมที่ ๖ หลักจริยธรรมที่ ๘ หลักจริยธรรมที่ ๑๐</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="354 926 1072 1070"> <p>๘.๒ กระบวนการการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม เคารพต่อความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและผู้ปฏิบัติ รวมถึงการปฏิบัติและการแสดงออกของทุกภาคส่วนในสังคม เพศ และภูมิภาค</p> </td> <td data-bbox="1076 926 1273 1070"> <p>ข้อ ๑๑ ของอนุสัญญา</p> </td> </tr> </table>	<p>๘.๑ ชุมชน กลุ่มชน และองค์กรเอกชน (NGOs) ที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมอย่างครอบคลุมเพื่อจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ซึ่งสื่อถึงและสนับสนุนความพยายามเพื่อส่งเสริมและรักษา</p>	<p>ข้อ ๑๑ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๒ หลักจริยธรรมที่ ๑ หลักจริยธรรมที่ ๖ หลักจริยธรรมที่ ๘ หลักจริยธรรมที่ ๑๐</p>	<p>๘.๒ กระบวนการการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม เคารพต่อความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและผู้ปฏิบัติ รวมถึงการปฏิบัติและการแสดงออกของทุกภาคส่วนในสังคม เพศ และภูมิภาค</p>	<p>ข้อ ๑๑ ของอนุสัญญา</p>
<p>๘.๑ ชุมชน กลุ่มชน และองค์กรเอกชน (NGOs) ที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมอย่างครอบคลุมเพื่อจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ซึ่งสื่อถึงและสนับสนุนความพยายามเพื่อส่งเสริมและรักษา</p>	<p>ข้อ ๑๑ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๒ หลักจริยธรรมที่ ๑ หลักจริยธรรมที่ ๖ หลักจริยธรรมที่ ๘ หลักจริยธรรมที่ ๑๐</p>				
<p>๘.๒ กระบวนการการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม เคารพต่อความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและผู้ปฏิบัติ รวมถึงการปฏิบัติและการแสดงออกของทุกภาคส่วนในสังคม เพศ และภูมิภาค</p>	<p>ข้อ ๑๑ ของอนุสัญญา</p>				
<p>ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และตัวชี้วัดอื่น ๆ</p>	<p>เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: ตัวชี้วัดนี้สนับสนุนเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก”</p> <p>ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น ๆ: ตัวชี้วัดทั้ง ๔ เกี่ยวข้องกับการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการวิจัย (ตัวชี้วัดที่ ๗-๑๐) และส่งเสริมตัวชี้วัดอื่น ๆ ตัวชี้วัดนี้มุ่งเน้นที่คุณภาพของกระบวนการการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเอง และเพื่อเข้าใจว่าทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมครอบคลุมและสนับสนุนการส่งเสริมและรักษาหรือไม่ ตัวชี้วัดที่ ๗ มุ่งเน้นผลผลิตของการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ไม่ว่าจะได้รับการปรับปรุงหรือไม่ และขอบเขตที่สามารถเข้าถึงได้ ตัวชี้วัดที่ ๙ และ ๑๐ เกี่ยวข้องกับการวิจัยและการจัดการเอกสารที่อาจดำเนินการโดยอิสระจากการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>				

**หลักการและ
เหตุผลของการ
ปฏิบัติ**

ตั้งที่ระบุในตัวชี้วัดที่ ๗ ว่า การจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมถือเป็นภาระผูกพันของแต่ละรัฐภาคี ซึ่งจะกล่าวถึงในข้อที่ ๑๑(ข) ของอนุสัญญาฯ ว่า รัฐภาคี “จะจำแนกและนิยามรายการต่าง ๆ ของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่อยู่ในอาณาเขตของตน ทั้งนี้ โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน กลุ่มชน และองค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้อง” ข้อที่ ๑๕ ของอนุสัญญาฯ กล่าวว่า “จะต้องพยายามดำเนินการเพื่อให้ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางที่สุด” เพื่อการส่งเสริมและรักษา และการจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ซึ่งมีนัยยะว่า ชุมชน กลุ่มชน และองค์กรเอกชน (NGOs) ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ต้องมีส่วนร่วมจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม นอกจากนี้ อนุสัญญาฯ กล่าวถึง “มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ในเขตดินแดนของรัฐภาคี” ไม่ใช่ “มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั่วไป” ซึ่งหมายความว่า อนุสัญญาฯ กำหนดให้การจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมต้องครอบคลุม และเคารพต่อความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและผู้ปฏิบัติ

คำสำคัญ

- ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- อยุ่ครรอบคลุม (ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย)
- ความหลากหลาย (ของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและผู้ปฏิบัติ)
- ชุมชน กลุ่มชน หรือในบางกรณี ปัจเจกบุคคล
- องค์กรเอกชน (NGOs)
- ความหลากหลายของทุกภาคส่วนในสังคมและภูมิภาค
- ภาคส่วนและชนชั้นในสังคม

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล

ดังที่ระบุในตัวชี้วัดที่ ๗ ว่า อนุสัญญาฯ มีข้อบังคับให้รัฐภาคี “ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมดังกล่าว” (ข้อ ๑๒.๒) ในฐานะส่วนหนึ่งของการผูกพันทางการรายงานทั่วไป (ข้อ ๒๙) การติดตามผลของตัวชี้วัดนี้สามารถช่วยให้รัฐระบุว่าการประกันการมีส่วนร่วมของชุมชน กลุ่มชน และองค์กรเอกชน (NGOs) ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมีประสิทธิภาพเพียงใด การติดตามผลว่าการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนั้นเป็นกระบวนการที่ครอบคลุมตามข้อกำหนดหรือไม่ จะสามารถแสดงให้เห็นว่าอาจมีการละเว้นที่เป็นระบบหรือโดยไม่ได้ตั้งใจในการทำหน้าที่ของรัฐหรือไม่ และสามารถชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นเพื่อมุ่งขจัดการละเว้นเหล่านี้

ในระดับโลก การติดตามผลสามารถมุ่งความสนใจไปที่แนวทางการมีส่วนร่วมและการรวบรวมที่มีประสิทธิภาพ และสามารถให้รัฐต่าง ๆ เรียนรู้ตัวอย่างจากรัฐอื่นได้

แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม

ข้อมูลสำหรับตัวชี้วัดนี้อาจสามารถพบได้เช่นเดียวกับตัวชี้วัดที่ ๗ ในหลายประเทศ หน่วยงานเดียวมีหน้าที่รับผิดชอบติดตามผลและรายงาน ตลอดจนดำเนินการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม หรือประสานงานเพื่อจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ดำเนินการโดยผู้อื่น

หน่วยงานเหล่านี้มักมีภาพรวมของการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ปรับเป็นปัจจุบันและวิธีการที่จะบรรลุการมีส่วนร่วมและการครอบคลุมทุกฝ่าย รวมถึงว่าการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมสามารถสนับสนุนการส่งเสริมและรักษาได้อย่างไร หากรัฐภาคีมีคณะที่ปรึกษาหรือกลไกการประสานงาน คณะที่ปรึกษาหรือกลไกนี้สามารถรวมถึงตัวแทนขององค์กรเอกชน (NGOs) และองค์กรโดยชุมชนเป็นฐาน ซึ่งมีข้อมูลด้านการเข้าร่วมการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

แหล่งข้อมูลอื่น

- เว็บไซต์ของกระทรวงวัฒนธรรมหรือองค์กรที่มีความสามารถอื่น ๆ ที่รับผิดชอบด้านการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- เว็บไซต์ของสถาบันเฉพาะทางที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- เอกสารการเสนอชื่อที่จัดเตรียมเพื่อส่งไปยังบัญชีรายชื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ต้องการการส่งเสริมและรักษาอย่างเร่งด่วน หรือบัญชีรายชื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่เป็นตัวแทน
- รายงานฉบับก่อนหน้าด้านการดำเนินการตามอนุสัญญาฯ และด้านสถานะของรายการที่ได้รับการขึ้นบัญชีรายชื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ต้องการการส่งเสริมและรักษาอย่างเร่งด่วน หรือบัญชีรายชื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่เป็นตัวแทน
- เว็บไซต์ขององค์กรเอกชน (NGOs) หรือเครือข่ายองค์กรเอกชน หรือเครือข่ายของชุมชนที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

ตัวชี้วัด	๙. ขอบเขตที่การวิจัยและการจัดการเอกสาร รวมถึงการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะสนับสนุนการส่งเสริมและรักษา							
ปัจจัยการประเมิน	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๓ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p> <table border="1" data-bbox="376 487 1296 1221"> <tr> <td data-bbox="376 487 1096 702"> ๙.๑ การสนับสนุนทางการเงินและรูปแบบอื่น ๆ ส่งเสริมการวิจัย การศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะ การจัดการเอกสาร และการเก็บรักษา ซึ่งมุ่งเน้นส่งเสริมและรักษา และดำเนินการตามที่ได้ตกลงไว้ในหลักจริยธรรมที่เกี่ยวข้อง </td> <td data-bbox="1096 487 1296 702"> ข้อ ๑๓(ค) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๗๓ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๗๕ </td> </tr> <tr> <td data-bbox="376 702 1096 848"> ๙.๒ ได้ส่งเสริมการวิจัยด้านแนวทางที่มีต่อและผลกระทบของการส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมแบบทั่วไป และรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง ไม่ว่าจะได้รับการขึ้นบัญชีหรือไม่ </td> <td data-bbox="1096 702 1296 848"> ข้อ ๑๓(ค) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๖๒ </td> </tr> <tr> <td data-bbox="376 848 1096 1221"> ๙.๓ ผู้ปฏิบัติและผู้ถือครองมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมีส่วนร่วมด้านการจัดการ การดำเนินการ และการเผยแพร่ผลการวิจัย และการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะ โดยการกระทำนี้ต้องได้รับฉันทานุมัติที่ได้รับการรับรู้ เห็นพ้อง บอกแจ้งล่วงหน้า และเป็นอิสระ </td> <td data-bbox="1096 848 1296 1221"> แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๙(ก) แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๙(จ) แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข) (๒) แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๗๕ หลักจริยธรรมที่ ๑ หลักจริยธรรมที่ ๗ </td> </tr> </table>		๙.๑ การสนับสนุนทางการเงินและรูปแบบอื่น ๆ ส่งเสริมการวิจัย การศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะ การจัดการเอกสาร และการเก็บรักษา ซึ่งมุ่งเน้นส่งเสริมและรักษา และดำเนินการตามที่ได้ตกลงไว้ในหลักจริยธรรมที่เกี่ยวข้อง	ข้อ ๑๓(ค) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๗๓ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๗๕	๙.๒ ได้ส่งเสริมการวิจัยด้านแนวทางที่มีต่อและผลกระทบของการส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมแบบทั่วไป และรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง ไม่ว่าจะได้รับการขึ้นบัญชีหรือไม่	ข้อ ๑๓(ค) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๖๒	๙.๓ ผู้ปฏิบัติและผู้ถือครองมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมีส่วนร่วมด้านการจัดการ การดำเนินการ และการเผยแพร่ผลการวิจัย และการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะ โดยการกระทำนี้ต้องได้รับฉันทานุมัติที่ได้รับการรับรู้ เห็นพ้อง บอกแจ้งล่วงหน้า และเป็นอิสระ	แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๙(ก) แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๙(จ) แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข) (๒) แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๗๕ หลักจริยธรรมที่ ๑ หลักจริยธรรมที่ ๗
๙.๑ การสนับสนุนทางการเงินและรูปแบบอื่น ๆ ส่งเสริมการวิจัย การศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะ การจัดการเอกสาร และการเก็บรักษา ซึ่งมุ่งเน้นส่งเสริมและรักษา และดำเนินการตามที่ได้ตกลงไว้ในหลักจริยธรรมที่เกี่ยวข้อง	ข้อ ๑๓(ค) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๗๓ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๗๕							
๙.๒ ได้ส่งเสริมการวิจัยด้านแนวทางที่มีต่อและผลกระทบของการส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมแบบทั่วไป และรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง ไม่ว่าจะได้รับการขึ้นบัญชีหรือไม่	ข้อ ๑๓(ค) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๖๒							
๙.๓ ผู้ปฏิบัติและผู้ถือครองมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมีส่วนร่วมด้านการจัดการ การดำเนินการ และการเผยแพร่ผลการวิจัย และการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะ โดยการกระทำนี้ต้องได้รับฉันทานุมัติที่ได้รับการรับรู้ เห็นพ้อง บอกแจ้งล่วงหน้า และเป็นอิสระ	แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๙(ก) แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๙(จ) แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข) (๒) แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๗๕ หลักจริยธรรมที่ ๑ หลักจริยธรรมที่ ๗							
ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และตัวชี้วัดอื่น ๆ	<p>เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: ตัวชี้วัดนี้ตอบสนองต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก”</p> <p>ในความหมายที่กว้างขึ้น การวิจัยและการจัดการเอกสารด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และการส่งเสริมและรักษามีผลกระทบต่อขอบเขตของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เช่น เป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับเกษตรกรรมยั่งยืน (เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๒) สุขภาพและสวัสดิภาพ (เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๓) การใช่น้ำอย่างยั่งยืน (เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๖) ความหลากหลายทางชีวภาพ (เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๕) หรืออื่น ๆ</p>							

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: ตัวชี้วัดนี้ตอบสนองต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก”

ในความหมายที่กว้างขึ้น การวิจัยและการจัดการเอกสารด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษามีผลกระทบต่อขอบเขตของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เช่น เป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับเกษตรกรรมยั่งยืน (เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๒) สุขภาพและสวัสดิภาพ (เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๓) การใช้น้ำอย่างยั่งยืน (เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๖) ความหลากหลายทางชีวภาพ (เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๕) หรืออื่น ๆ ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น ๆ: ควรพิจารณาตัวชี้วัดนี้ไปพร้อมกับตัวชี้วัดที่ ๑๐ ความสำคัญของตัวชี้วัดนี้คือกระบวนการวิจัยและการจัดการเอกสาร และควรดำเนินการและสนับสนุนอย่างไรเพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์และวัตถุประสงค์ของอนุสัญญาฯ ตัวชี้วัดที่ ๑๐ มุ่งเน้นผลการวิจัยและการจัดการเอกสาร และวิธีที่ผลเหล่านั้นสามารถใช้เพื่อปรับปรุงการส่งเสริมและรักษาและเพื่อสนับสนุนการกำหนดนโยบายได้ การมุ่งเน้นการสนับสนุนด้านกระบวนการและผลการวิจัยและการจัดการเอกสาร ทำให้ตัวชี้วัดทั้งสองนี้เสริมต่อตัวชี้วัดที่ ๑ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมสถาบันด้านการจัดการเอกสาร และตัวชี้วัดที่ ๒๔ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความร่วมมือระหว่างประเทศผ่านการแลกเปลี่ยนเอกสาร ตัวชี้วัดที่ ๒๒ เกี่ยวข้องกับการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะ วัตถุประสงค์ของการศึกษาไม่ใช่รายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนั้น ๆ แต่เป็นโครงการและมาตรการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

หลักการและเหตุผลของการปฏิบัติ

การจัดการเอกสารและการวิจัยเป็นสิ่งสำคัญสำหรับมาตรการที่สนับสนุนการส่งเสริมและรักษา ดังที่กล่าวในข้อ ๒.๓ ของอนุสัญญาฯ รัฐได้รับการส่งเสริมให้ “สนับสนุนให้เกิดการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะ รวมทั้งระเบียบวิธีวิจัยโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมและรักษา” (ข้อ ๑๓(ค)) บทบัญญัติเฉพาะของแนวปฏิบัติฯ ระบุขอบเขตของการวิจัยดังกล่าวและวิธีการดำเนินการ เน้นย้ำการมีส่วนร่วมที่กว้างขวางและยั่งยืนในกระบวนการวิจัยโดยผู้ปฏิบัติและผู้ถือครอง รวมถึงประกันฉันทานุมัติที่ได้รับการรับรู้ เห็นพ้อง บอกรับแจ้งล่วงหน้า และเป็นอิสระของพวกเขา การวิจัยและการจัดการเอกสารของการปฏิบัติและการแสดงออกทางมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมได้ดำเนินการมาหลายศตวรรษในหลายประเทศ แต่อนุสัญญาฯ เน้นย้ำว่าการดำเนินการดังกล่าวควรมุ่งเน้นการส่งเสริมและรักษา อาจรวมถึงการศึกษาความมีประสิทธิภาพและผลกระทบของกลยุทธ์และวิธีการส่งเสริมและรักษาที่หลากหลาย

คำสำคัญ

- การศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะ
- หลักจริยธรรมเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- รายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- การขึ้นบัญชี (ไม่ได้รับการขึ้นบัญชีหรือไม่)
- ผู้ปฏิบัติและผู้ถือครอง
- การมีส่วนร่วมหรือการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้อง
- การเผยแพร่
- ฉันทานุมัติที่ได้รับการรับรู้ เห็นพ้อง บอกรับแจ้งล่วงหน้า และเป็นอิสระ

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล

การติดตามผลสามารถช่วยให้รัฐเข้าถึงขอบเขตการวิจัยและสถาบันด้านการจัดการเอกสารต่าง ๆ (ดูเพิ่มเติมในหัวข้อที่ ๑) ว่ามีประสิทธิภาพต่อการสนับสนุนการส่งเสริมและรักษามากน้อยเพียงใด การติดตามผลให้ความกระจ่างด้านความพร้อมของทรัพยากรทางการเงินเพื่อสนับสนุนการวิจัยและการจัดการเอกสารดังกล่าว และสามารถชี้ให้เห็นถึงช่องว่างทางการเงิน นอกจากนี้ ยังช่วยให้ตระหนักว่าหลักจริยธรรมที่เกี่ยวข้องได้รับความเคารพระหว่างกระบวนการวิจัยและการจัดการเอกสารหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักการฉันทานุมัติที่ได้รับการรับรู้ เห็นพ้อง บอกแจ้งล่วงหน้า และเป็นอิสระ

ในระดับโลก การติดตามผลสามารถชี้ให้เห็นถึงความขาดแคลนเงินทุนในบางประเทศหรือภูมิภาคที่อาจต้องได้รับความร่วมมือและการช่วยเหลือระหว่างประเทศ การติดตามผลในระดับโลกยังสามารถระบุการปฏิบัติที่ดีและกลยุทธ์ทางนวัตกรรมที่มีประสิทธิภาพเพื่อสนับสนุนการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ของผู้ปฏิบัติและผู้ถือครองในทุกขั้นตอนของการวิจัยและการจัดการเอกสาร รวมถึงการเผยแพร่ผลลัพธ์ดังกล่าว

แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม

หากรัฐจัดหาเงินทุนเพื่อสนับสนุนกิจกรรมการวิจัยและการจัดการเอกสาร เราอาจสามารถเข้าถึงบันทึกการให้ทุนดังกล่าวได้ หากมีคณะที่ปรึกษาหรือกลไกการประสานงานอยู่แล้ว เราอาจสามารถเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติด้านการให้ทุนของบุคคลที่สามได้เช่นกัน แนวทางการให้ทุนและกลยุทธ์ทางการวิจัยอาจกล่าวถึงการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ของผู้ปฏิบัติและผู้ถือครองภายใต้กระบวนการวิจัยและการจัดการเอกสาร หากการวิจัยและการจัดการเอกสารออกมาในรูปแบบสื่อสิ่งพิมพ์ นิทรรศการ การประชุม หรือการนำเสนอต่อสาธารณะ เราสามารถเข้าถึงข้อมูลในรูปแบบดังกล่าวได้ ขั้นตอน มาตรการ หรือนโยบายทางการวิจัยอาจระบุความจำเป็นของฉันทานุมัติที่ได้รับการรับรู้ เห็นพ้อง บอกแจ้งล่วงหน้า และเป็นอิสระ และอาจมีให้เพื่อการค้นคว้า

แหล่งข้อมูลอื่น

- งบประมาณและรายงานของกระทรวงวัฒนธรรมหรือแหล่งเงินทุนอื่น ๆ ที่สนับสนุนการวิจัยและการจัดการเอกสาร
- การประกาศและแนวทางการให้ทุนจากผู้ให้ทุน
- กฎระเบียบหรือมาตรการที่ควบคุมการปฏิบัติการวิจัย โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์
- บรรณานุกรม รายชื่อสำนักพิมพ์ หรือบทวิจารณ์ของงานตีพิมพ์
- รายชื่อนิทรรศการ วาระการประชุมหรือสิ่งตีพิมพ์สำหรับการประชุม หรือเอกสารอธิบายการนำเสนอต่อสาธารณะและการจัดงานอื่น ๆ
- รายงานข่าวของการวิจัยแบบมีส่วนร่วม และโครงการและกิจกรรมด้านการจัดการเอกสาร

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

<p>ตัวชี้วัด</p>	<p>๑๐. ขอบเขตที่ผลการวิจัยและการจัดการเอกสารเข้าถึงได้ และใช้เพื่อสนับสนุนการกำหนดนโยบาย และพัฒนาการส่งเสริมและรักษา</p>							
<p>ปัจจัยการประเมิน</p>	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๓ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p> <table border="1" data-bbox="354 487 1273 1093"> <tr> <td data-bbox="354 487 1071 828"> <p>๑๐.๑ การจัดการเอกสารและผลการวิจัยต้องเข้าถึงได้โดยชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล ในขณะเดียวกัน ต้องเคารพต่อธรรมเนียมปฏิบัติที่ควบคุมการเข้าถึงรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง</p> </td> <td data-bbox="1071 487 1273 828"> <p>ข้อ ๑๓(ง)(๒) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๘๕ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๑(ค) แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข)(๓) หลักจริยธรรมที่ ๕</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="354 828 1071 979"> <p>๑๐.๒ นำผลการวิจัย การจัดการเอกสาร และการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมาใช้เพื่อสนับสนุนการกำหนดนโยบายของทุกภาคส่วน</p> </td> <td data-bbox="1071 828 1273 979"> <p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข)(๒)</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="354 979 1071 1093"> <p>๑๐.๓ นำผลการวิจัย การจัดการเอกสาร และการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมาใช้เพื่อพัฒนาการส่งเสริมและรักษา</p> </td> <td data-bbox="1071 979 1273 1093"> <p>ข้อ ๒.๓ และ ๑๓(ค) ของอนุสัญญาฯ</p> </td> </tr> </table>		<p>๑๐.๑ การจัดการเอกสารและผลการวิจัยต้องเข้าถึงได้โดยชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล ในขณะเดียวกัน ต้องเคารพต่อธรรมเนียมปฏิบัติที่ควบคุมการเข้าถึงรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง</p>	<p>ข้อ ๑๓(ง)(๒) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๘๕ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๑(ค) แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข)(๓) หลักจริยธรรมที่ ๕</p>	<p>๑๐.๒ นำผลการวิจัย การจัดการเอกสาร และการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมาใช้เพื่อสนับสนุนการกำหนดนโยบายของทุกภาคส่วน</p>	<p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข)(๒)</p>	<p>๑๐.๓ นำผลการวิจัย การจัดการเอกสาร และการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมาใช้เพื่อพัฒนาการส่งเสริมและรักษา</p>	<p>ข้อ ๒.๓ และ ๑๓(ค) ของอนุสัญญาฯ</p>
<p>๑๐.๑ การจัดการเอกสารและผลการวิจัยต้องเข้าถึงได้โดยชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล ในขณะเดียวกัน ต้องเคารพต่อธรรมเนียมปฏิบัติที่ควบคุมการเข้าถึงรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง</p>	<p>ข้อ ๑๓(ง)(๒) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๘๕ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๑(ค) แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข)(๓) หลักจริยธรรมที่ ๕</p>							
<p>๑๐.๒ นำผลการวิจัย การจัดการเอกสาร และการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมาใช้เพื่อสนับสนุนการกำหนดนโยบายของทุกภาคส่วน</p>	<p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข)(๒)</p>							
<p>๑๐.๓ นำผลการวิจัย การจัดการเอกสาร และการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมาใช้เพื่อพัฒนาการส่งเสริมและรักษา</p>	<p>ข้อ ๒.๓ และ ๑๓(ค) ของอนุสัญญาฯ</p>							
<p>ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และตัวชี้วัดอื่น ๆ</p>	<p>เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: ตัวชี้วัดนี้สนับสนุนเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๖.๑๐ ด้านการเข้าถึงข้อมูลสาธารณะ รวมถึงเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๗.๑๔ ซึ่งกระตุ้นให้เกิดการเชื่อมโยงกันของนโยบายเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ตัวชี้วัดนี้ยังตอบสนองต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก”</p> <p>ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น ๆ: ตัวชี้วัดนี้มุ่งเน้นผลลัพธ์และผลกระทบของการวิจัยและการจัดการเอกสาร และโดยเฉพาะวิธีการนำมาใช้สนับสนุนการส่งเสริมและรักษาและการกำหนดนโยบาย ดังนั้น ตัวชี้วัดนี้เสริมต่อตัวชี้วัดที่ ๙ ซึ่งมุ่งเน้นกระบวนการวิจัยและการจัดการเอกสาร และควรดำเนินการอย่างไรเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ดีที่สุด ตัวชี้วัดทั้งสองเสริมต่อตัวชี้วัดที่ ๑ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมสถาบันด้านการจัดการเอกสาร และตัวชี้วัดที่ ๒๔ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความร่วมมือระหว่างประเทศผ่านการแลกเปลี่ยนเอกสาร นอกจากนี้ ยังเสริมต่อตัวชี้วัดที่ ๑๑ ๑๒ และ ๑๓ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการกำหนดนโยบายของทุกภาคส่วน รวมถึงภาควัฒนธรรมและการศึกษา</p>							

**หลักการและ
เหตุผลของการ
ปฏิบัติ**

อนุสัญญาฯ สนับสนุนการวิจัยและการจัดการเอกสารเพื่อเป็นมาตรการสำหรับส่งเสริมและรักษาโดยเฉพาะ (ข้อ ๒.๓) เช่นเดียวกับมาตรการอื่น ๆ ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล ควรมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ (ข้อ ๑๕) ตัวอย่างหลายตัวอย่างแสดงให้เห็นว่าผู้มีบทบาทสำคัญใช้การวิจัยและการจัดการเอกสารที่มีอยู่เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติและการถ่ายทอดของพวกเขาอย่างไร ดังนั้น อนุสัญญาฯ ส่งเสริมการเข้าถึงการวิจัยอย่างกว้างขวาง ในขณะเดียวกัน ต้องเคารพต่อธรรมเนียมปฏิบัติของชุมชนที่อาจจำกัดการเข้าถึงบางมิติของมรดกของพวกเขา การวิจัยและการจัดการเอกสาร ตลอดจนการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะ เป็นทรัพยากรสำคัญเพื่อกำหนดนโยบาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผ่านการติดตามผลกระทบและประสิทธิภาพของกิจกรรมริเริ่มด้านการส่งเสริมและรักษาอันหลากหลาย

คำสำคัญ

- การเข้าถึง (ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และ/หรือ การจัดการเอกสารและผลการวิจัย)
- ชุมชน กลุ่มชน หรือในบางกรณี ปัจเจกบุคคล
- ธรรมเนียมปฏิบัติ
- การศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะ
- การกำหนดนโยบายของภาคส่วนต่าง ๆ

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล

การติดตามผลในระดับประเทศสามารถช่วยให้รัฐประเมินขอบเขตของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลว่าได้รับประโยชน์จากการวิจัยและการจัดการเอกสารเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติและการถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของพวกเขาหรือไม่ การติดตามผลดังกล่าวสามารถตรวจสอบได้ว่าผู้กำหนดนโยบายจะได้รับประโยชน์ในตนเองเดียวกันจากการวิจัยและการจัดการเอกสารเมื่อพวกเขา กำหนดนโยบายที่เกี่ยวข้องหรือไม่ และอาจจะระบุได้ว่ามีโอกาสนั้น ๆ เพื่อสนับสนุนการส่งเสริมและรักษา ไม่ว่าจะผ่านนโยบายหรือผ่านการปฏิบัติของชุมชนหรือไม่ นอกจากนี้ การติดตามผลยังสามารถแจ้งต่อหน่วยงานทุนวิจัยเกี่ยวกับพื้นที่ที่การสนับสนุนเพิ่มเติมจะเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายในระดับโลก การติดตามผลสามารถระบุการปฏิบัติที่ดีที่อาจปรับให้เข้ากับความต้องการของรัฐใดรัฐหนึ่ง และสามารถระบุโอกาสสำหรับความร่วมมือระหว่างประเทศ

แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม

รายงานและสิ่งพิมพ์จากสถาบันต่าง ๆ ที่ดำเนินการวิจัยและการจัดการเอกสาร เป็นแหล่งข้อมูลสำคัญสำหรับตัวชี้วัดนี้ เครือข่ายหรือสมาคมวิชาชีพของนักวิจัยอาจมีจดหมายข่าว แลกเปลี่ยน หรือการประชุมทั่วไป ที่รายงานด้านกิจกรรมและสนับสนุนการเข้าถึงข้อค้นพบต่าง ๆ ที่ดียิ่งขึ้น หากรัฐมีคณะที่ปรึกษาหรือกลไกการประสานงานที่ประกอบด้วยผู้กำหนดนโยบาย ผู้เชี่ยวชาญ และสมาชิกชุมชน จะเป็นการประชุมเพื่อติดตามผลการใช้ประโยชน์และผลกระทบของการวิจัยและการจัดการเอกสาร รวมถึงการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะ

แหล่งข้อมูลอื่น

- รายงานตามระยะของสถาบันการวิจัยและการจัดการเอกสารที่เกี่ยวข้อง
- งบประมาณการวิจัยแห่งชาติประจำปีและรายงานของหน่วยงานทุนวิจัยแห่งชาติ
- จดหมายข่าว แลกเปลี่ยน หรือเว็บไซต์ของสมาคมวิชาชีพหรือเครือข่ายของนักวิจัย
- รายชื่อนิทรรศการ วาระการประชุมหรือสิ่งตีพิมพ์สำหรับการประชุม หรือเอกสารอธิบายการนำเสนอต่อสาธารณะและการจัดงานอื่น ๆ
- นโยบายและกฎระเบียบการเข้าถึงสาธารณะของจดหมายเหตุและสถาบันด้านการจัดการเอกสารอื่น ๆ

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

ตัวชี้วัด	๑๑. ขอบเขตที่นโยบายรวมถึงมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการในด้านวัฒนธรรมสะท้อนความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และความสำคัญของการดำเนินการส่งเสริมและรักษา									
ปัจจัยการประเมิน	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๔ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p> <table border="1" data-bbox="376 516 1290 1299"> <tr> <td data-bbox="376 516 1096 760">๑๑.๑ นโยบายทางวัฒนธรรม และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการที่รวมมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษาและสะท้อนความหลากหลายได้รับการกำหนดหรือปรับปรุง และอยู่ระหว่างดำเนินการ</td> <td data-bbox="1096 516 1290 760">ข้อ ๑๓(ก) ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข) (๑) แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๑(ง)</td> </tr> <tr> <td data-bbox="376 760 1096 942">๑๑.๒ กลยุทธ์แห่งชาติหรืออนุภูมิภาค และ/หรือ แผนปฏิบัติงานสำหรับส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมได้รับการกำหนดหรือปรับปรุง และอยู่ระหว่างดำเนินการ รวมถึงแผนการส่งเสริมและรักษาสำหรับรายการเฉพาะ ไม่ว่าจะได้รับการขึ้นบัญชีหรือไม่</td> <td data-bbox="1096 760 1290 942">แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๒</td> </tr> <tr> <td data-bbox="376 942 1096 1153">๑๑.๓ จัดหาการสนับสนุนทางการเงิน และ/หรือ ทางเทคนิคสาธารณะบนพื้นฐานของความเสมอภาค เพื่อส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ไม่ว่าจะได้รับการขึ้นบัญชีหรือไม่ เฉกเช่นการสนับสนุนโดยรวมต่อวัฒนธรรมและมรดกทั้งหมด ขณะที่คำนึงถึงมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ต้องการการส่งเสริมและรักษาอย่างเร่งด่วนเป็นสำคัญ</td> <td data-bbox="1096 942 1290 1153"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="376 1153 1096 1299">๑๑.๔ ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลผู้ปฏิบัติงาน มีส่วนให้ข้อมูลด้านนโยบายทางวัฒนธรรม และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการที่รวมมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษา</td> <td data-bbox="1096 1153 1290 1299">ข้อ ๑๕ ของอนุสัญญา</td> </tr> </table>		๑๑.๑ นโยบายทางวัฒนธรรม และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการที่รวมมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษาและสะท้อนความหลากหลายได้รับการกำหนดหรือปรับปรุง และอยู่ระหว่างดำเนินการ	ข้อ ๑๓(ก) ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข) (๑) แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๑(ง)	๑๑.๒ กลยุทธ์แห่งชาติหรืออนุภูมิภาค และ/หรือ แผนปฏิบัติงานสำหรับส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมได้รับการกำหนดหรือปรับปรุง และอยู่ระหว่างดำเนินการ รวมถึงแผนการส่งเสริมและรักษาสำหรับรายการเฉพาะ ไม่ว่าจะได้รับการขึ้นบัญชีหรือไม่	แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๒	๑๑.๓ จัดหาการสนับสนุนทางการเงิน และ/หรือ ทางเทคนิคสาธารณะบนพื้นฐานของความเสมอภาค เพื่อส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ไม่ว่าจะได้รับการขึ้นบัญชีหรือไม่ เฉกเช่นการสนับสนุนโดยรวมต่อวัฒนธรรมและมรดกทั้งหมด ขณะที่คำนึงถึงมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ต้องการการส่งเสริมและรักษาอย่างเร่งด่วนเป็นสำคัญ		๑๑.๔ ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลผู้ปฏิบัติงาน มีส่วนให้ข้อมูลด้านนโยบายทางวัฒนธรรม และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการที่รวมมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษา	ข้อ ๑๕ ของอนุสัญญา
๑๑.๑ นโยบายทางวัฒนธรรม และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการที่รวมมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษาและสะท้อนความหลากหลายได้รับการกำหนดหรือปรับปรุง และอยู่ระหว่างดำเนินการ	ข้อ ๑๓(ก) ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข) (๑) แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๑(ง)									
๑๑.๒ กลยุทธ์แห่งชาติหรืออนุภูมิภาค และ/หรือ แผนปฏิบัติงานสำหรับส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมได้รับการกำหนดหรือปรับปรุง และอยู่ระหว่างดำเนินการ รวมถึงแผนการส่งเสริมและรักษาสำหรับรายการเฉพาะ ไม่ว่าจะได้รับการขึ้นบัญชีหรือไม่	แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๒									
๑๑.๓ จัดหาการสนับสนุนทางการเงิน และ/หรือ ทางเทคนิคสาธารณะบนพื้นฐานของความเสมอภาค เพื่อส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ไม่ว่าจะได้รับการขึ้นบัญชีหรือไม่ เฉกเช่นการสนับสนุนโดยรวมต่อวัฒนธรรมและมรดกทั้งหมด ขณะที่คำนึงถึงมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ต้องการการส่งเสริมและรักษาอย่างเร่งด่วนเป็นสำคัญ										
๑๑.๔ ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลผู้ปฏิบัติงาน มีส่วนให้ข้อมูลด้านนโยบายทางวัฒนธรรม และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการที่รวมมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษา	ข้อ ๑๕ ของอนุสัญญา									
ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และตัวชี้วัดอื่น ๆ	<p>เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: หากวัฒนธรรมได้รับการยอมรับว่าเป็นตัวกระตุ้นของมิติทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมของการพัฒนาที่ยั่งยืน แปลว่านโยบายทางวัฒนธรรมนั้นสามารถส่งผลกระทบต่อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในวงกว้าง ในบริบทนี้ การส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมสามารถสนับสนุนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่เกี่ยวข้องกับเกษตรกรรมยั่งยืน (เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๒) สุขภาพและสวัสดิภาพ (เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๓) การใช้นำอย่างยั่งยืน (เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๖) ความหลากหลายทางชีวภาพ (เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๕) ฯลฯ อย่างไรก็ตาม สามารถเข้าใจได้ว่าตัวชี้วัดนี้สนับสนุนเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๖.๗ โดยเฉพาะ ซึ่งมุ่งเน้นการ “สร้างหลักประกันว่าจะมีกระบวนการตัดสินใจที่มีความรับผิดชอบครอบคลุม มีส่วนร่วม และเป็นตัวแทนที่ดีในทุกระดับการตัดสินใจ” รวมถึงเป้าประสงค์ของ</p>									

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๗.๑๔ ซึ่งเรียกร้องให้เกิดการเชื่อมโยงกันของนโยบายเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน เช่นเดียวกับตัวชี้วัดอื่น ๆ ตัวชี้วัดนี้ตอบสนองต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก”

ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น ๆ: มีตัวชี้วัดเสริม ๔ ตัวที่กล่าวถึงนโยบายและมาตรการทางกฎหมายและการบริหารจัดการ (๑๑-๑๔) ตัวชี้วัดที่ ๑๑ นี้ให้ความสนใจกับภาควัฒนธรรม ตัวชี้วัดที่ ๑๒ มุ่งเน้นด้านการศึกษา ในขณะที่ตัวชี้วัดที่ ๑๓ เกี่ยวข้องกับขอบเขตอื่น ๆ ของการพัฒนาที่ยั่งยืน ตัวชี้วัดที่ ๑๔ เกี่ยวข้องกับทุกตัวชี้วัดในกลุ่ม (๑๑-๑๓) และพิจารณาขอบเขตที่นโยบายและมาตรการทางกฎหมายและการบริหารจัดการในด้านต่าง ๆ เหล่านี้ เคารพต่อธรรมเนียมปฏิบัติ สิทธิและการแสดงออกตามจารีตประเพณี ในขณะที่ตัวชี้วัดนี้ให้ความสนใจกับนโยบายทางวัฒนธรรม ตัวชี้วัดที่ ๑-๓ ๗-๑๐ และ ๑๕-๒๕ ให้ความสำคัญกับสถาบันทางวัฒนธรรม ตลอดจนบุคลากร โครงการ และกิจกรรม โดยตัวชี้วัดที่ ๑๐ ให้ความสนใจเฉพาะว่า วิจัยและการจัดการเอกสารมีประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายในภาคส่วนต่าง ๆ อย่างไร ในขณะที่ตัวชี้วัดที่ ๑๙ จะพิจารณาว่านโยบายและโครงการต่าง ๆ คำนึงถึงผู้ปฏิบัติและผู้ถือครองอย่างไร

หลักการและ เหตุผลของการ ปฏิบัติ

ข้อ ๑๓(ก) สนับสนุนให้รัฐภาคี “กำหนดใช้นโยบายทั่วไปที่มุ่งส่งเสริมบทบาทของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ในสังคม และเพื่อรวมการส่งเสริมและรักษามรดกดังกล่าวไว้ในแผนงานของโครงการต่าง ๆ” และขอบเขตหลักของการกำหนดนโยบายและแผนงานนี้ควรจะเป็นภาควัฒนธรรม สิ่งสำคัญคือต้องทราบว่ามีภาระนโยบายและแผนเหล่านั้นไปปฏิบัติจริงหรือไม่และในระดับใด ซึ่งอาจเป็นมาตรการทั่วไปเพื่อรวมมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้ากับนโยบายทางวัฒนธรรมที่กว้างขึ้น (ปัจจัยการประเมินที่ ๑๑.๑) หรืออาจใช้รูปแบบของกลยุทธ์หรือแผนปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั่วไป หรือรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจงใด ๆ (ปัจจัยการประเมินที่ ๑๑.๒) การให้ความสำคัญกับรายการอันเฉพาะเจาะจงไม่ว่าได้รับการขึ้นบัญชีหรือไม่ ปัจจัยการประเมินที่ ๑๑.๓ ส่งเสริมให้รัฐจัดหาการสนับสนุนทางการเงิน และ/หรือ ทางเทคนิคเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม การดำเนินการดังกล่าวควรให้ความสนใจกับรายการต่าง ๆ ที่ได้รับการระบุ ผ่านการจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหรือวิธีการอื่น ๆ เนื่องจากจำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมและรักษาอย่างเร่งด่วน ประการสุดท้าย ปัจจัยการประเมินที่ ๑๑.๔ พิจารณาว่าชุมชน กลุ่มชน หรือปัจเจกบุคคลมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันเพื่อส่งเสริมและรักษา และจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในระดับใด ซึ่งสอดคล้องกับข้อ ๑๕ ของอนุสัญญาฯ

คำสำคัญ

- นโยบาย
- มาตรการทางกฎหมาย
- มาตรการทางทางการบริหารจัดการ
- ความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและผู้ปฏิบัติ
- รายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- การขึ้นบัญชี (ไม่ว่าได้รับการขึ้นบัญชีหรือไม่)
- การมีส่วนร่วมและการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้อง
- ชุมชน กลุ่มชน หรือในบางกรณี ปัจเจกบุคคล

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล

นโยบายการติดตามผลและมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการเป็นวิธีการสำคัญที่แสดงให้เห็นถึงความมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพการดำเนินงานจริงสามารถชี้ให้เห็นว่านโยบายเป็นไปได้อย่างไรและบรรลุผลได้หรือไม่ หรืออาจต้องดัดแปลงและแก้ไขเพิ่มเติม การติดตามผลของกลยุทธ์หรือแผนปฏิบัติงานเฉพาะสามารถระบุการปฏิบัติที่ดีหรือแสดงให้เห็นถึงความพยายามที่ไม่เป็นผล และต้องแก้ไขหรือละทิ้ง และยังสามารถชี้ให้เห็นถึงช่องว่างทางนโยบายที่อาจต้องแก้ไข การติดตามผลของกระบวนการกำหนดนโยบายนั้นสามารถแสดงให้เห็นว่ามีอุปสรรคที่ขัดขวางการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลเพื่อจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหรือไม่ และยังสามารถช่วยระบุแนวทางเพื่อรับมือกับอุปสรรคได้ การติดตามผลในระดับโลกสามารถทำให้ทราบว่าคุณสมบัติ นั้นได้รับการบูรณาการสู่อกรอบนโยบายของรัฐได้อย่างไร และสามารถระบุรูปแบบหรือต้นแบบที่ดีของการบูรณาการดังกล่าวได้หรือไม่

แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม

กระทรวงวัฒนธรรมคือสถาบันทั่วไปที่กำหนดนโยบายและมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการในขอบเขตของวัฒนธรรม มาตรการดังกล่าวอาจมีตั้งแต่กฎหมายแห่งชาติว่าด้วยมรดกทางวัฒนธรรม (หรือโดยเฉพาะอย่างยิ่ง มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม) ถึงกฎระเบียบทางการบริหารจัดการต่าง ๆ โดยส่วนใหญ่ นโยบายได้รับการกำหนดให้สอดคล้องกับกฎหมายดังกล่าวและตามแผนรอบปีปกติ (เช่น แผน ๕ ปี หรือ แผน ๑๐ ปี) อาจมีกลยุทธ์หรือแผนปฏิบัติงานในระดับอนุภูมิภาคเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม รวมถึงแผนสำหรับรายการอันเฉพาะเจาะจง แม้ไม่ได้อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงหลัก หากประเทศมีคณะที่ปรึกษาหรือกลไกการประสานงาน (ดูเพิ่มเติมในปัจจัยการประเมินที่ ๑.๓) หน่วยงานนั้นอาจติดตามแผนปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมและรักษาได้ หากมีการสนับสนุนจากภาครัฐทางการเงิน และ/หรือ ทางเทคนิคเพื่อส่งเสริมและรักษา ควรมีการบันทึกโดยหน่วยงานผู้ให้ทุน ขอบเขตของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลที่มีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในกระบวนการทางนโยบาย อาจได้รับการดูแลผ่านแนวปฏิบัติหรือข้อกำหนดที่ชัดเจนเพื่อการมีส่วนร่วมดังกล่าว หรืออาจต้องการการสังเกตเชิงคุณภาพของกระบวนการทางนโยบาย

แหล่งข้อมูลอื่น

- ราชกิจจานุเบกษา หนังสือพิมพ์ หรือประมวลกฎหมายและข้อบังคับทางกฎหมาย
- เอกสารนโยบายของกระทรวงวัฒนธรรมหรือองค์กรนิติบัญญัติ
- งบประมาณหรือแผนปฏิบัติงานของกระทรวงวัฒนธรรม และ/หรือ หน่วยงานผู้ให้ทุนอื่น ๆ ที่สนับสนุนการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- เอกสารนำเสนอสำหรับรายการที่เสนอขอขึ้นบัญชีรายชื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ต้องการการส่งเสริมและรักษาอย่างเร่งด่วน หรือบัญชีรายชื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่เป็นตัวแทน
- เอกสารนำเสนอสำหรับรายการที่เสนอขอรวมเข้าในบัญชีหรือทะเบียนระดับชาติ ในกรณีที่แผนการส่งเสริมและรักษาต้องเป็นส่วนหนึ่งของเอกสารดังกล่าว
- การสำรวจหรือการวิจัยที่ดำเนินการกับชุมชน กลุ่มชน หรือปัจเจกบุคคลเพื่อประเมินการมีส่วนร่วมของพวกเขาในกระบวนการทางนโยบาย

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

<p>ตัวชี้วัด</p>	<p>๑๒. ขอบเขตที่นโยบาย รวมถึงมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการในด้าน การศึกษาสะท้อนความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และความ สำคัญของการส่งเสริมและรักษา และอยู่ระหว่างดำเนินการ</p>							
<p>ปัจจัยการ ประเมิน</p>	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๓ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำ หน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p> <table border="1" data-bbox="354 511 1273 960"> <tr> <td data-bbox="354 511 1072 662"> <p>๑๒.๑ นโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหาร จัดการสำหรับการศึกษาได้รับการกำหนดและแก้ไข และอยู่ ระหว่างดำเนินการ เพื่อประกันการยอมรับ ความเคารพต่อ และ การส่งเสริมมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> </td> <td data-bbox="1072 511 1273 662"> <p>ข้อ ๑๔(ก)(๒) ของอนุสัญญาฯ</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="354 662 1072 813"> <p>๑๒.๒ นโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหาร จัดการสำหรับการศึกษาได้รับการกำหนดและแก้ไข และอยู่ ระหว่างดำเนินการ เพื่อส่งเสริมการถ่ายทอดและการปฏิบัติของ มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> </td> <td data-bbox="1072 662 1273 813"> <p>ข้อ ๑๔(ก)(๒) ของอนุสัญญาฯ</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="354 813 1072 960"> <p>๑๒.๓ นโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหาร จัดการส่งเสริมการสอนภาษาแม่และการศึกษาแบบหลายภาษา</p> </td> <td data-bbox="1072 813 1273 960"> <p>ข้อ ๑๔(ก)(๒)ของ อนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๗</p> </td> </tr> </table>		<p>๑๒.๑ นโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหาร จัดการสำหรับการศึกษาได้รับการกำหนดและแก้ไข และอยู่ ระหว่างดำเนินการ เพื่อประกันการยอมรับ ความเคารพต่อ และ การส่งเสริมมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>	<p>ข้อ ๑๔(ก)(๒) ของอนุสัญญาฯ</p>	<p>๑๒.๒ นโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหาร จัดการสำหรับการศึกษาได้รับการกำหนดและแก้ไข และอยู่ ระหว่างดำเนินการ เพื่อส่งเสริมการถ่ายทอดและการปฏิบัติของ มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>	<p>ข้อ ๑๔(ก)(๒) ของอนุสัญญาฯ</p>	<p>๑๒.๓ นโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหาร จัดการส่งเสริมการสอนภาษาแม่และการศึกษาแบบหลายภาษา</p>	<p>ข้อ ๑๔(ก)(๒)ของ อนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๗</p>
<p>๑๒.๑ นโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหาร จัดการสำหรับการศึกษาได้รับการกำหนดและแก้ไข และอยู่ ระหว่างดำเนินการ เพื่อประกันการยอมรับ ความเคารพต่อ และ การส่งเสริมมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>	<p>ข้อ ๑๔(ก)(๒) ของอนุสัญญาฯ</p>							
<p>๑๒.๒ นโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหาร จัดการสำหรับการศึกษาได้รับการกำหนดและแก้ไข และอยู่ ระหว่างดำเนินการ เพื่อส่งเสริมการถ่ายทอดและการปฏิบัติของ มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>	<p>ข้อ ๑๔(ก)(๒) ของอนุสัญญาฯ</p>							
<p>๑๒.๓ นโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหาร จัดการส่งเสริมการสอนภาษาแม่และการศึกษาแบบหลายภาษา</p>	<p>ข้อ ๑๔(ก)(๒)ของ อนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๗</p>							
<p>ความสัมพันธ์กับ เป้าหมายการ พัฒนาที่ยั่งยืน และตัวชี้วัดอื่น ๆ</p>	<p>เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: การสนับสนุนเพื่อรวมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญา ทางวัฒนธรรมเข้ากับกระบวนการทางนโยบายทำให้ตัวชี้วัดนี้สนับสนุนเป้าหมายการพัฒนา ที่ยั่งยืนที่ ๑ (ยุติความยากจนทุกรูปแบบในทุกที่) และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อเป้าประสงค์ของ เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑.ก ซึ่งกล่าวถึงการดำเนินการของโครงการและนโยบายเพื่อ ยุติความยากจน ตัวชี้วัดนี้ให้ความสนใจกับนโยบายด้านการศึกษา ซึ่งสนับสนุนโดยตรงต่อ เป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๔.๗ เกี่ยวข้องกับการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ ยั่งยืน และเพื่อ “ความนิยมในความหลากหลายทางวัฒนธรรมและในส่วนของวัฒนธรรม ต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน” นอกจากนี้ ยังสนับสนุนเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ที่ ๑๗.๑๔ ซึ่งเรียกร้องให้เกิดการเชื่อมโยงกันของนโยบายเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน เช่นเดียวกับ ตัวชี้วัดอื่น ๆ ตัวชี้วัดนี้ตอบสนองต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก”</p> <p>ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น ๆ: จากตัวชี้วัดทั้ง ๔ ตัวที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทาง วัฒนธรรมและนโยบาย (ตัวชี้วัดที่ ๑๑-๑๔) ตัวชี้วัดนี้เกี่ยวข้องกับนโยบาย รวมถึงมาตรการ ทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการในภาคการศึกษา เมื่อให้ความสำคัญกับมิติด้าน นโยบาย ตัวชี้วัดนี้เสริมต่อตัวชี้วัดที่ ๔-๖ ซึ่งกล่าวถึงแผนและกิจกรรมทางการศึกษา</p>							

<p>หลักการและ เหตุผลของการ ปฏิบัติ</p>	<p>ภายใต้อนุสัญญาฯ การศึกษาได้รับความสนใจเป็นพิเศษในฐานะวิธีการเพื่อประกันความ เคารพต่อและเพื่อสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (ข้อ ๑) ตลอดจนเป็นพื้นที่สำคัญเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมผ่าน การสนับสนุนการถ่ายทอด (ข้อ ๒.๓) ข้อ ๑๔(ก) ของอนุสัญญาฯ เน้นย้ำถึงความปรารถนาต่อ “โครงการฝึกอบรมและการศึกษา พิเศษภายในชุมชนและกลุ่มชนที่เกี่ยวข้อง” ในฐานะแนวทางเพื่อ “ประกันการยอมรับ ความ เคารพต่อ และการพัฒนามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในสังคม” การกำหนดชุดนโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการที่เกี่ยวข้องเป็นพื้นฐานสำคัญ เพื่อการออกแบบ การพัฒนา การส่งต่อ และการดำเนินการของโครงการและกิจกรรมที่มี ประสิทธิภาพและยั่งยืนสำหรับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในภาคการศึกษา</p>
<p>คำสำคัญ</p>	<ul style="list-style-type: none"> • นโยบาย • มาตรการทางกฎหมาย • มาตรการทางการบริหารจัดการ • ความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและผู้ปฏิบัติ • การศึกษาในระบบ • การยอมรับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม • ความเคารพต่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม • การพัฒนามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม • การศึกษาภาษาแม่ • การศึกษาแบบหลายภาษา

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล

เช่นเดียวกับนโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการในภาควัฒนธรรม (ตัวชี้วัดที่ ๑๑) การติดตามผลของนโยบายด้านการศึกษามาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อประเมินคุณค่าและประสิทธิภาพ นอกจากนี้ การดำเนินการจริงสามารถชี้ให้เห็นว่านโยบายและมาตรการต่าง ๆ เป็นไปได้และบรรลุผลได้หรือไม่ หรืออาจต้องตัดแปลงและแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อให้เหมาะสมต่อความเป็นจริงของประเทศ การติดตามกรอบนโยบายที่กว้างขึ้นสามารถช่วยให้แต่ละโครงการและกิจกรรมที่กรอบนโยบายเหล่านี้ครอบคลุมอยู่ (ดูเพิ่มเติมในตัวชี้วัดที่ ๔-๖) บรรลุผลสูงสุดในระดับโลก ตัวชี้วัดนี้สามารถระบุรูปแบบหรือต้นแบบที่ดีที่สามารถปรับให้เข้ากับบริบทของนโยบายเฉพาะของรัฐต่าง ๆ และสามารถชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นของความร่วมมือระหว่างประเทศที่มุ่งเน้นการสนับสนุนความพยายามดังกล่าว

แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม

ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการติดตามผลและการรายงานอาจปรารถนาที่จะทำงานร่วมกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่น ๆ ในกระทรวงศึกษาธิการ และ/หรือ กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม ในระดับสูงสุด กฎหมายและนโยบายหลักด้านการศึกษอาจได้รับการตีพิมพ์ในวารสารทางการ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการเฉพาะอาจได้รับการตีพิมพ์บนเว็บไซต์ของกระทรวงที่เกี่ยวข้อง หากประเทศมีคณะที่ปรึกษาหรือกลไกการประสานงานที่ประกอบด้วยสมาชิกจากภาคการศึกษา พวกเขาสามารถเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าสำหรับข้อมูลด้านนโยบายและมาตรการทางการศึกษา สถาบันหรือมหาวิทยาลัยด้านการวิจัยทางการศึกษาที่จัดฝึกอบรมด้านการสอนและการศึกษาอาจดำเนินการวิจัยด้านนโยบายการศึกษา และรับผิดชอบต่อการประเมินประสิทธิภาพและผลกระทบของนโยบายดังกล่าว รวมถึงมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการในภาคส่วน

แหล่งข้อมูลอื่น

- วารสารทางการหรือประมวลกฎหมาย และข้อบังคับทางกฎหมาย
- เอกสารนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม และ/หรือ องค์กรนิติบัญญัติที่รับผิดชอบด้านการศึกษา
- การสำรวจและการวิจัยที่ดำเนินการโดยสถาบันการวิจัย และ/หรือ มหาวิทยาลัยด้านการสอนที่ตรวจสอบนโยบายการศึกษาและติดตามผลกระทบของนโยบายดังกล่าว
- เว็บไซต์ แพลนิโพลิส เพื่อแผนและนโยบายทางการศึกษา โดยยูเนสโก (<https://planipolis.iiep.unesco.org/>) จากสถาบันนานาชาติเพื่อการวางแผนทางการศึกษา
- รายงานระดับประเทศต่อยูเนสโกด้านการดำเนินการตามอนุสัญญา ปี ค.ศ. ๑๙๖๐ และข้อเสนอแนะต่อการเลือกปฏิบัติทางการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อภาษาของกลุ่มน้อยในการศึกษา
- รายงานระดับประเทศต่อยูเนสโกด้านการดำเนินการตามข้อเสนอแนะ ปี ค.ศ. ๑๙๗๔ 4 ด้วยการศึกษเพื่อความเข้าใจอันดีระหว่างประเทศ ความร่วมมือและสันติภาพ และการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน
- รายงานระดับประเทศต่อคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติด้านการดำเนินการตามข้อ ๑๓ ของ กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ปี ค.ศ. ๑๙๖๖

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

ตัวชี้วัด	๑๓. ขอบเขตที่นโยบาย รวมถึงมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการในด้านอื่นนอกเหนือจากวัฒนธรรมและการศึกษาสะท้อนความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และความสำคัญของการส่งเสริมและรักษา และอยู่ระหว่างดำเนินการ	
ปัจจัยการประเมิน	การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๕ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล	
	๑๓.๑ หลักจริยธรรมเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ได้รับความเคารพในแผนการพัฒนา นโยบาย และโครงการต่าง ๆ	แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๑(ค) หลักจริยธรรม
	๑๓.๒ กำหนดหรือปรับปรุงนโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการสำหรับการพัฒนาสังคมอย่างครอบคลุม ^{๑๑} และความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อมเพื่อพิจารณามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษา	แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๑(ง) แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๘ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๙ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๘๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๘๒ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๘๘- ๑๙๐ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๙๑
	๑๓.๓ กำหนดหรือปรับปรุงนโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการเพื่อตอบสนองต่อสถานการณ์ภัยพิบัติทางธรรมชาติหรือการสู้รบ เพื่อรวมมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ได้รับผลกระทบ และเพื่อพิจารณาความสำคัญสำหรับการรับมือของกลุ่มคนที่ได้รับผลกระทบ	แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๘๘ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๙๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๙๖

๑๑. ตามที่ตกลงในบทที่ ๖ ของแนวปฏิบัติการดำเนินงานตามอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ “การพัฒนาสังคมอย่างครอบคลุม” ประกอบด้วย ความมั่นคงทางอาหาร การดูแลสุขภาพคุณภาพ ความเสมอภาคทางเพศ การเข้าถึงน้ำสะอาดและปลอดภัยและการใช้น้ำอย่างยั่งยืน คุณภาพการศึกษา รวมถึงอยู่ในตัวชี้วัดที่ ๑๒

	<p>๑๓.๔ กำหนดหรือปรับปรุงนโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมาย และการบริหารสำหรับการพัฒนาสังคมอย่างครอบคลุม เพื่อพิจารณาโรคภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษา^{๑๒}</p>	<p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๗๑(ง) แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๘๓-๑๘๖</p>
	<p>๑๓.๕ กำหนดหรือปรับปรุงมาตรการหรือตัวกระตุ้นทางการเงินและการคลังที่เอื้ออำนวยเพื่ออำนวยความสะดวก และ/หรือ กระตุ้นการปฏิบัติและการถ่ายทอดของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และเพิ่มความพร้อมของทรัพยากรทางธรรมชาติและอื่น ๆ สำหรับการปฏิบัติ</p>	<p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๗๘ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๘๖(ข)</p>

ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และตัวชี้วัดอื่น ๆ

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: ตัวชี้วัดนี้สนับสนุนเป้าหมายและเป้าประสงค์เกือบทั้งหมดของวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน ปี ค.ศ. ๒๐๓๐ เนื่องจากการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม ตัวชี้วัดนี้แตกต่างจากตัวชี้วัดที่ ๑๑ และ ๑๒ โดยตัวชี้วัดนี้พยายามระบุการใช้ประโยชน์ของการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในแผนและโครงการในขอบเขตนอกเหนือจากวัฒนธรรมและการศึกษา เช่น แผนและโครงการที่เกี่ยวข้องกับเกษตรกรรมยั่งยืน (เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๒) สุขภาพและสวัสดิภาพ (เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๓) การใช้น้ำอย่างยั่งยืน (เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๖) ความหลากหลายทางชีวภาพ (เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๕) ฯลฯ ด้วยเหตุนี้ ตัวชี้วัดนี้จึงสามารถเข้าถึงเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนได้อย่างกว้างขวางที่สุด

ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น ๆ: เมื่อพิจารณามาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการในภาคการพัฒนา ตัวชี้วัดที่ ๑๓ เสริมต่อตัวชี้วัดที่ ๑๑ ซึ่งให้ความสนใจกับภาควัฒนธรรม และตัวชี้วัดที่ ๑๒ ให้ความสนใจกับภาคการศึกษา ในทางกลับกัน ตัวชี้วัดที่ ๑๔ ให้ความสนใจกับบางเงื่อนไขที่พึงปรารถนาสำหรับนโยบายและมาตรการในทุกภาคส่วน ในขณะที่ตัวชี้วัดนี้เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมของนโยบาย ตัวชี้วัดที่ ๑๕ และ ๑๖ มุ่งเน้นเรื่องโครงการและแผนที่น่านโยบายเหล่านั้นไปปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน

๑๒. ตามที่ตกลงในบทที่ ๖ ของแนวปฏิบัติการดำเนินงานตามอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ “การพัฒนาสังคมอย่างครอบคลุม” ประกอบด้วย การสร้างรายได้และการครอบงำที่ยั่งยืน การจ้างงานที่มีประสิทธิภาพและงานที่เหมาะสม และผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและผลในทางกลับกัน

หลักการและ เหตุผลของการ ปฏิบัติ

อนุสัญญาฯ เรียกร้องให้แต่ละรัฐ “กำหนดใช้นโยบายทั่วไปที่มุ่งส่งเสริมบทบาทของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในสังคม เพื่อรวมการส่งเสริมและรักษามรดกดังกล่าวไว้ในแผนการของโครงการต่าง ๆ” (ข้อ ๑๓(ก)) ในการนี้ รัฐจึงมีมติเห็นชอบต่อบทที่ ๖ ของแนวปฏิบัติการดำเนินงานตามอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ซึ่งกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการพัฒนาที่ยั่งยืน (แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๗๐-๑๗๗) และเรียกร้องให้โครงการและกิจกรรมต่าง ๆ ได้รับการดำเนินการ รวมถึงนโยบายและมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการเพื่อชี้แนวทางให้โครงการดังกล่าวและทำให้เกิดผลกระทบสูงสุด มีเพียงไม่กี่รัฐที่สามารถพัฒนานโยบายของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในตัวชี้วัดหรือแนวปฏิบัติต่าง ๆ ไปพร้อม ๆ กันได้ แต่รัฐหลายรัฐจะพบว่า สิ่งที่เป็นประโยชน์กว่าคือการกำหนดหรือการปรับปรุงนโยบายและมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการที่มุ่งเน้นภาคส่วนใดภาคส่วนหนึ่ง หรือมากกว่าหนึ่งภาคส่วนดังที่ระบุไว้ข้าง

คำสำคัญ

- นโยบาย
- มาตรการทางกฎหมาย
- มาตรการทางการบริหารจัดการ
- ความหลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและผู้ปฏิบัติ
- หลักจริยธรรมเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- การพัฒนาสังคมอย่างครอบคลุม
- การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างครอบคลุม
- ทรัพยากรทางธรรมชาติและอื่น ๆ เพื่อการปฏิบัติทางมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล

การติดตามผลตัวชี้วัดนี้สามารถช่วยให้รัฐกำหนดขอบเขตที่จะรวมรศกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษาเข้ากับนโยบาย และมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการที่มุ่งเน้นการพัฒนาที่ยั่งยืน แม้ว่าตัวชี้วัดอื่น ๆ กล่าวถึงโครงการหรือกิจกรรมที่ได้รับการดำเนินการให้สอดคล้องกับนโยบายดังกล่าว การติดตามผลสภาพแวดล้อมของนโยบายเองเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะสะท้อนความกังวลของรัฐเกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษารศกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและหลักการที่กำหนดไว้ในหลักจริยธรรมเพื่อส่งเสริมและรักษารศกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหรือไม่ มีความสัมพันธ์มากมายที่เป็นไปได้ระหว่างการส่งเสริมและรักษารศกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการพัฒนาที่ยั่งยืน และการติดตามผลสามารถช่วยให้รัฐระบุโอกาสที่ยังไม่ได้รับการพิจารณาเพื่อการพัฒนา

นโยบาย
ในระดับโลก การติดตามผลสามารถแสดงให้เห็นถึงขอบเขตของรัฐที่รวมการส่งเสริมและรักษารศกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้ากับการพัฒนานโยบายอย่างสร้างสรรค์ และสามารถชี้ให้เห็นถึงขอบเขตที่เป็นไปได้เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์และมุมมอง

แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม

รัฐอาจจัดตั้งคณะที่ปรึกษาหรือกลไกการประสานงานที่ครอบคลุมและมาจากหลายภาคส่วน รวมถึงสมาชิกจากกระทรวงที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา อาจมีกระทรวงที่ทำงานด้านการวางแผนพัฒนาระดับชาติหรือการพัฒนาที่ยั่งยืนที่มีภาพรวมกว้าง ๆ ของนโยบายในประเด็นนี้ ในกรณีที่ไม่มีกลไกการประสานงานหรือกระทรวงที่มอบหมาย ผู้ที่รับผิดชอบด้านการติดตามผลและการรายงานอาจต้องพิจารณานโยบาย และ/หรือ เอกสารด้านมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการของกระทรวงที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืน

แหล่งข้อมูลอื่น

- วารสารทางการหรือประมวลกฎหมาย และข้อบังคับทางกฎหมาย
- เอกสารนโยบายของกระทรวงที่ทำงานด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยเฉพาะกระทรวงที่ •
- ปฏิบัติงานในภาคส่วนที่กล่าวถึงในบทที่ ๖ ของแนวปฏิบัติการดำเนินงานตามอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษารศกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้
- งบประมาณและรายงานทางการเงินของกระทรวงที่ทำงานด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน
- กลยุทธ์การพัฒนาที่ยั่งยืนแห่งชาติ เช่น แผน ๕ ปี หรือ แผน ๑๐ ปี
- แผนแห่งชาติหรือท้องถิ่นด้านการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติและรายงานการติดตามผลของแผนดังกล่าว
- การสำรวจหรือการวิจัยที่ดำเนินการโดยสถาบันการวิจัยที่ตรวจสอบดำเนินนโยบายการพัฒนา

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

<p>ตัวชี้วัด</p>	<p>๑๔. ขอบเขตที่นโยบายรวมถึงมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการเคารพต่อธรรมเนียมปฏิบัติ สิทธิและการแสดงออกตามจารีตประเพณี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคำนึงถึงการปฏิบัติและการถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>							
<p>ปัจจัยการประเมิน</p>	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๓ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p> <table border="1" data-bbox="376 515 1295 1021"> <tr> <td data-bbox="376 515 1096 693"> <p>๑๔.๑ ให้การคุ้มครองตามกฎหมายรูปแบบต่าง ๆ เช่น สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาและสิทธิส่วนบุคคลแก่ผู้ปฏิบัติ ผู้ถือครอง และชุมชนเจ้าของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม เมื่อผู้อื่นนำมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของพวกเขาไปใช้เพื่อหาประโยชน์ทางการค้าหรือวัตถุประสงค์อื่น</p> </td> <td data-bbox="1096 515 1295 693"> <p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๔ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๓</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="376 693 1096 875"> <p>๑๔.๒ ยอมรับความสำคัญของสิทธิตามจารีตประเพณีของชุมชนและกลุ่มชนต่อผืนแผ่นดิน ทะเล และระบบนิเวศป่าไม้ ซึ่งจำเป็นต่อการปฏิบัติและการถ่ายทอดของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในนโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการ</p> </td> <td data-bbox="1096 693 1295 875"> <p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๘(ค)</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="376 875 1096 1021"> <p>๑๔.๓ นโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการที่ยอมรับการปฏิบัติ การแสดง และการแสดงออกทางด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่สนับสนุนการป้องกันความขัดแย้งและการแก้ไขความขัดแย้งอย่างสันติ</p> </td> <td data-bbox="1096 875 1295 1021"> <p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๙๔ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๙๕</p> </td> </tr> </table>		<p>๑๔.๑ ให้การคุ้มครองตามกฎหมายรูปแบบต่าง ๆ เช่น สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาและสิทธิส่วนบุคคลแก่ผู้ปฏิบัติ ผู้ถือครอง และชุมชนเจ้าของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม เมื่อผู้อื่นนำมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของพวกเขาไปใช้เพื่อหาประโยชน์ทางการค้าหรือวัตถุประสงค์อื่น</p>	<p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๔ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๓</p>	<p>๑๔.๒ ยอมรับความสำคัญของสิทธิตามจารีตประเพณีของชุมชนและกลุ่มชนต่อผืนแผ่นดิน ทะเล และระบบนิเวศป่าไม้ ซึ่งจำเป็นต่อการปฏิบัติและการถ่ายทอดของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในนโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการ</p>	<p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๘(ค)</p>	<p>๑๔.๓ นโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการที่ยอมรับการปฏิบัติ การแสดง และการแสดงออกทางด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่สนับสนุนการป้องกันความขัดแย้งและการแก้ไขความขัดแย้งอย่างสันติ</p>	<p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๙๔ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๙๕</p>
<p>๑๔.๑ ให้การคุ้มครองตามกฎหมายรูปแบบต่าง ๆ เช่น สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาและสิทธิส่วนบุคคลแก่ผู้ปฏิบัติ ผู้ถือครอง และชุมชนเจ้าของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม เมื่อผู้อื่นนำมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของพวกเขาไปใช้เพื่อหาประโยชน์ทางการค้าหรือวัตถุประสงค์อื่น</p>	<p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๔ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๓</p>							
<p>๑๔.๒ ยอมรับความสำคัญของสิทธิตามจารีตประเพณีของชุมชนและกลุ่มชนต่อผืนแผ่นดิน ทะเล และระบบนิเวศป่าไม้ ซึ่งจำเป็นต่อการปฏิบัติและการถ่ายทอดของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในนโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการ</p>	<p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๘(ค)</p>							
<p>๑๔.๓ นโยบาย และ/หรือ มาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการที่ยอมรับการปฏิบัติ การแสดง และการแสดงออกทางด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่สนับสนุนการป้องกันความขัดแย้งและการแก้ไขความขัดแย้งอย่างสันติ</p>	<p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๙๔ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๙๕</p>							
<p>ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนและตัวชี้วัดอื่น ๆ</p>	<p>เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: ตัวชี้วัดนี้สอดคล้องกับเป้าหมายและเป้าประสงค์ของการพัฒนาที่ยั่งยืนหลายข้อ ในประเด็นด้านการปกป้องความรู้ดั้งเดิม ปัจจัยการประเมินที่ ๑๔.๑ เสริมต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๒.๕ ซึ่งสนับสนุน “การเข้าถึงและแบ่งปันผลประโยชน์ที่เกิดจากการใช้ทรัพยากรทางพันธุกรรมและองค์ความรู้ท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องอย่างเป็นธรรมและเท่าเทียม” รวมถึงเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๕.๖ ซึ่งสะท้อนเนื้อหาเดียวกัน สิทธิตามจารีตประเพณีของผู้หญิง โดยเฉพาะผู้ที่เกี่ยวข้องกับเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๕.ก กล่าวถึง “การเข้าเป็นเจ้าของที่ดิน การควบคุมที่ดิน [...] และทรัพยากรธรรมชาติ” ปัจจัยการประเมินที่ ๑๔.๓ เสริมต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๖.ก ซึ่งเกี่ยวข้องกับการ “สร้างศักยภาพในทุกกระดับ [...] เพื่อป้องกันความรุนแรง” โดยรวม ตัวชี้วัดที่ ๑๔ กล่าวถึงเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๗.๑๔ (“ส่งเสริมการเชื่อมโยงกันของนโยบายเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน”) และเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๗.๑๕ (“เคารพสิทธิในการดำเนินนโยบายและภาวะผู้นำที่ใช้เพื่อกำหนดและดำเนินการทางนโยบาย เพื่อขจัดความยากจนและการพัฒนาที่ยั่งยืน”) ตัวชี้วัดนี้กล่าวถึงเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ ซึ่งมุ่ง “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก”</p>							

ความสัมพันธ์กับตัวชีวิตอื่น ๆ: ตัวชีวิตนี้เสริมตัวชีวิตอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนโยบายที่ให้ความสนใจกับภาควัฒนธรรม (ตัวชีวิตที่ ๑๑) ภาคการศึกษา (ตัวชีวิตที่ ๑๒) และภาคการพัฒนาที่ยั่งยืนอื่น ๆ (ตัวชีวิตที่ ๑๓) ตามลำดับ ตัวชีวิตนี้มุ่งเน้นเรื่องขอบเขตด้านนโยบายมากกว่าเนื้อหา ในขณะที่ตัวชีวิตที่ ๑๕ และ ๑๖ มุ่งเน้นเรื่องโครงการและแผนที่น่านโยบายเหล่านั้นไปปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน ตัวชีวิตที่ ๑๗ เกี่ยวข้องกับการปกป้องสิทธิของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลภายใต้ความพยายามเพื่อสร้างความตระหนักเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของพวกเขา

หลักการและ เหตุผลของการ ปฏิบัติ

ตัวชีวิตนี้สอดคล้องกับข้อ ๑๓(ก) ของอนุสัญญาฯ ซึ่งกล่าวถึงความสำคัญเพื่อ “รวมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมไว้ในแผนของโครงการต่าง ๆ” หลายประเทศทั่วโลกพบว่าความร่วมมือธรรมเนียมปฏิบัติ สิทธิและการแสดงออกตามจารีตประเพณีไว้ในกรอบทางกฎหมายและทางนโยบายที่กว้างขึ้นนั้นเป็นประโยชน์ การรวมดังกล่าวสนับสนุนต่อความเสมอภาคและการมีส่วนร่วมของพลเมืองที่กว้างขึ้น ระบบทางจารีตประเพณีดังกล่าว ซึ่งได้รับการยอมรับโดยชุมชนและกลุ่มชนในฐานะส่วนหนึ่งของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของพวกเขา เป็นทรัพยากรสำคัญเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน เมื่อคำนึงถึงคนพื้นเมือง ปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของชนเผ่าพื้นเมือง (ข้อ ๑๓) ให้ความสำคัญกับ “สิทธิที่จะธำรง รักษา ควบคุม ค้ำครองและพัฒนามรดกทางวัฒนธรรม องค์ความรู้ตามประเพณี และการแสดงออกทางวัฒนธรรมของเขา” ตลอดจนทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวข้อง หลายประเทศ รวมถึงองค์ระหว่างประเทศได้รวมประเพณีพื้นเมืองและประเพณีที่ไม่ทางการที่ใช้เพื่อบริหารความยุติธรรมและจัดการความขัดแย้งไว้ในนโยบายและกระบวนการยุติธรรม นอกจากนี้ ข้อ ๘(ญ) ภายใต้อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ เน้นย้ำเรื่องความสำคัญของความรู้ การปฏิบัติ และนวัตกรรมของชุมชนพื้นเมืองและท้องถิ่น เพื่อประกันความหลากหลายทางชีวภาพ

คำสำคัญ

- นโยบาย
- มาตรการทางกฎหมาย
- มาตรการทางการบริหารจัดการ
- สิทธิตามจารีตประเพณี
- ธรรมเนียมปฏิบัติ
- สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา
- สิทธิส่วนบุคคล
- ผู้ปฏิบัติและผู้ถือครอง
- ชุมชน กลุ่มชน หรือในบางกรณี ปัจเจกบุคคล

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล

การติดตามผลของตัวชี้วัดนี้ทำให้รู้กำหนดได้ว่าธรรมเนียมปฏิบัติ สิทธิและการแสดงออกตามจารีตประเพณีได้รับการรวมไว้ในกรอบทางกฎหมายและทางนโยบายอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ หากไม่เป็นเช่นนั้น รัฐสามารถระบุจุดเริ่มต้นเพื่อแก้ไขปัญหา การติดตามผลดังกล่าวสามารถชี้ให้เห็นถึงช่องว่างที่ทำให้ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลเสี่ยงต่อการหาผลประโยชน์ที่ไม่เป็นธรรมหรือไม่ได้รับค่าตอบแทนจากมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของพวกเขา หรือลดทอนสิทธิตามจารีตประเพณีของพวกเขาที่มีต่อระบบนิเวศซึ่งจำเป็นต่อการปฏิบัติและการถ่ายทอดของมรดกภูมิปัญญา การติดตามผลในระดับโลกสามารถชี้ให้เห็นถึงการปฏิบัติที่ดีที่คิดค้นขึ้นในหลายประเทศ สามารถพิสูจน์ความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อสร้างสันติวัฒนธรรม และสามารถสนับสนุนความต้องการสำหรับระบบสากลต่าง ๆ ของการคุ้มครองตามกฎหมายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการแสดงออกทางวัฒนธรรมแบบดั้งเดิม

แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม

นโยบายและมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการสำหรับด้านเหล่านี้ อาจอยู่ภายใต้ขอบเขตของกระทรวงต่าง ๆ เช่น กระทรวงที่เกี่ยวข้องกับความยุติธรรม การพัฒนาชนบท สิ่งแวดล้อม และการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา อาจมีคณะที่ปรึกษาหรือกลไกการประสานงานที่มีตัวแทนจากกระทรวงดังกล่าว หากไม่มีหน่วยติดตามผล อาจต้องติดต่อกับทุกกระทรวงเพื่อตรวจสอบว่านโยบายและมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการดังกล่าวได้รับการพัฒนา และอยู่ระหว่างดำเนินการหรือไม่

แหล่งข้อมูลอื่น

- วารสารทางการหรือประมวลกฎหมาย และข้อบังคับทางกฎหมาย
- เอกสารนโยบายของกระทรวงที่เกี่ยวข้อง
- รายงานระดับประเทศต่ออนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ข้อ ๘(ญ)
- กลยุทธ์การพัฒนาที่ยั่งยืนแห่งชาติ เช่น แผน ๕ ปี หรือ แผน ๑๐ ปี
- การสำรวจหรือการวิจัยที่ดำเนินการโดยสถาบันการวิจัยที่ตรวจสอบด้านนโยบายที่เกี่ยวข้อง

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

<p>ตัวชี้วัด</p>	<p>๑๕. ขอบเขตที่ความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษาในสังคมได้รับการยอมรับ ทั้งโดยชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลที่เกี่ยวข้อง และสังคมโดยรวม</p>							
<p>ปัจจัยการประเมิน</p>	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๓ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p> <table border="1" data-bbox="344 511 1273 1028"> <tr> <td data-bbox="344 511 1072 680"> <p>๑๕.๑ ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลใช้ประโยชน์จากมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีของพวกเขา รวมถึงในบริบทของโครงการการพัฒนาที่ยั่งยืน</p> </td> <td data-bbox="1076 511 1273 680"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="344 686 1072 844"> <p>๑๕.๒ ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลใช้ประโยชน์จากมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อการสานเสวนาที่ส่งเสริมความเคารพซึ่งกันและกัน การแก้ไขความขัดแย้งอย่างสันติ และการสร้างสันติภาพ</p> </td> <td data-bbox="1076 686 1273 844"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="344 849 1072 1028"> <p>๑๕.๓ การแทรกแซงการพัฒนาต่าง ๆ ยอมรับความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในสังคม ในฐานะจุดกำเนิดของอัตลักษณ์และความต่อเนื่อง และในฐานะจุดกำเนิดของความรู้และทักษะ และส่งเสริมบทบาทของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในฐานะทรัพยากรเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน</p> </td> <td data-bbox="1076 849 1273 1028"> <p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๐ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๓</p> </td> </tr> </table>		<p>๑๕.๑ ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลใช้ประโยชน์จากมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีของพวกเขา รวมถึงในบริบทของโครงการการพัฒนาที่ยั่งยืน</p>		<p>๑๕.๒ ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลใช้ประโยชน์จากมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อการสานเสวนาที่ส่งเสริมความเคารพซึ่งกันและกัน การแก้ไขความขัดแย้งอย่างสันติ และการสร้างสันติภาพ</p>		<p>๑๕.๓ การแทรกแซงการพัฒนาต่าง ๆ ยอมรับความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในสังคม ในฐานะจุดกำเนิดของอัตลักษณ์และความต่อเนื่อง และในฐานะจุดกำเนิดของความรู้และทักษะ และส่งเสริมบทบาทของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในฐานะทรัพยากรเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน</p>	<p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๐ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๓</p>
<p>๑๕.๑ ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลใช้ประโยชน์จากมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีของพวกเขา รวมถึงในบริบทของโครงการการพัฒนาที่ยั่งยืน</p>								
<p>๑๕.๒ ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลใช้ประโยชน์จากมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อการสานเสวนาที่ส่งเสริมความเคารพซึ่งกันและกัน การแก้ไขความขัดแย้งอย่างสันติ และการสร้างสันติภาพ</p>								
<p>๑๕.๓ การแทรกแซงการพัฒนาต่าง ๆ ยอมรับความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในสังคม ในฐานะจุดกำเนิดของอัตลักษณ์และความต่อเนื่อง และในฐานะจุดกำเนิดของความรู้และทักษะ และส่งเสริมบทบาทของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในฐานะทรัพยากรเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน</p>	<p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๐ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๓</p>							
<p>ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และตัวชี้วัดอื่น ๆ</p>	<p>เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: ตัวชี้วัดนี้เกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ที่ดีและการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งเสริมต่อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑ (“ยุติความยากจนทุกรูปแบบในทุกที่”) และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๓ (“สร้างหลักประกันว่าคนมีชีวิตที่มีสุขภาพดีและส่งเสริมสวัสดิภาพสำหรับทุกคนในทุกวัย”) ความเป็นอยู่ที่ดีของมนุษย์ได้รับการกล่าวถึงในประเด็นของโครงสร้างพื้นฐานในเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๙.๑ ในขณะที่การแก้ไขความขัดแย้งและการสร้างสันติภาพเป็นองค์ประกอบของเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๖.๒ “ส่งเสริมนิติธรรมทั้งในระดับชาติและระหว่างประเทศ และสร้างหลักประกันว่าจะมีการเข้าถึงความยุติธรรมอย่างเท่าเทียมแก่ทุกคน” เช่นเดียวกับตัวชี้วัดอื่น ๆ ตัวชี้วัดนี้สนับสนุนเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ โดยสนับสนุนการ “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก”</p> <p>ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น ๆ: ในขณะที่ตัวชี้วัดที่ ๑๑-๑๔ กล่าวถึงนโยบายทางสิ่งแวดล้อม ตัวชี้วัดที่ ๑๕ ความนโยบายและมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการดังกล่าวได้นำไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นเพียงใด</p>							

<p>หลักการและ เหตุผลของการ ปฏิบัติ</p>	<p>ตัวชี้วัดนี้เน้นเรื่องความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่จะสามารถสนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืนและความเป็นอยู่ที่ดีของคนได้อย่างไร ด้วยเหตุนี้ ตัวชี้วัดนี้ประกอบด้วยมิติทางสิทธิมนุษยชนและความเป็นธรรมทางสังคมที่แข็งแกร่ง อนุสัญญาฯ พูดยถึงการกำหนดใช้ “นโยบายทั่วไปที่มุ่งส่งเสริมบทบาทของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในสังคม และเพื่อรวมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมดังกล่าวไว้ในแผนงานของโครงการต่าง ๆ” (ข้อ ๑๓(ก)) อย่างไรก็ตาม ควรคำนึงว่าการกำหนดนโยบายและการวางแผนการพัฒนาไม่ใช่กระบวนการที่เป็นนามธรรม แต่สามารถบรรลุผลได้เมื่อนำไปปฏิบัติผ่านโครงการและกิจกรรม การทดสอบในที่นี้ไม่ใช่เพื่อดูว่ามีนโยบายดังกล่าวหรือไม่ แต่เพื่อดูว่ามีการนำมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมไปใช้ประโยชน์เพื่อพัฒนาความเป็นอยู่ที่ดีหรือไม่</p>
<p>คำสำคัญ</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ชุมชน กลุ่มชน หรือในบางกรณี ปัจเจกบุคคล • การพัฒนาที่ยั่งยืน

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล

การติดตามผลตัวชี้วัดนี้สามารถชี้ให้เห็นถึงขอบเขตของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลที่สามารถได้รับประโยชน์จากนโยบายและมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารจัดการเพื่อพัฒนาความเป็นอยู่ที่ดีและคุณภาพชีวิตของพวกเขา (ปัจจัยการประเมินที่ ๑๕.๑ และ ๑๕.๒) นอกจากนี้ การติดตามผลของปัจจัยการประเมินที่ ๑๕.๓ สามารถตรวจสอบได้ว่าการแทรกแซงการพัฒนาของรัฐภาคีบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ในกรอบนโยบายหรือไม่ และจะนำมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในฐานทรัพยากรเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนได้อย่างไร

ในประเทศต่าง ๆ ที่ประสบปัญหาด้านการสู้รบ การติดตามผลตัวชี้วัดนี้สามารถสนับสนุนการป้องกันความขัดแย้ง และ/หรือ การสร้างความปรองดองภายหลังความขัดแย้ง การติดตามผลในระดับโลกสามารถระบุกลยุทธ์และการดำเนินงานที่สร้างสรรค์ที่ปฏิบัติโดยประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก และสามารถเสนอตัวอย่างของการปฏิบัติที่ดีที่มีประสิทธิภาพ โดยชี้ให้เห็นถึงโอกาสเพื่อความร่วมมือและการแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศ

แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม

ผู้ที่รับผิดชอบด้านการติดตามผลและการรายงานอาจต้องตรวจสอบแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เพื่อระบุตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมของกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม การสำรวจตามระยะกับผู้มีบทบาทด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหรือการทบทวนรายงานข่าวและงานวิจัยเชิงวิชาการ สามารถเป็นแนวทางสำคัญเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล หากมีคณะที่ปรึกษาและกลไกการประสานงานที่ครอบคลุมในวงกว้างสามารถเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญสำหรับตัวชี้วัดนี้เช่นกัน

แหล่งข้อมูลอื่น

- รายงานขององค์กรเอกชน (NGOs) สมาคมชุมชน และผู้มีบทบาทและการปฏิบัติต่าง ๆ ของพวกเขา
- จดหมายข่าว แลกเปลี่ยน หรือเว็บไซต์ของสมาคมวิชาชีพหรือเครือข่ายของนักวิจัย
- รายงานข่าวของกิจกรรมริเริ่มโดยชุมชนเป็นฐานหรือการแทรกแซงการส่งเสริมและรักษา

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

<p>ตัวชี้วัด</p>	<p>๑๖. ขอบเขตที่ความสำคัญด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมได้รับการยอมรับผ่านแผนและโครงการที่ครอบคลุม ที่สนับสนุนความเคารพต่อตนเองและความเคารพซึ่งกันและกัน</p>					
<p>ปัจจัยการประเมิน</p>	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๒ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p> <table border="1" data-bbox="376 515 1292 1070"> <tr> <td data-bbox="376 515 962 851"> <p>๑๖.๑ แผนและโครงการด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมครอบคลุมทุกภาคส่วนและทุกชนชั้นในสังคม รวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียงคนพื้นเมือง</p> <ul style="list-style-type: none"> • กลุ่มชนที่มีอัตลักษณ์ชาติพันธุ์แตกต่าง • ผู้ย้ายถิ่น ผู้อพยพ และ ผู้ลี้ภัย • คนทุกวัย • คนทุกเพศ • บุคคลทุพพลภาพ • สมาชิกของกลุ่มคนชายขอบ </td> <td data-bbox="962 515 1292 851"> <p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๐ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๒ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๔ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๙๔ หลักจริยธรรมที่ ๑ หลักจริยธรรมที่ ๒ หลักจริยธรรมที่ ๔ หลักจริยธรรมที่ ๙ หลักจริยธรรมที่ ๑๐</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="376 851 962 1070"> <p>๑๖.๒ ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลสนับสนุนความเคารพต่อตนเองและความเคารพซึ่งกันและกันผ่านแผนและโครงการด้านการส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั่วไป และ/หรือ รายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง ไม่ว่าจะได้รับการขึ้นทะเบียนหรือไม่</p> </td> <td data-bbox="962 851 1292 1070"> <p>ข้อ ๑ ของอนุสัญญาฯ ข้อ ๒ ของอนุสัญญาฯ ข้อ ๑๔(ก) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๐ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๗ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๕</p> </td> </tr> </table>		<p>๑๖.๑ แผนและโครงการด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมครอบคลุมทุกภาคส่วนและทุกชนชั้นในสังคม รวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียงคนพื้นเมือง</p> <ul style="list-style-type: none"> • กลุ่มชนที่มีอัตลักษณ์ชาติพันธุ์แตกต่าง • ผู้ย้ายถิ่น ผู้อพยพ และ ผู้ลี้ภัย • คนทุกวัย • คนทุกเพศ • บุคคลทุพพลภาพ • สมาชิกของกลุ่มคนชายขอบ 	<p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๐ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๒ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๔ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๙๔ หลักจริยธรรมที่ ๑ หลักจริยธรรมที่ ๒ หลักจริยธรรมที่ ๔ หลักจริยธรรมที่ ๙ หลักจริยธรรมที่ ๑๐</p>	<p>๑๖.๒ ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลสนับสนุนความเคารพต่อตนเองและความเคารพซึ่งกันและกันผ่านแผนและโครงการด้านการส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั่วไป และ/หรือ รายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง ไม่ว่าจะได้รับการขึ้นทะเบียนหรือไม่</p>	<p>ข้อ ๑ ของอนุสัญญาฯ ข้อ ๒ ของอนุสัญญาฯ ข้อ ๑๔(ก) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๐ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๗ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๕</p>
<p>๑๖.๑ แผนและโครงการด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมครอบคลุมทุกภาคส่วนและทุกชนชั้นในสังคม รวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียงคนพื้นเมือง</p> <ul style="list-style-type: none"> • กลุ่มชนที่มีอัตลักษณ์ชาติพันธุ์แตกต่าง • ผู้ย้ายถิ่น ผู้อพยพ และ ผู้ลี้ภัย • คนทุกวัย • คนทุกเพศ • บุคคลทุพพลภาพ • สมาชิกของกลุ่มคนชายขอบ 	<p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๐ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๒ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๔ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๙๔ หลักจริยธรรมที่ ๑ หลักจริยธรรมที่ ๒ หลักจริยธรรมที่ ๔ หลักจริยธรรมที่ ๙ หลักจริยธรรมที่ ๑๐</p>					
<p>๑๖.๒ ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลสนับสนุนความเคารพต่อตนเองและความเคารพซึ่งกันและกันผ่านแผนและโครงการด้านการส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั่วไป และ/หรือ รายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง ไม่ว่าจะได้รับการขึ้นทะเบียนหรือไม่</p>	<p>ข้อ ๑ ของอนุสัญญาฯ ข้อ ๒ ของอนุสัญญาฯ ข้อ ๑๔(ก) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๐ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๗ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๕</p>					
<p>ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และตัวชี้วัดอื่น ๆ</p>	<p>เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: ตัวชี้วัดที่ ๑๖ เสริมต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนหลายข้อ รวมถึงเป้าประสงค์ที่ ๑๑.๔ “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก” และเป้าประสงค์ที่ ๑๑.๓ “ยกระดับการพัฒนาเมืองและขีดความสามารถให้ครอบคลุมและยั่งยืน เพื่อการวางแผนและการบริหารจัดการการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์อย่างมีส่วนร่วม บูรณาการและยั่งยืนในทุกประเทศ” นอกจากนี้ ตัวชี้วัดนี้ตอบสนองต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๕.๕ ซึ่งเกี่ยวข้องกับภารกิจที่มีส่วนร่วมอย่างเต็มที่และมีประสิทธิผล” ในการตัดสินใจ และเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๕.๓ ซึ่งเรียกร้องให้ “ส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศและการให้อำนาจแก่ผู้หญิงและเด็กหญิงทุกคนในทุกระดับ” แนวคิดด้านความครอบคลุมได้รับการรวมเข้าในเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๐.๒ ซึ่งสนับสนุน “ความครอบคลุมด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองสำหรับทุกคน โดยไม่คำนึงถึงอายุ เพศ ความบกพร่องทางร่างกาย เชื้อชาติ ชาติพันธุ์ แหล่งกำเนิด ศาสนา หรือสถานะทางเศรษฐกิจหรืออื่น ๆ” และเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๐.๓ ซึ่งมุ่งเน้น “สร้างหลักประกันว่าจะมีโอกาสที่เท่าเทียมและลดความไม่เสมอภาคของผลลัพธ์” ประการสุดท้าย เป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๐.๗ กล่าวถึงความจำเป็นเพื่อ “อพยพและเคลื่อนย้ายคนให้เป็นไปด้วยความสงบปลอดภัย เป็นไปตามระเบียบ และมีความรับผิดชอบ”</p>					

ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น ๆ: ตัวชี้วัดนี้กำหนดหลักการทั่วไปของความครอบคลุมและความเสมอภาค และเป้าหมายโดยรวมของการสนับสนุนความเคารพต่อตนเองและความเคารพซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นค่านิยมหลักที่เน้นแผนและโครงการด้านการส่งเสริมและรักษาโดยไม่คำนึงถึงขอบเขตหรือจุดสนใจเฉพาะ ดังนั้น ตัวชี้วัดนี้เสริมต่อตัวชี้วัดที่ ๑๑ ซึ่งเกี่ยวข้องกับแผนด้านการส่งเสริมและรักษา ไม่ว่าจะเพื่อรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั่วไปหรือรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง นอกจากนี้ ยังกำหนดแนวทางที่เน้นย้ำตัวชี้วัดที่ ๑๗-๒๐ ซึ่งกล่าวถึงโครงการด้านการสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษาโดยเฉพาะ รวมถึงตัวชี้วัดที่ ๒๒ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการติดตามผลของโครงการด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

หลักการและเหตุผลของการปฏิบัติ

ตัวชี้วัดนี้เกี่ยวข้องกับหลักการสำคัญของอนุสัญญาฯ ดังที่กล่าวถึงในหลักจริยธรรมเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ข้อกำหนดให้มี “ความเคารพซึ่งกันและกันระหว่างชุมชนทั้งหลาย กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล” ดังที่ปรากฏในคำจำกัดความของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของอนุสัญญาฯ (ข้อ ๒.๑) และวัตถุประสงค์ของอนุสัญญาฯ เพื่อ “ประกันว่าจะเกิดความเคารพต่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลที่เกี่ยวข้อง” (ข้อ ๑(ข)) แสดงให้เห็นถึงความเคารพต่อบุคคลรวมถึงมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของพวกเขา หลักการด้านความครอบคลุมและการไม่เลือกปฏิบัติเป็นคุณค่าพื้นฐานของสหประชาชาติที่แสดงออกผ่านยูเนสโก และได้รับการกล่าวถึงในแนวปฏิบัติการดำเนินงานตามอนุสัญญาฯว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และหลักจริยธรรม ข้อ ๑๕ ซึ่งกล่าวถึง “การมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางที่สุด ของชุมชน กลุ่มชน และหากเป็นการเหมาะสมให้มีปัจเจกบุคคล” เพื่อส่งเสริมและรักษา และจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ได้รวมด้านคุณค่าของความครอบคลุมไว้เช่นกัน

คำสำคัญ

- อย่างครอบคลุม (ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย)
- ภาคส่วนและชนชั้นต่าง ๆ ในสังคม
- คนพื้นเมือง
- กลุ่มชนที่มีอัตลักษณ์ชาติพันธุ์แตกต่าง
- ผู้ย้ายถิ่น ผู้อพยพ และผู้ลี้ภัย
- คนทุกเพศ
- บุคคลทุกพลภาพ
- สมาชิกของกลุ่มคนชายขอบ
- ชุมชน กลุ่มชน หรือในบางกรณี บัณฑิตบุคคล
- รายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- การขึ้นบัญชี (ไม่ว่าได้รับการขึ้นบัญชีหรือไม่)

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล

การติดตามผลสามารถช่วยให้รู้กำหนดขอบเขตของแผนและโครงการด้านการส่งเสริมและรักษาว่าครอบคลุมมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้แล้วหรือไม่ และอาจมีอุปสรรคที่ไม่คาดคิดขัดขวางการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ของชุมชน กลุ่มชน หรือปัจเจกบุคคลหรือไม่ นอกจากนี้ การติดตามผลสามารถช่วยให้รัฐตรวจสอบได้ว่ากิจกรรมด้านการส่งเสริมและรักษาสันับสนุนความเคารพต่อตนเองและความเคารพซึ่งกันและกันโดยแท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับอนุสัญญาฯ นอกจากนี้ ยังสามารถช่วยให้รัฐระบุกรณีที่แผนและโครงการด้านการส่งเสริมและรักษาอาจมีผลกระทบในทางตรงข้ามและไม่คาดคิดในระดับโลก การติดตามผลของตัวชี้วัดนี้ช่วยให้รัฐต่าง ๆ สามารถตัดสินใจร่วมกันว่ามีช่องว่างที่เป็นระบบหรือไม่คาดคิดด้านการเข้าถึงและการมีส่วนร่วมในอนุสัญญาฯ และทำให้มั่นใจว่าอนุสัญญาฯ นี้สนับสนุนความเคารพต่อตนเองและความเคารพซึ่งกันและกัน แทนที่จะทำให้ลดทอนความเคารพลง

แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม

เช่นเดียวกับตัวชี้วัดที่ ๑๕ ผู้ที่รับผิดชอบด้านการติดตามผลและการรายงานอาจต้องตรวจสอบแหล่งข้อมูลต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง เพื่อระบุตัวอย่างว่าความครอบคลุมได้รับการประกันภายใต้แผนและโครงการด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างไร การสำรวจตามระยะกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหรือการทบทวนรายงานข่าวและงานวิจัยเชิงวิชาการอาจเป็นแนวทางสำคัญเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล หากมีคณะที่ปรึกษาและกลไกการประสานงานที่ครอบคลุมในวงกว้างอาจเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญสำหรับตัวชี้วัดนี้เช่นกัน

แหล่งข้อมูลอื่น

- รายงานด้านการดำเนินการเพื่อแผนด้านการส่งเสริมและรักษาสำหรับรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ได้รับการขึ้นบัญชีของอนุสัญญาฯ หรือทะเบียนแห่งชาติ
- รายงานขององค์กรเอกชน (NGOs) สมาคมชุมชน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่น ๆ ด้านแผนและโครงการด้านการส่งเสริมและรักษาของพวกเขา
- จดหมายข่าว แลกเปลี่ยน หรือเว็บไซต์ของสมาคมวิชาชีพหรือเครือข่ายของนักวิจัย
- รายงานข่าวด้านแผนและโครงการด้านการส่งเสริมและรักษา

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

<p>ตัวชี้วัด</p>	<p>๑๗. ขอบเขตที่ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางเพื่อสร้างความตระหนักเกี่ยวกับความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษา</p>	
<p>ปัจจัยการประเมิน</p>	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๕ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p>	
<p>๑๗.๑ การดำเนินการด้านการสร้างความตระหนักสะท้อนการมีส่วนร่วมที่ครอบคลุมและกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ของชุมชนกลุ่มชน และปัจเจกบุคคลที่เกี่ยวข้อง</p>	<p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๑</p>	
<p>๑๗.๒ รักษาฉันทานุมัติที่ได้รับการรับรู้ เห็นพ้อง บอกรับแจ้งล่วงหน้า และเป็นอิสระของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดกิจกรรมด้านการสร้างความตระหนักที่เกี่ยวข้องกับรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจงของพวกเขา</p>	<p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๑</p>	
<p>๑๗.๓ สิทธิของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล และความชื่นชอบทางจิตใจและทางวัตถุได้รับการคุ้มครองอย่างเหมาะสมเมื่อสร้างความตระหนักเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของพวกเขา</p>	<p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๑(ข) แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๑(ง) แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๔ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๗๑ หลักจริยธรรมที่ ๗</p>	
<p>๑๗.๔ เยาวชนมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในกิจกรรมด้านการสร้างความตระหนัก รวมถึงการรวบรวมและการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชุมชนและกลุ่มชนของพวกเขา</p>	<p>ข้อ ๑(ก)(๑) ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๗(ฉ)</p>	
<p>๑๗.๕ ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และสื่อรูปแบบอื่น โดยเฉพาะสื่อสมัยใหม่ เพื่อสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษา</p>		

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล

การติดตามผลของตัวชี้วัดนี้สามารถช่วยให้รัฐกำหนดขอบเขตของการสร้างความตระหนักเกี่ยวกับความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ได้รับการดำเนินการในลักษณะที่ตอบสนองต่ออนุสัญญาฯ และแนวปฏิบัติการดำเนินการตามอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ การติดตามผลสามารถประเมินว่ากิจกรรมดังกล่าวได้รับประโยชน์จากการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลหรือไม่ และการมีส่วนร่วมนั้นครอบคลุมและสมัครใจหรือไม่ นอกจากนี้ ยังสามารถช่วยประกันว่าเยาวชนจะมีส่วนร่วม และสิทธิตลอดจนความขึ้นชอบทางจิตใจและทางวัตถุของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลจะได้รับการคุ้มครองอย่างเต็มที่ในระดับโลก การติดตามผลสามารถทำให้เกิดความสนใจด้านกิจกรรมริเริ่มในขอบเขตนี้

แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม

ในหลายกรณี แหล่งข้อมูลที่สำคัญอาจเป็นความรับผิดชอบของหน่วยงานที่มีอำนาจของรัฐในขอบเขตของข้อมูล การสื่อสาร และสื่อ หากรัฐมีคณะที่ปรึกษาหรือกลไกการประสานงานอาจให้ตัวแทนของสื่อหรือบุคคลอื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างแข็งขันเพื่อสร้างความตระหนักเข้าร่วม และพวกเขาสามารถให้ข้อมูลเพิ่มเติมได้ ปัจจัยการประเมินที่ ๑๗.๒ และ ๑๗.๓ อาจอ้างอิงถึงหลักการที่ได้รับการตีพิมพ์ที่แนะแนวกิจกรรมด้านการสร้างความตระหนักเนื่องจากกิจกรรมสร้างความตระหนักส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมสาธารณะ จึงสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ทันที

แหล่งข้อมูลอื่น

- สิ่งพิมพ์ รายงาน และรายชื่อสื่ออื่น ๆ ด้านการสร้างความตระหนัก
- จรรยาบรรณหรือแนวทางสำหรับสื่อและอื่น ๆ เกี่ยวข้องกับการสร้างความตระหนัก
- เครื่องมือทางกฎหมายและนโยบายที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินทางปัญญา
- เว็บไซต์และรายงานของกระทรวงสารสนเทศ กระทรวงการสื่อสาร และ/หรือ กระทรวงเยาวชน
- เว็บไซต์ บล็อก การบันทึกวีดิโอ และประกาศสื่อสังคมออนไลน์
- กลุ่มและชุมชนสื่อสังคมออนไลน์

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

<p>ตัวชี้วัด</p>	<p>๑๘. ขอบเขตที่สื่อมีส่วนร่วมกับ การสร้างความตระหนักด้านความสำคัญของมรดก ภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษา และการส่งเสริมความเข้าใจ และความเคารพซึ่งกันและกัน</p>									
<p>ปัจจัยการ ประเมิน</p>	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๔ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p> <table border="1" data-bbox="376 515 1295 1142"> <tr> <td data-bbox="376 515 1096 724"> <p>๑๘.๑ รายงานข่าวสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของมรดก ภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษา และการส่งเสริมความเคารพซึ่งกันและกันระหว่างชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล</p> </td> <td data-bbox="1096 515 1295 724"> <p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๑๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๑๒ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๑๓</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="376 724 1096 875"> <p>๑๘.๒ จัดและดำเนินกิจกรรมหรือโครงการด้านความร่วมมือเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและองค์กรสื่อด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม รวมถึงกิจกรรมการเสริมสร้างศักยภาพ</p> </td> <td data-bbox="1096 724 1295 875"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="376 875 1096 1026"> <p>๑๘.๓ รายการสื่อด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมครอบคลุมและใช้ ภาษาของชุมชนและกลุ่มชนที่เกี่ยวข้อง และ/หรือ กล่าวถึงกลุ่มเป้าหมายที่แตกต่างกัน</p> </td> <td data-bbox="1096 875 1295 1026"> <p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๑๒ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๑๓</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="376 1026 1096 1142"> <p>๑๘.๔ รายงานข่าวด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริม และรักษาสอดคล้องกับแนวคิดและค้ำพิชัยปฏิบัติของอนุสัญญาฯ</p> </td> <td data-bbox="1096 1026 1295 1142"></td> </tr> </table>		<p>๑๘.๑ รายงานข่าวสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของมรดก ภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษา และการส่งเสริมความเคารพซึ่งกันและกันระหว่างชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล</p>	<p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๑๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๑๒ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๑๓</p>	<p>๑๘.๒ จัดและดำเนินกิจกรรมหรือโครงการด้านความร่วมมือเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและองค์กรสื่อด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม รวมถึงกิจกรรมการเสริมสร้างศักยภาพ</p>		<p>๑๘.๓ รายการสื่อด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมครอบคลุมและใช้ ภาษาของชุมชนและกลุ่มชนที่เกี่ยวข้อง และ/หรือ กล่าวถึงกลุ่มเป้าหมายที่แตกต่างกัน</p>	<p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๑๒ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๑๓</p>	<p>๑๘.๔ รายงานข่าวด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริม และรักษาสอดคล้องกับแนวคิดและค้ำพิชัยปฏิบัติของอนุสัญญาฯ</p>	
<p>๑๘.๑ รายงานข่าวสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของมรดก ภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษา และการส่งเสริมความเคารพซึ่งกันและกันระหว่างชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล</p>	<p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๑๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๑๒ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๑๓</p>									
<p>๑๘.๒ จัดและดำเนินกิจกรรมหรือโครงการด้านความร่วมมือเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและองค์กรสื่อด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม รวมถึงกิจกรรมการเสริมสร้างศักยภาพ</p>										
<p>๑๘.๓ รายการสื่อด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมครอบคลุมและใช้ ภาษาของชุมชนและกลุ่มชนที่เกี่ยวข้อง และ/หรือ กล่าวถึงกลุ่มเป้าหมายที่แตกต่างกัน</p>	<p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๑๒ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๑๓</p>									
<p>๑๘.๔ รายงานข่าวด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริม และรักษาสอดคล้องกับแนวคิดและค้ำพิชัยปฏิบัติของอนุสัญญาฯ</p>										
<p>ความสัมพันธ์กับ เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และตัวชี้วัดอื่น ๆ</p>	<p>เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: นอกจากเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ ซึ่งกล่าวถึงการคุ้มครองและส่งเสริมและรักษามรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก ตัวชี้วัดนี้ตอบสนองต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๗.๑๗ “สนับสนุนและส่งเสริมหุ้นส่วนความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาครัฐ-ภาคเอกชน และประชาสังคม โดยสร้างจาก ประสิทธิภาพและกลยุทธ์ด้านทรัพยากรของหุ้นส่วน”</p> <p>ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น ๆ: ในขณะที่ตัวชี้วัดที่ ๑๗ เกี่ยวข้องกับชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล และบทบาทของพวกเขาในการสร้างความตระหนักต่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ตัวชี้วัดนี้ให้ความสนใจกับบทบาทของสื่อ ในฐานะภาคส่วนที่เกี่ยวข้องมากที่สุดด้านการสร้างความตระหนักดังกล่าว ตัวชี้วัดที่ ๑๙ ให้ความสนใจกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของมาตรการการสร้างความตระหนัก ในขณะที่ตัวชี้วัดที่ ๒๐ เกี่ยวข้องกับลักษณะการดำเนินการของมาตรการดังกล่าว การเสริมสร้างขีดความสามารถขององค์กรสื่อ (ปัจจัยการประเมินที่ ๑๘.๒) เสริมต่อการฝึกอบรมและกิจกรรมด้านการเสริมสร้างศักยภาพอื่น ๆ ที่กล่าวถึงในตัวชี้วัดที่ ๒ ๓ และ ๔ ส่วนตัวชี้วัดที่ ๒๑ กล่าวถึงความร่วมมือเพื่อส่งเสริมและรักษากับผู้มีบทบาท</p>									

**หลักการและ
เหตุผลของการ
ปฏิบัติ**

ตามที่ระบุไว้ในตัวชี้วัดที่ ๑๗ วัตถุประสงค์หนึ่งของอนุสัญญาฯ คือ “เพื่อเพิ่มความตระหนักในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติถึงความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และให้เกิดความชื่นชมร่วมกัน” (ข้อ ๑(ค)) สื่อมวลชนเป็นภาคีสำคัญในความพยายามนี้ ไม่ว่าจะป็นหน่วยงานเอกชนหรือดำเนินการภายใต้การอุปถัมภ์ของรัฐ ความร่วมมือหรือการเป็นภาคีระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและองค์กรสื่อด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมช่วยให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้รับประโยชน์จากการเข้าถึงและศักยภาพทางเทคนิคขององค์กรสื่อ ในขณะที่องค์กรสื่อได้รับความรู้และความเชี่ยวชาญจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องซึ่งเป็นประโยชน์เช่นกัน เพื่อที่จะถ่ายทอดข้อมูลเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและความสำคัญของการส่งเสริมและรักษาอย่างกว้างขวางและถูกต้องที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ สื่อควรครอบคลุมและมุ่งสื่อสารกับผู้ชมที่หลากหลายด้วยภาษาถิ่นของเขา การเสริมสร้างศักยภาพของสื่อเป็นสิ่งสำคัญเพื่อประกันว่าพวกเขาจะได้รับความเข้าใจที่เพียงพอต่อแนวคิดและศัพท์บัญญัติของอนุสัญญาฯ และสามารถสนับสนุนการส่งเสริมและรักษาและส่งเสริมความเคารพซึ่งกันและกันอย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ

- ชุมชน กลุ่มชน หรือในบางกรณีปัจเจกบุคคล
- ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง
- อย่างครอบคลุม (ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย)

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล	<p>การติดตามผลตัวชี้วัดนี้อาจช่วยให้รัฐประเมินผลกระทบกว้าง ๆ ที่สื่อมวลชนสร้างขึ้น และศักยภาพของสื่อมวลชนทั้งเมื่อช่วยส่งเสริมคุณค่าของอนุสัญญาฯ อย่างมีประสิทธิภาพ หรือเมื่อสื่อสารข้อมูลที่ไม่ชัดเจนหรือขัดต่ออนุสัญญาฯ ซึ่งบ่อยครั้งเกิดขึ้นอย่างไม่ตั้งใจ ดังนั้น รัฐจะสามารถมองหาโอกาสเพื่อเพิ่มการมีส่วนร่วมของสื่อเพื่อดำเนินการภายใต้อนุสัญญาฯ และเสริมสร้างศักยภาพสื่อได้ การติดตามผลในระดับโลกช่วยให้รัฐสามารถระบุการปฏิบัติและรูปแบบหรือต้นแบบที่ดีเพื่อความร่วมมือที่อาจสร้างแรงบันดาลใจให้พัฒนาความพยายามที่คล้ายคลึงกันในที่อื่น ๆ</p>
แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม	<p>โดยธรรมชาติแล้ว สื่อมวลชนพยายามเข้าถึงผู้คนในวงกว้าง ดังนั้น ผู้ที่รับผิดชอบด้านการติดตามผลและการรายงานจึงอยู่ในกลุ่มเป้าหมายของสื่อ และข้อมูลในปริมาณที่เหมาะสมควรเข้าถึงได้อย่างง่ายและเป็นสาธารณะ หากรัฐภาคีมีคณะที่ปรึกษาหรือกลไกการประสานงานซึ่งมีตัวแทนของสื่อเข้าร่วม อาจเป็นแหล่งทางข้อมูลเกี่ยวกับตัวอย่างความร่วมมือเฉพาะด้านได้</p> <p>แหล่งข้อมูลอื่น</p> <ul style="list-style-type: none">• โทรทัศน์และวิทยุกระจายเสียง และจดหมายเหตุ• หนังสือพิมพ์และนิตยสาร• เว็บไซต์ขององค์กรสื่อ• เว็บไซต์และรายงานของกระทรวงการสารสนเทศหรือกระทรวงการสื่อสาร• คำร้องขอหรือรายงานด้านงบประมาณที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมด้านการประสานงาน รวมถึงโครงการด้านการเสริมสร้างศักยภาพ

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

<p>ตัวชี้วัด</p>	<p>๑๙. ขอบเขตที่มาตรการข้อมูลสาธารณะสร้างความตระหนักเกี่ยวกับความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษา และส่งเสริมความเข้าใจและความเคารพซึ่งกันและกัน</p>								
<p>ปัจจัยการประเมิน</p>	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๔ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p> <table border="1"> <tr> <td data-bbox="348 511 1072 638"> <p>๑๙.๑ ผู้ปฏิบัติและผู้ถือครองมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมได้รับการยอมรับอย่างสาธารณะและครอบคลุมผ่านนโยบายและโครงการต่าง ๆ</p> </td> <td data-bbox="1076 511 1273 638"> <p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๕(ง)</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="348 644 1072 784"> <p>๑๙.๒ จัดงานสาธารณะที่เกี่ยวข้องกับความสำคัญและการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และอนุสัญญาฯ เพื่อชุมชนกลุ่มชน และปัจเจกบุคคล สาธารณะชนทั่วไป นักวิจัย สื่อ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่น ๆ</p> </td> <td data-bbox="1076 644 1273 784"> <p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๕(ข)</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="348 789 1072 875"> <p>๑๙.๓ สนับสนุนโครงการที่ส่งเสริมและเผยแพร่การปฏิบัติที่ดีด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> </td> <td data-bbox="1076 789 1273 875"> <p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๖</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="348 880 1072 997"> <p>๑๙.๔ ข้อมูลสาธารณะเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมส่งเสริมให้เกิดความเคารพซึ่งกันและกัน และการชื่นชมภายในและระหว่างชุมชนและกลุ่มชน</p> </td> <td data-bbox="1076 880 1273 997"> <p>ข้อ ๑๔(ก)(๑) ของอนุสัญญาฯ</p> </td> </tr> </table>	<p>๑๙.๑ ผู้ปฏิบัติและผู้ถือครองมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมได้รับการยอมรับอย่างสาธารณะและครอบคลุมผ่านนโยบายและโครงการต่าง ๆ</p>	<p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๕(ง)</p>	<p>๑๙.๒ จัดงานสาธารณะที่เกี่ยวข้องกับความสำคัญและการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และอนุสัญญาฯ เพื่อชุมชนกลุ่มชน และปัจเจกบุคคล สาธารณะชนทั่วไป นักวิจัย สื่อ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่น ๆ</p>	<p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๕(ข)</p>	<p>๑๙.๓ สนับสนุนโครงการที่ส่งเสริมและเผยแพร่การปฏิบัติที่ดีด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>	<p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๖</p>	<p>๑๙.๔ ข้อมูลสาธารณะเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมส่งเสริมให้เกิดความเคารพซึ่งกันและกัน และการชื่นชมภายในและระหว่างชุมชนและกลุ่มชน</p>	<p>ข้อ ๑๔(ก)(๑) ของอนุสัญญาฯ</p>
<p>๑๙.๑ ผู้ปฏิบัติและผู้ถือครองมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมได้รับการยอมรับอย่างสาธารณะและครอบคลุมผ่านนโยบายและโครงการต่าง ๆ</p>	<p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๕(ง)</p>								
<p>๑๙.๒ จัดงานสาธารณะที่เกี่ยวข้องกับความสำคัญและการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และอนุสัญญาฯ เพื่อชุมชนกลุ่มชน และปัจเจกบุคคล สาธารณะชนทั่วไป นักวิจัย สื่อ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่น ๆ</p>	<p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๕(ข)</p>								
<p>๑๙.๓ สนับสนุนโครงการที่ส่งเสริมและเผยแพร่การปฏิบัติที่ดีด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>	<p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๑๐๖</p>								
<p>๑๙.๔ ข้อมูลสาธารณะเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมส่งเสริมให้เกิดความเคารพซึ่งกันและกัน และการชื่นชมภายในและระหว่างชุมชนและกลุ่มชน</p>	<p>ข้อ ๑๔(ก)(๑) ของอนุสัญญาฯ</p>								
<p>ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนและตัวชี้วัดอื่น ๆ</p>	<p>เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: เช่นเดียวกับตัวชี้วัดอื่น ๆ ตัวชี้วัดนี้สนับสนุนเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก”</p> <p>ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น ๆ: ตัวชี้วัดนี้กล่าวถึงเนื้อหาและวัตถุประสงค์ด้านการสร้างความตระหนักและมาตรการข้อมูลสาธารณะและผลกระทบที่เกิดขึ้น ดังนั้น ตัวชี้วัดนี้เสริมต่อตัวชี้วัดที่ ๑๗ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลในมาตรการดังกล่าว และตัวชี้วัดที่ ๑๘ ซึ่งให้ความสำคัญกับบทบาทของสื่อมวลชน ในทางกลับกัน ตัวชี้วัดที่ ๒๐ เกี่ยวข้องกับลักษณะการดำเนินการด้านการสื่อสาร ตัวชี้วัดที่ ๑๕ และ ๑๖ กล่าวถึงความเคารพซึ่งกันและกัน และการชื่นชม ในบริบทของความพยายามโดยชุมชนเป็นฐาน และแผนและโครงการด้านการส่งเสริมและรักษา ส่วนการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างประเทศเกี่ยวกับการปฏิบัติที่ดีที่ตีพิมพ์ปรากฏในตัวชี้วัดที่ ๒๔</p>								

<p>หลักการและ เหตุผลของการ ปฏิบัติ</p>	<p>ตัวชี้วัดที่ ๑๗ และ ๑๘ กล่าวถึงวัตถุประสงค์หนึ่งของอนุสัญญาฯ กล่าวคือ “เพื่อเพิ่มความตระหนักในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติถึงความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และให้เกิดความชื่นชมร่วมกัน” (ข้อ ๑(ค)) ตัวชี้วัดนี้ให้ความสนใจกับความพยายามในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ ไม่ว่าจะดำเนินการโดยตรงผ่านรัฐภาคี องค์กรสื่อ หรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่น ๆ แนวปฏิบัติที่ดำเนินการดำเนินงานตามอนุสัญญาฯ ด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับความสำคัญสำหรับหลักการและมาตรการข้อมูลสาธารณะต่าง ๆ ว่าควรดำเนินการอย่างไรให้ดีที่สุด โดยคำนึงถึงความครอบคลุมและจุดมุ่งหมายด้านการส่งเสริมความเคารพซึ่งกันและกันและการชื่นชมในลักษณะมีส่วนร่วม ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติที่ดีด้านการส่งเสริมและรักษา ตามเจตนารมณ์ของข้อที่ ๑๙ ของอนุสัญญาฯ</p>
<p>คำสำคัญ</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ผู้ปฏิบัติและผู้ถือครอง • นโยบาย • ชุมชน กลุ่มชน หรือในบางกรณี ปัจเจกบุคคล • ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง • การเผยแพร่

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล

การติดตามผลสามารถช่วยกำหนดขอบเขตที่มาตรการข้อมูลสาธารณะจะบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งใจไว้และเกิดผลกระทบที่ต้องการ การติดตามผลยังสามารถแจ้งเตือนรัฐว่ากิจกรรมด้านการสร้างความตระหนักรู้ของประชาชนมีความสำคัญของผู้ปฏิบัติและผู้ถือครอง หรือลดทอนความเคารพซึ่งกันและกันลงหรือไม่

ในระดับโลก การติดตามผลสามารถระบุกลยุทธ์ที่ประสบความสำเร็จเพื่อสร้างความตระหนักและหารัฐเผยแพร่การปฏิบัติที่ดีด้านการส่งเสริมและรักษาในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ การปฏิบัติที่ดีเหล่านี้สามารถเป็นแรงบันดาลใจให้กับประเทศอื่น ๆ

แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม

เช่นเดียวกับตัวชี้วัดที่ ๑๗ หน่วยงานที่รับผิดชอบอาจเป็นผู้ดูแลแหล่งข้อมูลสำคัญในขอบเขตของข้อมูล การสื่อสาร และสื่อ ผู้ที่เกี่ยวข้องด้านการติดตามผลและการรายงานสามารถรายงานเรื่องมาตรการและผลกระทบโดยอิงจากประสบการณ์ของพวกเขา หากรัฐมีคณะที่ปรึกษาหรือกลไกการประสานงาน อาจมีตัวแทนด้านการสร้างความตระหนักที่สามารถให้ข้อมูลเสริมได้

แหล่งข้อมูลอื่น

- สิ่งพิมพ์ รายงาน และรายชื่อสื่อด้านการสร้างความตระหนัก
- เว็บไซต์และรายงานของกระทรวงสารสนเทศ และ/หรือ กระทรวงการสื่อสาร
- เว็บไซต์ บล็อก การบันทึกวีดิโอ และประกาศสื่อสังคมออนไลน์
- กลุ่มและชุมชนสื่อสังคมออนไลน์

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

ตัวชี้วัด	๒๐. ขอบเขตที่โครงการด้านการสร้างความตระหนักของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม เคารพหลักจริยธรรมที่เกี่ยวข้อง					
ปัจจัยการประเมิน	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๒ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p> <table border="1" data-bbox="379 487 1295 729"> <tr> <td data-bbox="379 487 1096 611">๒๐.๑ กิจกรรมด้านการสร้างความตระหนักเคารพหลักจริยธรรมเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</td> <td data-bbox="1096 487 1295 611">หลักจริยธรรม</td> </tr> <tr> <td data-bbox="379 611 1096 729">๒๐.๒ กิจกรรมด้านการสร้างความตระหนักเคารพหลักจริยธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่รวบรวมในหลักหรือมาตรฐานทางวิชาชีพ</td> <td data-bbox="1096 611 1295 729">แนวปฏิบัติที่ย่อนหน้าที่ ๑๐๓</td> </tr> </table>		๒๐.๑ กิจกรรมด้านการสร้างความตระหนักเคารพหลักจริยธรรมเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	หลักจริยธรรม	๒๐.๒ กิจกรรมด้านการสร้างความตระหนักเคารพหลักจริยธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่รวบรวมในหลักหรือมาตรฐานทางวิชาชีพ	แนวปฏิบัติที่ย่อนหน้าที่ ๑๐๓
๒๐.๑ กิจกรรมด้านการสร้างความตระหนักเคารพหลักจริยธรรมเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	หลักจริยธรรม					
๒๐.๒ กิจกรรมด้านการสร้างความตระหนักเคารพหลักจริยธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่รวบรวมในหลักหรือมาตรฐานทางวิชาชีพ	แนวปฏิบัติที่ย่อนหน้าที่ ๑๐๓					
ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนและตัวชี้วัดอื่น ๆ	<p>เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: เช่นเดียวกับตัวชี้วัดอื่น ๆ ตัวชี้วัดนี้สนับสนุนเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก”</p> <p>ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น: ตัวชี้วัดนี้ให้ความสนใจกับลักษณะการดำเนินโครงการด้านการสร้างความตระหนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการนี้ดำเนินการอย่างมีจริยธรรมหรือไม่ ซึ่งทำให้กลุ่มตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับการสร้างความตระหนักนั้นสมบูรณ์ (ตัวชี้วัดที่ ๑๗-๒๐) โดยตัวชี้วัดที่ ๑๗ กล่าวถึงการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล ในขณะที่ตัวชี้วัดที่ ๑๘ ให้ความสนใจกับบทบาทของสื่อ และตัวชี้วัดที่ ๑๙ กล่าวถึงเนื้อหาและผลกระทบ หลักจริยธรรมเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเกี่ยวข้องกับตัวชี้วัดที่ ๙ ด้านการจัดการเอกสาร เกี่ยวข้องกับตัวชี้วัดที่ ๑๓ ด้านเนื้อหาและแผน นโยบาย และโครงการด้านการพัฒนา และเกี่ยวข้องกับตัวชี้วัดที่ ๒๑ ด้านความพยายามเพื่อส่งเสริมและรักษาของภาคเอกชน</p>					
หลักการและเหตุผลของการปฏิบัติ	<p>ภายใต้ข้อที่ ๑(ค) วัตถุประสงค์หนึ่งของอนุสัญญาฯ คือ “เพื่อเพิ่มความตระหนักในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติถึงความสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และให้เกิดความชื่นชมร่วมกัน” หลักจริยธรรมเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเสนอคุณค่าพื้นฐานต่าง ๆ ที่ควรแนะแนวความพยายามด้านการส่งเสริมและรักษาทั้งหมด รวมถึงโครงการด้านการสร้างความตระหนัก หลักจริยธรรมหรือมาตรฐานทางจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องเสริมหลักการเหล่านั้น โดยมีองค์กรและสมาคมวิชาชีพที่มีสมาชิกผู้เกี่ยวข้องด้านการสร้างความตระหนัก เช่น นักข่าวและบุคลากรสื่อ หรือผู้เชี่ยวชาญด้านพิพิธภัณฑ์ ฯลฯ ร่วมพัฒนาหลักจริยธรรมหรือมาตรฐานทางจรรยาบรรณ</p>					
คำสำคัญ	<ul style="list-style-type: none"> • หลักจริยธรรมเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม • หลักหรือมาตรฐานทางวิชาชีพ 					

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล

หลักจริยธรรมเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม รวมถึงหลักหรือมาตรฐานทางวิชาชีพเป็นสิ่งสำคัญพื้นฐาน เนื่องจากกิจกรรมหรือพฤติกรรมที่ผิดจริยธรรมสามารถส่งผลเสียต่อตัวมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเอง และต่อชุมชน กลุ่มชน หรือปัจเจกบุคคลที่เกี่ยวข้อง การติดตามผลสามารถช่วยให้รัฐประเมินขอบเขตว่าหลักจริยธรรมดังกล่าวจะได้รับความเคารพ หรือเพื่อแจ้งเตือนรัฐถึงความจำเป็นให้ดำเนินการแก้ไขเพื่อยืนยันและเสริมสร้างหลักจริยธรรมเหล่านั้น

ในระดับโลก การติดตามผลสามารถระบุขอบเขตว่ามีความเข้าใจทั่วไปต่อหลักจริยธรรมเหล่านี้หรือไม่ และจำเป็นต้องส่งเสริมความพยายามสร้างความตระหนักเพื่อให้เกิดความเข้าใจเหล่านี้มากขึ้นหรือไม่

แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม

ในหลายกรณี หน่วยงานที่รับผิดชอบอาจเป็นผู้ดูแลแหล่งข้อมูลสำคัญในด้านข้อมูล การสื่อสาร และสื่อ หากรัฐมีคณะที่ปรึกษาหรือกลไกการประสานงาน อาจมีตัวแทนด้านการสร้างความตระหนักที่สามารถให้ข้อมูลเสริมได้ การไม่ปฏิบัติตามหลักจริยธรรมที่เกี่ยวข้องอาจนำไปสู่การโต้แย้งสาธารณะ หรือการรายงานข่าวโดยพลการ นักวิจัยอาจเรียกร้องต่อกรณีที่เกี่ยวข้องด้านการสร้างความตระหนักไม่เคารพต่อหลักจริยธรรมเหล่านั้นอย่างเต็มที่

แหล่งข้อมูลอื่น

- สิ่งพิมพ์ รายงาน และรายชื่อสื่ออื่น ๆ ด้านการสร้างความตระหนัก
- จรรยาบรรณหรือแนวทางสำหรับสื่อและอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างความตระหนัก
- ผลการวิจัยที่เกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ที่ดำเนินการโดยชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล
- เว็บไซต์และรายงานของกระทรวงสารสนเทศ และ/หรือ กระทรวงการสื่อสาร
- เว็บไซต์ บล็อก การบันทึกวีดิโอ และประกาศสื่อสังคมออนไลน์
- กลุ่มและชุมชนสื่อสังคมออนไลน์

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

ตัวชี้วัด	๒๑. ขอบเขตที่การปรับปรุงด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ได้รับการสนับสนุนโดยกลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง	
ปัจจัยการประเมิน	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๓ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p> <p>๒๑.๑ ชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลเข้าร่วมอย่างครอบคลุมและกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั่วไป และรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง ไม่ว่าจะได้รับการขึ้นบัญชีหรือไม่</p> <p>๒๑.๒ องค์กรเอกชน (NGOs) และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั่วไป และรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง ไม่ว่าจะได้รับการขึ้นบัญชีหรือไม่</p> <p>๒๑.๓ หน่วยงานภาคเอกชนมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั่วไป และรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง ไม่ว่าจะได้รับการขึ้นบัญชีหรือไม่ โดยเคารพต่อหลักจริยธรรมเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>	<p>ข้อ ๑๕ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๒ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๗ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๗๙ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๑(ข) แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๗๑(ก) หลักจริยธรรมที่ ๑ หลักจริยธรรมที่ ๒ หลักจริยธรรมที่ ๙</p> <p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๙๐ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๐๘ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๗(จ) แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๘(ข) แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๖๒(ง) แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๖๓(ข)</p> <p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๘๗</p>
ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และตัวชี้วัดอื่น ๆ	<p>เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: ตัวชี้วัดนี้ ซึ่งสนับสนุนการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมโดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหลายฝ่ายนั้น สนับสนุนเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๖.๗ “สร้างหลักประกันว่าจะมีกระบวนการตัดสินใจที่มีความรับผิดชอบ ครอบคลุม มีส่วนร่วม และเป็นตัวแทนที่ดีในทุกระดับการตัดสินใจ” รวมถึงเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๗.๑๗ “สนับสนุนและส่งเสริมหุ้นส่วนความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคธุรกิจ-ภาคเอกชน และประชาสังคม โดยสร้างบนประสบการณ์และกลยุทธ์ด้านทรัพยากรของหุ้นส่วน” นอกจากนี้ ยังตอบสนองต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก”</p>	

ความสัมพันธ์กับตัวชีวิตอื่น ๆ: เมื่อพิจารณาถึงการมีส่วนร่วมอย่างครอบคลุมและกว้างขวาง โดยชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ตัวชีวิตนี้เสริมต่อตัวชีวิตอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและรักษาโดยเฉพาะ ได้แก่ ตัวชีวิตที่ ๔ (การศึกษา) ตัวชีวิตที่ ๘ (การจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม) ตัวชีวิตที่ ๑๑ (นโยบายทางวัฒนธรรม) และตัวชีวิตที่ ๑๗ (การสร้างความตระหนัก) ตัวชีวิตที่ ๒๕ เสริมต่อเจตนาารมณ์ของความร่วมมือกับกลุ่มผู้มีบทบาทด้านการส่งเสริมและรักษา รวมถึงชุมชน กลุ่มชน ปัจเจกบุคคล องค์กรเอกชน (NGOs) ผู้มีบทบาทด้านประชาสังคม และหน่วยงานภาคเอกชน

หลักการและ เหตุผลของการ ปฏิบัติ

ข้อ ๑๕ ของอนุสัญญาฯ สนับสนุนให้แต่ละรัฐ “ต้องพยายามดำเนินการเพื่อให้ชุมชนและกลุ่มชนมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางที่สุด และหากเป็นการเหมาะสมให้มีปัจเจกบุคคล” เพื่อส่งเสริมและรักษาและจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของพวกเขา หลักการทั่วไปนี้ได้รวมเข้าไว้ในแนวปฏิบัติการดำเนินงานตามอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และหลักจริยธรรม ซึ่งไม่ได้หมายความถึงการเป็นภาคีระหว่างรัฐและชุมชนดังกล่าว แต่แนวปฏิบัติการดำเนินงานตามอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ได้พัฒนาบทบาทสำคัญด้านการส่งเสริมและรักษาสำหรับองค์กรเอกชน (NGOs) และผู้มีบทบาทด้านประชาสังคมอื่น ๆ รวมถึงภาคเอกชน การรวมผู้มีบทบาทหลากหลายเข้าด้วยกันถือเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อบรรลุผลด้านการส่งเสริมและรักษาที่ดีที่สุด ไม่ว่าจะเพื่อรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั่วไป หรือรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง

คำสำคัญ

- ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง
- ชุมชน กลุ่มชน หรือในบางกรณี ปัจเจกบุคคล
- การมีส่วนร่วมหรือการมีส่วนเกี่ยวข้อง
- อย่างครอบคลุม (ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย)
- รายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- การขึ้นบัญชี (ไม่ว่าได้รับการขึ้นบัญชีหรือไม่)
- องค์กรเอกชน (NGOs)
- ประชาสังคม
- ผู้มีบทบาท
- ภาคเอกชน
- หลักจริยธรรมเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล

เมื่อพิจารณาถึงความสำคัญของข้อ ๑๕ ของอนุสัญญาฯ การติดตามผลสามารถช่วยให้รัฐประเมินว่าความพยายามเพื่อส่งเสริมและรักษาโดยชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ได้รับการดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ การติดตามผลสำหรับการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคมและภาคเอกชนด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมสามารถช่วยระบุโอกาสเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของรัฐและความพยายามของชุมชน และแนวทางการดำเนินการในระดับท้องถิ่นที่เหมาะสมในระดับโลก การติดตามผลสามารถแบ่งปันตัวอย่างการปฏิบัติที่ดี และให้ความรู้กับรัฐที่ยังไม่ได้สนับสนุนการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต่าง ๆ เพื่อการส่งเสริมและรักษาร่วมกัน

แหล่งข้อมูลและ การเก็บรวบรวม

กระทรวงวัฒนธรรมหรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงที่รับผิดชอบกิจกรรมด้านการส่งเสริมและรักษาในระดับท้องถิ่นและระดับชาติอาจเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญด้านการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต่าง ๆ หากรัฐมีคณะที่ปรึกษาหรือกลไกการประสานงานที่ครอบคลุม อาจมีตัวแทนจากหลายภาคส่วนซึ่งมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมและรักษาที่เกี่ยวข้องกับตัวชีวิตนี้ กระทรวง คณะที่ปรึกษา หรือกลไกดังกล่าวสามารถให้ข้อมูลต่อเนื่องเกี่ยวกับความพยายามด้านการส่งเสริมและรักษา ไม่ว่าจะป็นรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั่วไปหรือรายการอันเฉพาะเจาะจง และสามารถจัดการประชุมอภิปรายสำหรับผู้มีบทบาทหลากหลายเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์และพัฒนาการเป็นภาคีอย่างมีประสิทธิภาพ หากรัฐดำเนินโครงการด้านเงินทุนหนึ่ง โครงการหรือมากกว่านั้นเพื่อสนับสนุนกิจกรรมด้านการส่งเสริมและรักษา กลไกเหล่านี้จะทำให้ตัวอย่างด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่หลากหลายนั้นเป็นที่สนใจยิ่งขึ้น

แหล่งข้อมูลอื่น

- งบประมาณ แผนปฏิบัติงาน และรายงานกิจกรรมของกระทรวงวัฒนธรรม และ/หรือหน่วยงานด้านเงินทุนอื่น ๆ ที่สนับสนุนการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- เว็บไซต์และแหล่งข้อมูลอื่น ๆ เกี่ยวกับสมาคมชุมชน และองค์กรเอกชน (NGOs) ที่มีส่วนร่วมด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- เอกสารนำเสนอสำหรับรายการเพื่อรวมเข้าในบัญชีหรือทะเบียนระดับประเทศ หากจำเป็น ต้องส่งแผนด้านการส่งเสริมและรักษาในฐานะส่วนหนึ่งของเอกสาร
- เอกสารนำเสนอสำหรับรายการเพื่อขึ้นบัญชีรายชื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ต้องการการส่งเสริมและรักษาอย่างเร่งด่วน หรือบัญชีรายชื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่เป็นตัวแทน
- การรายงานตามระยะต่อรัฐที่เกี่ยวข้องกับรายการที่ขึ้นบัญชีระดับชาติหรือบัญชีใดบัญชีหนึ่งของยูเนสโก

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

<p>ตัวชี้วัด</p>	<p>๒๒. ขอบเขตที่ประชาสังคมมีส่วนร่วมติดตามผลการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>							
<p>ปัจจัยการประเมิน</p>	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๓ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p> <table border="1" data-bbox="354 487 1278 1283"> <tr> <td data-bbox="354 487 1072 733"> <p>๒๒.๑ มีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อติดตามผลและดำเนินการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะสำหรับโครงการและมาตรการด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> </td> <td data-bbox="1072 487 1278 733"> <p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๕ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข) (๒)</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="354 733 1072 979"> <p>๒๒.๒ มีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อองค์กรเอกชน (NGOs) และหน่วยงานประชาสังคมอื่น ๆ เพื่อติดตามผลและดำเนินการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะสำหรับโครงการและมาตรการด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> </td> <td data-bbox="1072 733 1278 979"> <p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๓ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข) (๒)</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="354 979 1072 1283"> <p>๒๒.๓ มีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยแก่นักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญ สถาบันการวิจัยและศูนย์ความเชี่ยวชาญเพื่อติดตามผลและดำเนินการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะสำหรับโครงการและมาตรการด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> </td> <td data-bbox="1072 979 1278 1283"> <p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๓ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๔ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข) (๒)</p> </td> </tr> </table>		<p>๒๒.๑ มีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อติดตามผลและดำเนินการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะสำหรับโครงการและมาตรการด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>	<p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๕ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข) (๒)</p>	<p>๒๒.๒ มีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อองค์กรเอกชน (NGOs) และหน่วยงานประชาสังคมอื่น ๆ เพื่อติดตามผลและดำเนินการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะสำหรับโครงการและมาตรการด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>	<p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๓ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข) (๒)</p>	<p>๒๒.๓ มีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยแก่นักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญ สถาบันการวิจัยและศูนย์ความเชี่ยวชาญเพื่อติดตามผลและดำเนินการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะสำหรับโครงการและมาตรการด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>	<p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๓ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๔ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข) (๒)</p>
<p>๒๒.๑ มีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อติดตามผลและดำเนินการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะสำหรับโครงการและมาตรการด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>	<p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๕ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข) (๒)</p>							
<p>๒๒.๒ มีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อองค์กรเอกชน (NGOs) และหน่วยงานประชาสังคมอื่น ๆ เพื่อติดตามผลและดำเนินการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะสำหรับโครงการและมาตรการด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>	<p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๓ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข) (๒)</p>							
<p>๒๒.๓ มีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยแก่นักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญ สถาบันการวิจัยและศูนย์ความเชี่ยวชาญเพื่อติดตามผลและดำเนินการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะสำหรับโครงการและมาตรการด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>	<p>แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๓ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๔ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๑ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๓(ข) (๒)</p>							

ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และตัวชี้วัดอื่น ๆ

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: เช่นเดียวกับตัวชี้วัดที่ ๒๑ ตัวชี้วัดนี้สนับสนุนเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๖.๗ “สร้างหลักประกันว่าจะมีกระบวนการตัดสินใจที่มีความรับผิดชอบ ครอบคลุม มีส่วนร่วม และเป็นตัวแทนที่ดีในทุกระดับการตัดสินใจ” รวมถึงเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๗.๑๗ “สนับสนุนและส่งเสริมหุ้นส่วนความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาครัฐ-ภาคเอกชน และประชาสังคม โดยสร้างบนประสบการณ์และกลยุทธ์ด้านทรัพยากรของหุ้นส่วน” เช่นเดียวกับตัวชี้วัดอื่น ๆ ตัวชี้วัดนี้ตอบสนองต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก”

ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น: ในขณะที่ตัวชี้วัดที่ ๒๑ กล่าวถึงการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ของผู้มีบทบาทด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย ตัวชี้วัดนี้ให้ความสนใจกับการมีส่วนร่วมเพื่อติดตามผลด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม นอกจากนี้ ตัวชี้วัดนี้เสริมต่อตัวชี้วัดที่ ๙ ซึ่งกล่าวถึงการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะ และให้ความสนใจกับตัวมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม แต่สำหรับตัวชี้วัดนี้ ความสนใจหลักอยู่ที่การศึกษาโครงการและมาตรการด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

**หลักการและ
เหตุผลของการ
ปฏิบัติ**

ประสิทธิภาพของโครงการและมาตรการด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมสามารถเพิ่มและพัฒนาผ่านการติดตามผลทั่วไป และผ่านการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะ การติดตามผลและการศึกษาดังกล่าวให้คำแนะนำว่า โครงการและมาตรการใดมีผลกระทบทางบวก องค์กรเอกชน (NGOs) และหน่วยงานประชาสังคมอื่น ๆ มักนำเสนอความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ที่ทำให้พวกเขาเป็นผู้มีบทบาทสำคัญเพื่อดำเนินการด้านการติดตามผลและการศึกษาดังกล่าว สถาบันการวิจัยและศูนย์ความเชี่ยวชาญอาจเป็นของรัฐหรือไม่ใช่ของรัฐก็ได้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของแต่ละประเทศ และนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญอาจเป็นบุคลากรรัฐหรือเอกชน อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะกรณีใด ผู้มีบทบาทดังกล่าวยังมีบทบาทสำคัญเพื่อติดตามการดำเนินงานต่อเนื่องภายใต้อนุสัญญาฯ ในระดับประเทศ

คำสำคัญ

- ประชาสังคม
- สภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย
- ชุมชน กลุ่มชน หรือในบางกรณี ปัจเจกบุคคล
- การศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะ
- องค์กรเอกชน (NGOs)
- สถาบันการวิจัย
- ศูนย์ความเชี่ยวชาญ

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล

การติดตามผลของตัวชี้วัดนี้มุ่งความสนใจไปที่กระบวนการติดตามผล และสามารถช่วยให้รัฐกำหนดขอบเขตว่ากระบวนการนั้นเอื้อประโยชน์จากการมีส่วนร่วมของผู้มีบทบาทด้านประชาสังคมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหรือไม่ รวมถึงกระบวนการนั้นได้รับการรายงานจากการศึกษาด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ดำเนินการจากมุมมองหลากหลายหรือไม่ การติดตามผลตัวชี้วัดนี้สามารถระบุโอกาสอื่น ๆ เพื่อการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องอย่างเต็มที่ของผู้มีบทบาทดังกล่าวด้านการติดตามผลและการศึกษาในอนาคตและต่อเนื่อง การติดตามผลของตัวชี้วัดนี้ในระดับโลกสามารถเสนอตัวอย่างของกลไกที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้ประชาสังคมมีส่วนร่วมในกระบวนการติดตามผลและการศึกษาที่เกี่ยวข้อง และสามารถกำหนดได้ว่ารัฐได้รับผลประโยชน์จากความรู้และมุมมองของผู้มีบทบาทด้านประชาสังคมหรือไม่

แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม

เนื่องจากตัวชี้วัดนี้ให้ความสำคัญกับกระบวนการติดตามผล ผู้ที่รับผิดชอบด้านการติดตามผลและการรายงานในนามของรัฐอาจต้องปรึกษากับชุมชน ภาคเอกชน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่น ๆ ที่อาจมีส่วนช่วยด้านการดำเนินการติดตามผลในระดับที่แตกต่างกัน หากมีคณะที่ปรึกษาหรือกลไกการประสานงานดังกล่าว จะเป็นการประชุมอภิปรายสำคัญที่รวบรวมผู้มีบทบาทหลากหลายเพื่อวางแผน กำกับดูแล ดำเนินการ และประเมินกิจกรรมด้านการติดตามผล

แหล่งข้อมูลอื่น

- แผนงานของหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการติดตามผลและการรายงาน
- แผนงาน วาระการประชุม และบันทึกการประชุมของคณะที่ปรึกษาหรือกลไกความร่วมมือ
- บรรณานุกรม รายชื่อสำนักพิมพ์ หรือบทวิจารณ์ของงานตีพิมพ์
- วาระและการดำเนินการประชุม รวมถึงเอกสารที่อธิบายการนำเสนอสาธารณะและงานที่จัดโดยองค์กรเอกชน (NGOs) หรือผู้มีบทบาทด้านประชาสังคมอื่น ๆ
- รายงานของการศึกษาที่ดำเนินการโดยองค์กรเอกชน (NGOs) หรือผู้มีบทบาทด้านประชาสังคมอื่น ๆ

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

ตัวชี้วัด	๒๓. จำนวนและการกระจายไปตามภูมิภาคต่าง ๆ ขององค์กรเอกชน (NGOs) หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน และปัจเจกบุคคลที่คณะกรรมการฯ ตั้งให้เป็นทีปรึกษาหรือให้คำปรึกษา							
ปัจจัยการประเมิน	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๓ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p> <table border="1" data-bbox="376 515 1295 948"> <tr> <td data-bbox="376 515 1096 680">๒๓.๑ จำนวนขององค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรองเพื่อให้คำปรึกษา การกระจายไปตามภูมิภาคต่าง ๆ และการแสดงออกถึงประเภทต่าง ๆ ของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</td> <td data-bbox="1096 515 1295 680">ข้อ ๙ ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๙๓</td> </tr> <tr> <td data-bbox="376 680 1096 802">๒๓.๒ ร้อยละขององค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรองที่มีส่วนร่วมเข้าประชุมและคณะทำงานของหน่วยงานที่กำกับดูแลของอนุสัญญาฯ และการกระจายไปตามภูมิภาค</td> <td data-bbox="1096 680 1295 802">แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๙๖</td> </tr> <tr> <td data-bbox="376 802 1096 948">๒๓.๓ จำนวนของโอกาสและกิจกรรมที่คณะกรรมการฯ ได้รับคำปรึกษาจากองค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรอง เพื่อวัตถุประสงค์ด้านการให้คำปรึกษานอกเหนือจากกลไกการประเมินผล</td> <td data-bbox="1096 802 1295 948">ข้อ ๘ ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๙๖</td> </tr> </table>		๒๓.๑ จำนวนขององค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรองเพื่อให้คำปรึกษา การกระจายไปตามภูมิภาคต่าง ๆ และการแสดงออกถึงประเภทต่าง ๆ ของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	ข้อ ๙ ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๙๓	๒๓.๒ ร้อยละขององค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรองที่มีส่วนร่วมเข้าประชุมและคณะทำงานของหน่วยงานที่กำกับดูแลของอนุสัญญาฯ และการกระจายไปตามภูมิภาค	แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๙๖	๒๓.๓ จำนวนของโอกาสและกิจกรรมที่คณะกรรมการฯ ได้รับคำปรึกษาจากองค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรอง เพื่อวัตถุประสงค์ด้านการให้คำปรึกษานอกเหนือจากกลไกการประเมินผล	ข้อ ๘ ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๙๖
๒๓.๑ จำนวนขององค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรองเพื่อให้คำปรึกษา การกระจายไปตามภูมิภาคต่าง ๆ และการแสดงออกถึงประเภทต่าง ๆ ของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	ข้อ ๙ ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๙๓							
๒๓.๒ ร้อยละขององค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรองที่มีส่วนร่วมเข้าประชุมและคณะทำงานของหน่วยงานที่กำกับดูแลของอนุสัญญาฯ และการกระจายไปตามภูมิภาค	แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๙๖							
๒๓.๓ จำนวนของโอกาสและกิจกรรมที่คณะกรรมการฯ ได้รับคำปรึกษาจากองค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรอง เพื่อวัตถุประสงค์ด้านการให้คำปรึกษานอกเหนือจากกลไกการประเมินผล	ข้อ ๘ ของอนุสัญญาฯ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๙๖							
ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และตัวชี้วัดอื่น ๆ	<p>เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: ตัวชี้วัดนี้สนับสนุนโดยตรงต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๗.๑๗ “สนับสนุนและส่งเสริมหุ้นส่วนความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาค รัฐ-ภาคเอกชน และประชาสังคม โดยสร้างบนประสบการณ์และกลยุทธ์ด้านทรัพยากรของหุ้นส่วน” และอาจส่งเสริมเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๖.๗ “สร้างหลักประกันว่าจะมีกระบวนการตัดสินใจที่มีความรับผิดชอบ ครอบคลุม มีส่วนร่วม และเป็นตัวแทนที่ดีในทุกระดับการตัดสินใจ” การมีส่วนร่วมเพื่อบริหารปกครองภายใต้อนุสัญญาฯ ตอบสนองต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก”</p> <p>ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น ๆ: ตัวชี้วัดอื่น ๆ กล่าวถึงการมีส่วนร่วมขององค์กรเอกชน (NGOs) ในระดับประเทศ เช่น ตัวชี้วัดที่ ๔ (การเสริมสร้างศักยภาพ) ตัวชี้วัดที่ ๘ (การจัดทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม) ตัวชี้วัดที่ ๒๑ (การส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั่วไปและรายการอันเฉพาะเจาะจง) และตัวชี้วัดที่ ๒๒ (การติดตามผลระดับประเทศ) ตัวชี้วัดนี้ให้ความสนใจกับขอบเขตที่คณะกรรมการฯ ใช้ประโยชน์จากความรู้และประสบการณ์ขององค์กรเอกชน (NGOs) และอื่น ๆ ที่ทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาหรือให้คำปรึกษา</p>							

หลักการและ เหตุผลของการ ปฏิบัติ	<p>ข้อ ๙ ของอนุสัญญา กำหนดกระบวนการสำหรับ “การรับรององค์กรเอกชนที่มีความสามารถเป็นที่ยอมรับในเรื่องมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมาทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของคณะกรรมการ” ในขณะที่ข้อ ๘.๔ ให้อำนาจคณะกรรมการฯ เพื่อเชิญองค์กรเอกชน (NGOs) ดังกล่าวมาเข้าร่วมประชุมของตน และ “หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนอื่น ๆ รวมถึงปัจเจกบุคคลเพื่อปรึกษาหารือในเรื่องเฉพาะต่าง ๆ” นอกเหนือจากบทบาทที่กำหนดไว้ในงานของคณะผู้ประเมินที่ทำหน้าที่ประเมินเอกสารนำเสนอ ข้อเสนอ คำร้อง และรายงาน (แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๙๖) แล้ว คณะกรรมการฯ อาจสามารถเรียกเก็บค่าธรรมเนียมเมื่อให้คำปรึกษาหรือเป็นที่ปรึกษาให้กับองค์กรเอกชน (NGOs) และอื่น ๆ</p>
คำสำคัญ	<ul style="list-style-type: none"> • องค์กรเอกชน (NGOs) • ประเภทของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของ การติดตามผล	<p>การติดตามผลตัวชี้วัดนี้ในระดับโลกช่วยรายงานต่อคณะกรรมการฯ ว่ากำลังได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่ที่สุดจากการให้คำปรึกษาและการเป็นที่ปรึกษาโดยองค์กรเอกชน (NGOs) หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน และปัจเจกบุคคลหรือไม่ นอกจากนี้ การติดตามผลในระดับโลกสามารถประเมินว่าภูมิภาคต่าง ๆ ของโลกนั้นสะท้อนถึงบทบาทขององค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรองจากคณะกรรมการฯ อย่างทั่วถึงหรือไม่ นำเสนอประเภทต่าง ๆ ของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างเพียงพอหรือไม่ และคณะกรรมการฯ อาจต้องการดำเนินกิจกรรมริเริ่มเพื่อเพิ่มการแสดงผลของภูมิภาคหรือประเภทของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมใด ๆ ที่ยังไม่มียบทบาทเพียงพอหรือไม่</p>
แหล่งข้อมูลและ การเก็บรวบรวม	<p>การติดตามผลตัวชี้วัดนี้ในระดับโลกโดยสำนักงานเลขาธิการ ณ ยูเนสโก ซึ่งมีฐานข้อมูลที่ละเอียดเกี่ยวกับองค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรองให้เป็นที่ปรึกษาให้กับคณะกรรมการฯ รวมถึงประเทศภูมิลำเนาและขอบเขตของกิจกรรม สำนักงานเลขาธิการยังจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมขององค์กรเอกชน (NGOs) ดังกล่าวในการประชุมย่อยและการประชุมคณะทำงานของคณะกรรมการฯ และการประชุมสมัชชา ตลอดจนโอกาสที่คณะกรรมการฯ ได้มีบทบาทให้คำปรึกษา</p> <p>แหล่งข้อมูลอื่น</p> <ul style="list-style-type: none"> • ฐานข้อมูลที่จัดเก็บโดยสำนักงานเลขาธิการ • เว็บไซต์และสื่อสังคมออนไลน์ของการสมัชชาขององค์กรเอกชน (NGOs) และเครือข่ายประชาสังคมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

<p>ตัวชี้วัด</p>	<p>๒๔. ร้อยละของภูมิภาคที่มีส่วนร่วมอย่างแข็งขันกับภูมิภาคอื่น ๆ เพื่อความร่วมมือด้านการส่งเสริมและรักษา</p>									
<p>ปัจจัยการประเมิน</p>	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๔ ปัจจัย โดยแต่ละภูมิภาคทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p> <table border="1" data-bbox="376 487 1295 1274"> <tr> <td data-bbox="382 487 1096 638"> <p>๒๔.๑ เกิดความร่วมมือทวิภาคี พหุภาคี ระดับภูมิภาค และระหว่างประเทศเพื่อใช้มาตรการด้านการส่งเสริมและรักษาสำหรับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั่วไป</p> </td> <td data-bbox="1100 487 1295 638"> <p>ข้อ ๑๙ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๖</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="382 644 1096 911"> <p>๒๔.๒ เกิดความร่วมมือทวิภาคี พหุภาคี ระดับภูมิภาค และระหว่างประเทศเพื่อใช้มาตรการด้านการส่งเสริมและรักษาสำหรับรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง โดยเฉพาะมรดกที่อยู่ในอันตราย มรดกที่อยู่ในดินแดนของรัฐมากกว่าหนึ่งรัฐ และรายการข้ามพรมแดน</p> </td> <td data-bbox="1100 644 1295 911"> <p>ข้อ ๑๙ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๓ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๔ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="382 917 1096 1124"> <p>๒๔.๓ แลกเปลี่ยนข้อมูลและประสบการณ์ด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษา รวมถึงการปฏิบัติที่ดีด้านการส่งเสริมและรักษากับภูมิภาคอื่น ๆ</p> </td> <td data-bbox="1100 917 1295 1124"> <p>ข้อ ๑๙ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๖ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๙๓</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="382 1130 1096 1270"> <p>๒๔.๔ แลกเปลี่ยนการจัดการเอกสารที่เกี่ยวข้องกับรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ปรากฏบนดินแดนของภูมิภาคอื่น</p> </td> <td data-bbox="1100 1130 1295 1270"> <p>ข้อ ๑๙ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๗</p> </td> </tr> </table>		<p>๒๔.๑ เกิดความร่วมมือทวิภาคี พหุภาคี ระดับภูมิภาค และระหว่างประเทศเพื่อใช้มาตรการด้านการส่งเสริมและรักษาสำหรับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั่วไป</p>	<p>ข้อ ๑๙ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๖</p>	<p>๒๔.๒ เกิดความร่วมมือทวิภาคี พหุภาคี ระดับภูมิภาค และระหว่างประเทศเพื่อใช้มาตรการด้านการส่งเสริมและรักษาสำหรับรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง โดยเฉพาะมรดกที่อยู่ในอันตราย มรดกที่อยู่ในดินแดนของรัฐมากกว่าหนึ่งรัฐ และรายการข้ามพรมแดน</p>	<p>ข้อ ๑๙ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๓ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๔ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕</p>	<p>๒๔.๓ แลกเปลี่ยนข้อมูลและประสบการณ์ด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษา รวมถึงการปฏิบัติที่ดีด้านการส่งเสริมและรักษากับภูมิภาคอื่น ๆ</p>	<p>ข้อ ๑๙ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๖ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๙๓</p>	<p>๒๔.๔ แลกเปลี่ยนการจัดการเอกสารที่เกี่ยวข้องกับรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ปรากฏบนดินแดนของภูมิภาคอื่น</p>	<p>ข้อ ๑๙ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๗</p>
<p>๒๔.๑ เกิดความร่วมมือทวิภาคี พหุภาคี ระดับภูมิภาค และระหว่างประเทศเพื่อใช้มาตรการด้านการส่งเสริมและรักษาสำหรับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั่วไป</p>	<p>ข้อ ๑๙ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๖</p>									
<p>๒๔.๒ เกิดความร่วมมือทวิภาคี พหุภาคี ระดับภูมิภาค และระหว่างประเทศเพื่อใช้มาตรการด้านการส่งเสริมและรักษาสำหรับรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันเฉพาะเจาะจง โดยเฉพาะมรดกที่อยู่ในอันตราย มรดกที่อยู่ในดินแดนของรัฐมากกว่าหนึ่งรัฐ และรายการข้ามพรมแดน</p>	<p>ข้อ ๑๙ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๓ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๔ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕</p>									
<p>๒๔.๓ แลกเปลี่ยนข้อมูลและประสบการณ์ด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษา รวมถึงการปฏิบัติที่ดีด้านการส่งเสริมและรักษากับภูมิภาคอื่น ๆ</p>	<p>ข้อ ๑๙ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๕๖ แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๑๙๓</p>									
<p>๒๔.๔ แลกเปลี่ยนการจัดการเอกสารที่เกี่ยวข้องกับรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ปรากฏบนดินแดนของภูมิภาคอื่น</p>	<p>ข้อ ๑๙ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๘๗</p>									
<p>ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และตัวชี้วัดอื่น ๆ</p>	<p>เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: เช่นเดียวกับตัวชี้วัดอื่น ๆ ตัวชี้วัดนี้สนับสนุนเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก”</p> <p>ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น ๆ: ในขณะที่ตัวชี้วัดอื่น ๆ อีกหลายตัวชี้วัดให้ความสนใจกับความพยายามภายในรัฐเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ปรากฏบนดินแดนของตน ตัวชี้วัดนี้เกี่ยวข้องกับความร่วมมือกับประเทศอื่น ๆ ด้านการส่งเสริมและรักษารายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั่วไปและรายการอันเฉพาะเจาะจง ที่ปรากฏในดินแดนของรัฐมากกว่าหนึ่งรัฐ รวมถึงรายการข้ามพรมแดน ดังนั้น ตัวชี้วัดนี้เสริมต่อตัวชี้วัดที่ ๙ และ ๑๐ เนื่องจากเกี่ยวข้องกับการจัดการเอกสาร รวมถึงตัวชี้วัดที่ ๑๙ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติที่ดีด้านการส่งเสริมและรักษา</p>									

เนื่องจากการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมครอบคลุมตัวชี้วัดส่วนใหญ่ กิจกรรมที่กล่าวถึงในที่นี้จึงเสริมต่อความพยายามในประเทศเหล่านั้น ตัวชี้วัดที่ ๒๕ เกี่ยวเนื่องกับสถาบันและผู้มีบทบาทที่ดำเนินการด้านกิจกรรมความร่วมมือด้านการส่งเสริมและรักษา ระหว่างประเทศ รวมถึงที่กล่าวมาด้วย

หลักการและ เหตุผลของการ ปฏิบัติ

วัตถุประสงค์หนึ่งของอนุสัญญาฯ คือ “เพื่อให้ความร่วมมือและความช่วยเหลือระหว่าง ประเทศ” (ข้อ ๑(ง)) อนุสัญญาฯ ยังได้นิยามว่า ความร่วมมือระหว่างประเทศนั้นรวมถึง “การ แลกเปลี่ยนข่าวสารและประสบการณ์ และกิจกรรมที่ริเริ่มร่วมกัน” นอกเหนือจากสิ่งอื่น ๆ (ข้อ ๑๙) รัฐ “ให้ความร่วมมือในระดับทวิภาคี อนุภูมิภาค ภูมิภาค และระหว่างประเทศ” (ข้อ ๑๙) ดังนั้น การดำเนินการเพื่อร่วมมือระหว่างประเทศจึงเป็นไปตามหลักการสำคัญของอนุ สัญญาฯ ความร่วมมือทวิภาคีและพหุภาคีระหว่างรัฐต่าง ๆ ยังสะท้อนถึงเจตนารมณ์ของการ ให้ความร่วมมือต่ออนุสัญญาฯ

คำสำคัญ

- ภูมิภาค
- รายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของ การติดตามผล

การติดตามผลของตัวชี้วัดนี้สามารถช่วยให้รัฐประเมินขอบเขตว่าโอกาสเพื่อร่วมมือกับรัฐอื่น ๆ เป็นประโยชน์ นอกเหนือจากการดำเนินการด้านการส่งเสริมและรักษาที่ปฏิบัติเองหรือไม่ การติดตามผลสามารถช่วยระบุโอกาสเพิ่มเติมสำหรับความร่วมมือดังกล่าวที่ยังไม่เกิดขึ้น จริง ในระดับโลก การติดตามผลของตัวชี้วัดนี้ชี้ให้เห็นถึงความหลากหลายของการดำเนินการ ทวิภาคีและพหุภาคีที่ดำเนินการตามเจตนารมณ์ของอนุสัญญาฯ แต่ดำเนินการโดยไม่มีขึ้นกับ หน่วยงานที่กำกับดูแลอนุสัญญาฯ

แหล่งข้อมูลและ การเก็บรวบรวม

ผู้ที่รับผิดชอบด้านการติดตามผลและการรายงานอาจต้องการปรึกษาสำนักงานความร่วมมือ ระหว่างประเทศของกระทรวงวัฒนธรรมและกระทรวงอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงกระทรวงการ ต่างประเทศ ซึ่งอาจเก็บรวบรวมบันทึกความร่วมมือทวิภาคีและพหุภาคีกับรัฐอื่น ๆ หากรัฐมี คณะที่ปรึกษาหรือกลไกการประสานงาน ควรปรึกษาสมาชิกภายในเกี่ยวกับความร่วมมือ ระหว่างประเทศที่พวกเขาอาจมีส่วนร่วม อาจติดต่อกับสถาบันการจัดการเอกสารที่เกี่ยวข้อง เพื่อเรียนรู้การแลกเปลี่ยนเอกสารกับประเทศอื่น ๆ

แหล่งข้อมูลอื่น

- รายงานและบันทึกของสำนักงานความร่วมมือระหว่างประเทศของกระทรวงวัฒนธรรม และกระทรวงอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงกระทรวงการต่างประเทศ
- รายงานและบันทึกของจดหมายเหตุและสถาบันการจัดการเอกสารอื่น ๆ
- เครือข่ายและสมาคมวิชาชีพของผู้มีบทบาทด้านการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญา ทางวัฒนธรรม

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

<p>ตัวชี้วัด</p>	<p>๒๕. ร้อยละของรัฐภาคีที่มีส่วนร่วมอย่างแข็งขันด้านการสร้างเครือข่ายระหว่างประเทศและความร่วมมือระหว่างสถาบัน</p>							
<p>ปัจจัยการประเมิน</p>	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๓ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p> <table border="1" data-bbox="376 487 1295 879"> <tr> <td data-bbox="382 487 1096 607"> <p>๒๕.๑ รัฐภาคีเข้าร่วมในฐานะเจ้าภาพหรือผู้ได้รับผลประโยชน์ในกิจกรรมของศูนย์ประเภทที่ ๒ ด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> </td> <td data-bbox="1102 487 1295 607"> <p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๘๘</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="382 615 1096 757"> <p>๒๕.๒ ส่งเสริมเครือข่ายระหว่างประเทศในชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล องค์กรเอกชน (NGOs) ผู้เชี่ยวชาญ ศูนย์ความเชี่ยวชาญ และสถาบันการวิจัยที่ปฏิบัติงานด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> </td> <td data-bbox="1102 615 1295 757"> <p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๘๖</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="382 764 1096 879"> <p>๒๕.๓ รัฐภาคีมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของหน่วยงานระหว่างประเทศและระดับภูมิภาคนอกเหนือจากยูเนสโก</p> </td> <td data-bbox="1102 764 1295 879"></td> </tr> </table>		<p>๒๕.๑ รัฐภาคีเข้าร่วมในฐานะเจ้าภาพหรือผู้ได้รับผลประโยชน์ในกิจกรรมของศูนย์ประเภทที่ ๒ ด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>	<p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๘๘</p>	<p>๒๕.๒ ส่งเสริมเครือข่ายระหว่างประเทศในชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล องค์กรเอกชน (NGOs) ผู้เชี่ยวชาญ ศูนย์ความเชี่ยวชาญ และสถาบันการวิจัยที่ปฏิบัติงานด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>	<p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๘๖</p>	<p>๒๕.๓ รัฐภาคีมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของหน่วยงานระหว่างประเทศและระดับภูมิภาคนอกเหนือจากยูเนสโก</p>	
<p>๒๕.๑ รัฐภาคีเข้าร่วมในฐานะเจ้าภาพหรือผู้ได้รับผลประโยชน์ในกิจกรรมของศูนย์ประเภทที่ ๒ ด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>	<p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๘๘</p>							
<p>๒๕.๒ ส่งเสริมเครือข่ายระหว่างประเทศในชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล องค์กรเอกชน (NGOs) ผู้เชี่ยวชาญ ศูนย์ความเชี่ยวชาญ และสถาบันการวิจัยที่ปฏิบัติงานด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p>	<p>แนวปฏิบัติฯ ย่อหน้าที่ ๘๖</p>							
<p>๒๕.๓ รัฐภาคีมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของหน่วยงานระหว่างประเทศและระดับภูมิภาคนอกเหนือจากยูเนสโก</p>								
<p>ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนและตัวชี้วัดอื่น ๆ</p>	<p>เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: ตัวชี้วัดนี้สนับสนุนเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก ตัวชี้วัดนี้เสริมต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๗.๑๗ ซึ่งมุ่งเน้น “สนับสนุนและส่งเสริมหุ้นส่วนความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาครัฐ-ภาคเอกชน และประชาสังคม”</p> <p>ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น ๆ: ตัวชี้วัดนี้เสริมต่อตัวชี้วัดที่ ๒๔ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อส่งเสริมและรักษา ตัวชี้วัดนี้ให้ความสนใจกับสถาบันและผู้มีบทบาทอื่น ๆ ที่ดำเนินกิจกรรมดังกล่าว สถาบันเหล่านี้อาจได้รับการกล่าวถึงในตัวชี้วัดอื่น ๆ เช่น ตัวชี้วัดที่ ๑ (ศักยภาพสถาบัน) ตัวชี้วัดที่ ๒ (สถาบันเพื่อส่งเสริมสร้างศักยภาพ) หรือตัวชี้วัดที่ ๖ (สถาบันการศึกษาต่อจากมัธยมศึกษา)</p>							
<p>หลักการและเหตุผลของการปฏิบัติ</p>	<p>เช่นเดียวกับตัวชี้วัดที่ ๒๔ วัตถุประสงค์หนึ่งของอนุสัญญาฯ คือ “เพื่อให้ความร่วมมือและความช่วยเหลือระหว่างประเทศ” (ข้อ ๑(ง)) อนุสัญญาฯ ยังได้นิยามว่า ความร่วมมือระหว่างประเทศนั้นรวมถึง “การแลกเปลี่ยนข่าวสารและประสบการณ์ และกิจกรรมที่ริเริ่มร่วมกัน” นอกเหนือจากสิ่งอื่น ๆ (ข้อ ๑๙) รัฐฯ “ให้ความร่วมมือในระดับทวิภาคี อนุภูมิภาค ภูมิภาค และระหว่างประเทศ” และความร่วมมือนี้อาจดำเนินการให้เป็นทางการได้ผ่านการสร้างเครือข่ายและความร่วมมือระหว่างสถาบันดังที่ได้กล่าวมา ศูนย์ประเภทที่ ๒ โดยทั่วไปนั้นเกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างเครือข่ายระหว่างประเทศและระดับภูมิภาค และการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านการส่งเสริมและรักษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทด้านการสนับสนุนต่อโครงการเสริมสร้างขีดความสามารถของอนุสัญญาฯ การปฏิบัติของหน่วยงานสหประชาชาติ และหน่วยงานระดับภูมิภาคเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมากขึ้นเรื่อย ๆ และหลายรัฐพบว่าพวกเขานั้นเป็นเวทีสำคัญเพื่อความร่วมมือระหว่างประเทศ</p>							

คำสำคัญ

- ศูนย์ประเภทที่ ๒
- ชุมชน กลุ่มชน หรือในบางกรณี ปัจเจกบุคคล
- องค์กรเอกชน (NGOs)
- ศูนย์ความเชี่ยวชาญ
- สถาบันการวิจัย
- ภูมิภาค

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล

การติดตามผลและการรายงานด้านการสร้างเครือข่ายระหว่างประเทศและความร่วมมือระหว่างสถาบัน สามารถช่วยให้รัฐทบทวนขอบเขตที่ตอบสนองต่อวัตถุประสงค์หลักของอนุสัญญาฯ ด้านการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศได้ การติดตามผลดังกล่าวสามารถช่วยให้รัฐคำนึงถึงตัวอย่างที่มีประสิทธิภาพของความร่วมมือดังกล่าวที่อาจต้องการฟื้นฟูหรือขยาย เช่นเดียวกัน การติดตามผลในระดับโลกสามารถช่วยระบุกรณีและตัวอย่างของความร่วมมือระหว่างประเทศที่แสดงให้เห็นถึงความมีประสิทธิภาพ และสามารถยกตัวอย่างมาตรการและแนวทางที่ควรดำเนินการต่อ

แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม

เช่นเดียวกับตัวชี้วัดที่ ๒๔ ผู้ที่รับผิดชอบด้านการติดตามผลและการรายงานอาจต้องการปรึกษากับสำนักงานความร่วมมือระหว่างประเทศของกระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งอาจเก็บรวบรวมบันทึกความร่วมมือระหว่างสถาบันกับรัฐอื่น ๆ กระทรวงการต่างประเทศอาจเก็บรวบรวมภาพรวมของการมีส่วนร่วมของรัฐกับหน่วยงานระหว่างประเทศและระดับภูมิภาค ซึ่งหลายหน่วยงานปฏิบัติงานในขอบเขตของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษามากขึ้น หากรัฐมีคณะที่ปรึกษาหรือกลไกการประสานงาน ควรปรึกษามาชิกภายในเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างประเทศที่พวกเขาอาจมีส่วนร่วม

แหล่งข้อมูลอื่น

- รายงานและบันทึกของสำนักงานความร่วมมือระหว่างประเทศของกระทรวงวัฒนธรรมและกระทรวงอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงกระทรวงการต่างประเทศ
- จดหมายข่าวและเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องของศูนย์ประเภทที่ ๒
- จดหมายข่าวและเว็บไซต์ขององค์กรเอกชน (NGOs) ศูนย์ความเชี่ยวชาญ และสถาบันการวิจัยต่าง ๆ
- ราชกิจจานุเบกษา/วารสารหรือบทสรุปของสนธิสัญญา และข้อตกลงระหว่างประเทศต่าง ๆ ที่รัฐเป็นภาคี

ภาพรวม หลักการ และเหตุผล

ตัวชี้วัด	๒๖. กองทุนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมสนับสนุนการส่งเสริมและรักษาและการมีส่วนร่วมระหว่างประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ							
ปัจจัยการประเมิน	<p>การประเมินตัวชี้วัดนี้อยู่บนพื้นฐานของปัจจัยระดับประเทศ ๓ ปัจจัย โดยแต่ละรัฐภาคีทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามและรายงานผล</p> <table border="1" data-bbox="376 493 1295 1093"> <tr> <td data-bbox="376 493 1096 638">๒๖.๑ รัฐภาคีแสวงหาความช่วยเหลือทางการเงินและทางเทคนิคจากกองทุนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และดำเนินโครงการด้านการส่งเสริมและรักษาซึ่งเป็นผลมาจากความช่วยเหลือดังกล่าว</td> <td data-bbox="1096 493 1295 638">ข้อ ๑๙ ของอนุสัญญา ข้อ ๒๑ ของอนุสัญญา</td> </tr> <tr> <td data-bbox="376 638 1096 851">๒๖.๒ รัฐภาคีหรือองค์กรอื่น ๆ ให้เงินอุดหนุนเพิ่มเติมแบบสมัครใจต่อกองทุนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะหรือทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการเสริมสร้างศักยภาพระดับโลก</td> <td data-bbox="1096 638 1295 851">ข้อ ๒๕.๕ ของอนุสัญญา ข้อ ๒๗ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๖๘-๗๑</td> </tr> <tr> <td data-bbox="376 851 1096 1093">๒๖.๓ ใช้กองทุนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อสนับสนุนค่าใช้จ่ายเข้าร่วมประชุมของหน่วยงานที่กำกับดูแลของอนุสัญญา โดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหลากหลาย ซึ่งรวมถึงผู้เชี่ยวชาญด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและองค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรองจากประเทศกำลังพัฒนา หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน และสมาชิกของชุมชน กลุ่มชน ที่ได้รับเชิญเข้าร่วมประชุมเพื่อทำหน้าที่ให้คำปรึกษา</td> <td data-bbox="1096 851 1295 1093">ข้อ ๘ ของอนุสัญญา ข้อ ๙ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๖๗</td> </tr> </table>		๒๖.๑ รัฐภาคีแสวงหาความช่วยเหลือทางการเงินและทางเทคนิคจากกองทุนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และดำเนินโครงการด้านการส่งเสริมและรักษาซึ่งเป็นผลมาจากความช่วยเหลือดังกล่าว	ข้อ ๑๙ ของอนุสัญญา ข้อ ๒๑ ของอนุสัญญา	๒๖.๒ รัฐภาคีหรือองค์กรอื่น ๆ ให้เงินอุดหนุนเพิ่มเติมแบบสมัครใจต่อกองทุนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะหรือทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการเสริมสร้างศักยภาพระดับโลก	ข้อ ๒๕.๕ ของอนุสัญญา ข้อ ๒๗ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๖๘-๗๑	๒๖.๓ ใช้กองทุนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อสนับสนุนค่าใช้จ่ายเข้าร่วมประชุมของหน่วยงานที่กำกับดูแลของอนุสัญญา โดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหลากหลาย ซึ่งรวมถึงผู้เชี่ยวชาญด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและองค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรองจากประเทศกำลังพัฒนา หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน และสมาชิกของชุมชน กลุ่มชน ที่ได้รับเชิญเข้าร่วมประชุมเพื่อทำหน้าที่ให้คำปรึกษา	ข้อ ๘ ของอนุสัญญา ข้อ ๙ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๖๗
๒๖.๑ รัฐภาคีแสวงหาความช่วยเหลือทางการเงินและทางเทคนิคจากกองทุนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และดำเนินโครงการด้านการส่งเสริมและรักษาซึ่งเป็นผลมาจากความช่วยเหลือดังกล่าว	ข้อ ๑๙ ของอนุสัญญา ข้อ ๒๑ ของอนุสัญญา							
๒๖.๒ รัฐภาคีหรือองค์กรอื่น ๆ ให้เงินอุดหนุนเพิ่มเติมแบบสมัครใจต่อกองทุนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะหรือทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการเสริมสร้างศักยภาพระดับโลก	ข้อ ๒๕.๕ ของอนุสัญญา ข้อ ๒๗ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๖๘-๗๑							
๒๖.๓ ใช้กองทุนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อสนับสนุนค่าใช้จ่ายเข้าร่วมประชุมของหน่วยงานที่กำกับดูแลของอนุสัญญา โดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหลากหลาย ซึ่งรวมถึงผู้เชี่ยวชาญด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและองค์กรเอกชน (NGOs) ที่ได้รับการรับรองจากประเทศกำลังพัฒนา หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน และสมาชิกของชุมชน กลุ่มชน ที่ได้รับเชิญเข้าร่วมประชุมเพื่อทำหน้าที่ให้คำปรึกษา	ข้อ ๘ ของอนุสัญญา ข้อ ๙ ของอนุสัญญา แนวปฏิบัติ ย่อหน้าที่ ๖๗							
ความสัมพันธ์กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนและตัวชี้วัดอื่น ๆ	<p>เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: เนื่องจากเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนให้ความสนใจกับการส่งเสริมความร่วมมือและความช่วยเหลือระหว่างประเทศ (รวมถึงการช่วยเหลือทางการเงิน) ตัวชี้วัดปัจจุบันสนับสนุนเป้าหมายและเป้าประสงค์หลายข้อ เช่น เป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑.ก คือ “สร้างหลักประกันว่าจะมีการระดมทรัพยากรอย่างมีนัยสำคัญจากแหล่งที่หลากหลาย รวมไปถึงการยกระดับความร่วมมือเพื่อการพัฒนา เพื่อที่จะจัดให้มีแนวทางที่เพียงพอและคาดเดาได้แก่ประเทศกำลังพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศพัฒนาน้อยที่สุดเพื่อดำเนินงานตามแผนงานและนโยบายเพื่อยุติความยากจนในทุกมิติ” เป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๐.ข ให้ความสำคัญกับความช่วยเหลือทางการเงินโดยเฉพาะกับ “รัฐที่มีความจำเป็นมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประเทศกำลังพัฒนาน้อยที่สุด ประเทศในแอฟริกา รัฐกำลังพัฒนาที่เป็นเกาะขนาดเล็ก และประเทศกำลังพัฒนาที่ไม่มีทางออกสู่ทะเล” ในขณะที่เป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๗.๓ คือเพื่อ “ระดมทรัพยากรทางการเงินเพิ่มเติมจากแหล่งที่หลากหลายไปยังประเทศกำลังพัฒนา” และเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๗.๔ กล่าวถึง</p>							

การสนับสนุนระหว่างประเทศเพื่อเสริมสร้างศักยภาพในประเทศกำลังพัฒนา ปัจจัยการประเมินที่ ๒๖.๓ สนับสนุนเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๖.๘ “ขยายและเสริมความแข็งแกร่งของการมีส่วนร่วมของประเทศกำลังพัฒนาในสถาบันโลกาภิบาล” แน่นนอนว่าตัวชี้วัดนี้สนับสนุนต่อเป้าประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๑.๔ “เสริมความพยายามที่จะปกป้องและคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของโลก”

ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดอื่น ๆ: ตัวชี้วัดปัจจุบันเสริมต่อตัวชี้วัดอื่น ๆ อีกหลายตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมด้านการส่งเสริมและรักษาเฉพาะด้าน เนื่องจากความช่วยเหลือจากกองทุนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมสามารถใช้เพื่อโครงการด้านการส่งเสริมและรักษาทุกโครงการ เมื่ออ้างอิงถึงการสนับสนุนโครงการเสริมสร้างศักยภาพระดับโลก ตัวชี้วัดนี้เสริมต่อตัวชี้วัดที่ ๒ และ ๓ ปัจจัยการประเมินที่ ๒๖.๓ เสริมต่อตัวชี้วัดที่ ๒๓ ซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้มีบทบาทเหล่านั้นที่ได้รับเชิญโดยคณะกรรมการฯ เพื่อทำหน้าที่ให้คำปรึกษาหรือเป็นที่ปรึกษา

หลักการและ เหตุผลของการ ปฏิบัติ

เช่นเดียวกับตัวชี้วัดที่ ๒๔ และ ๒๕ วัตถุประสงค์หนึ่งของอนุสัญญาฯ คือ “เพื่อให้ความร่วมมือและความช่วยเหลือระหว่างประเทศ” (ข้อ ๑(ง)) อนุสัญญาฯ ยังได้นิยามว่า ความร่วมมือระหว่างประเทศนั้นรวมถึง “การจัดตั้งกลไกความช่วยเหลือให้รัฐภาคีในความพยายามของรัฐภาคีที่จะส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม” (ข้อ ๑๙) เพื่อสนับสนุนความช่วยเหลือดังกล่าว อนุสัญญาฯ จัดตั้งกองทุนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และเชิญรัฐต่าง ๆ เพื่อให้เงินอุดหนุนเพิ่มเติมแบบสมัครใจต่อกองทุน นอกเหนือจากเงินอุดหนุนประจำปี (ข้อ ๒๗) ระบุเพิ่มเติมว่าเงินอุดหนุนดังกล่าวอาจใช้เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะหรือทั่วไป (ข้อ ๒๕.๕) หน่วยงานที่กำกับดูแลได้ให้ความสำคัญพิเศษกับการเสริมสร้างศักยภาพในฐานะจุดประสงค์หลักของเงินอุดหนุนเพิ่มเติมดังกล่าว ประการสุดท้าย “เพื่อประกันการแสดงออกอย่างเท่าเทียมภายในคณะกรรมการตามเขตภูมิศาสตร์” คณะกรรมการฯ ได้ระบุในข้อบังคับการประชุมว่า ผู้มีบทบาทด้านมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมต่าง ๆ ต้องพร้อมช่วยเหลือทางการเงินเพื่ออำนวยความสะดวกเข้าร่วมประชุม โดยเฉพาะให้แก่ผู้ที่มีมาจากประเทศกำลังพัฒนา

คำสำคัญ

- ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง
- องค์กรเอกชน (NGOs)
- ชุมชน กลุ่มชน หรือในบางกรณีปัจเจกบุคคล

แนวทางเฉพาะด้านการติดตามผลและการรายงานตามระยะ

ประโยชน์ของการติดตามผล	<p>การติดตามผลของตัวชี้วัดนี้ในระดับโลกสามารถช่วยให้คณะกรรมการประเมินประสิทธิภาพของความช่วยเหลือที่ผ่านกองทุนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และสามารถมุ่งความสนใจไปยังอุปสรรคต่าง ๆ ซึ่งจำกัดการมีส่วนร่วมจากประเทศกำลังพัฒนาในภูมิภาคใดภูมิภาคหนึ่ง การติดตามผลในระดับโลกสามารถชี้ให้เห็นถึงแนวโน้มกับกลุ่มประเทศผู้บริจาค และระบุช่องว่างของการให้ทุนเพื่อให้คณะกรรมการฯ สามารถใช้มาตรการเพื่อเพิ่มอัตราเงินอุดหนุนเพิ่มเติม ประการสุดท้าย การติดตามผลของความช่วยเหลือเพื่อสนับสนุนการมีส่วนร่วมประชุมของหน่วยงานที่กำลังควบคุมดูแลของอนุสัญญาฯ โดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหลากหลายสามารถช่วยประกันการบรรลุผลด้านการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้</p>
แหล่งข้อมูลและการเก็บรวบรวม	<p>การติดตามผลตัวชี้วัดนี้ในระดับโลกโดยสำนักงานเลขาธิการ ซึ่งเก็บรวบรวมฐานข้อมูลและเครื่องมืออื่น ๆ ที่มีรายละเอียดเกี่ยวกับกองทุนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ส่วนแบ่งรายได้ (รวมถึงเงินอุดหนุนเพิ่มเติมแบบสมัครใจ) และค่าใช้จ่าย (ทั้งความช่วยเหลือระหว่างประเทศและเพื่อสนับสนุนค่าใช้จ่ายเข้าร่วมประชุมของหน่วยงานที่กำลังดูแล) ฐานข้อมูลของสำนักงานเลขาธิการยังสนับสนุนการตีพิมพ์รายละเอียดข้อมูลด้านคำร้องขอเงินสนับสนุนบนเว็บไซต์ของอนุสัญญาฯ กิจกรรมที่เป็นผลมาจากความช่วยเหลือระหว่างประเทศเป็นเรื่องที่ต้องรายงานต่อคณะกรรมการจากรัฐภาคีที่ได้รับประโยชน์ (ข้อ ๒๔.๓) รายงานดังกล่าวได้ปรากฏบนเว็บไซต์ของอนุสัญญาฯ</p> <p>แหล่งข้อมูลอื่น</p> <ul style="list-style-type: none">• ฐานข้อมูลและเครื่องมืออื่น ๆ ที่เก็บรวบรวมโดยสำนักงานเลขาธิการ• รายงานต่อคณะกรรมการที่ได้รับจากรัฐภาคีที่ได้รับประโยชน์ต่าง ๆ จากความช่วยเหลือระหว่างประเทศ

เอกสารนี้ตีพิมพ์โดย ศูนย์ข้อมูลและเครือข่ายระหว่างประเทศสำหรับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกภายใต้การ
อุปถัมภ์ของยูเนสโก (ICHCAP) ด้วยการสนับสนุนจากองค์การบริหารมรดกทางวัฒนธรรม สาธารณรัฐเกาหลี

ผู้อำนวยการ: เค็ยม จี ฮยอง

บรรณาธิการ: วอลโม ปาร์ค

กองบรรณาธิการ: มินจี คิม

แปล: พรรษชล ขาวดี

พิสูจน์อักษร: มณฑกานต์ สุวรรณทรภก กิตติไพศาลศิลป์

ออกแบบกราฟิก: Graphicdesign

สำนักพิมพ์: ศูนย์ข้อมูลและเครือข่ายระหว่างประเทศสำหรับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกภายใต้การอุปถัมภ์ของยู
เนสโก (ICHCAP)

เลขที่ ๙๕ ซอฮัก-โร วานซัน-กู จอนจู จอลลาบุก-โด ๕๕๑๐๑ สาธารณรัฐเกาหลี

โทร. +๘๒ ๖๓ ๒๓๐ ๙๗๔๒ โทรสาร +๘๒ ๖๓ ๒๓๐ ๙๗๐๐ อีเมล info@unesco-ichcap.org

United Nations
Educational, Scientific and
Cultural Organization
국제연합
교육과학문화기구

ichcap

International Information and Networking Centre
for Intangible Cultural Heritage in the Asia-Pacific Region
under the auspices of UNESCO
유네스코 아태무형유산센터

55101 전라북도 전주시 완산구 서학로 95 유네스코아태무형유산센터
95 Seohak-ro, Wansan-gu, Jeonju 55101 Republic of Korea